

არტურ მილერი

კომიკოდაჟარის სიკვდილი

ორმოცდამეცხრამეტი პიესა

ინგლისურიდან თარგმნა ზაზა ბილაძემ

მთხმედი პიესი:

ვიდი დომენი	ბენი
დინდა	პოვარდი
მიფი	ჯენი
პეფი	სტენდი
ბერნარდი	მის ფორსაიტი
ქადი	დეთა
ჩარდი	მეორე ოფიციატი

პირველი მოქმედება

ისმის ფლიტის ხმა. ჩემი, ლამაზი ღელოდია ბაღანის, ხეების, ცის შორეული პორიზონტის ამბავს ყვება. ფარდა იხსნება.

ჩვენს წინაშე კომიკოდაჟარის სახლია, მაღალი, კუთხოვანი შენობების რკალში მომწყვდევული. საზღს და ბუანსცენას ცას ლურჯი შუტი ეცემა; სტეა დანარჩენი იბრგლოვ, ავისმომასწავებელ, ნარინჯისფერ ათინაას ირეკლავს რაც უფრო მატულობს შუტი, მია უფრო მკაფიოდ იკვეთება მრავალბინიანი შენობების მუარი კონტურები ამ პატარა, თითქოს მყიდვე სახლის ვარშემო, ატურაბა სიზმარულს ჰგავს, სინამ-

ფილით გაჩენილ სიზმარში ნახახს, სტენს შუაკულში სამხარეულო ღამის ნამღვი-
ლულობა — თავისი მაგილით, საში სკამითა და ნიკიერით. მეტი არაფერი ჩაძს. უკა-
ნა კედელში სასტუმრო ოთახში გაშვებული, ფარდანიმთფარებელი კარია დატანებუ-
ლი სამხარეულოს მარჯვნივ, ორი ფუტით მაღლა. საძინებელია — რკინის საწოლით
და სკამით გაწყობილი. საწოლის თავზე, თარაზე, ევრცხლის ნაპირისა თანის დგას.
დარბაზიდან შემოშვლილი საცხოვრებელი სახლის ფასადი მოჩანს.

სამხარეულოს უკან, ექვსნახევარი ფუტით მაღლა, ზიქვები საინებელი ოთახიკ
გერეკრობია თიღების ტინინარი; მხოლოდ ორი საწოლი და ოთახის უკან კედელში
დატანებული მანარდის ფაქარა; იკვეთება ბუნდოვნად, ეს საძინებელი სასტუმრო
ოთახის თავზეა მოთავსებული რომელსაც მთელი მოქმედების განმავლობაში ვერ
შევახედ, სამხარეულოდან მარცხნივ, დახვეული კიბეა — საძინებელში ასასვლელი.

დევობალია აღდა-აღდე გამჭვირვალეა, სახურავის კონტური მხოლოდ ფაადის
პირიდანაა ეპთი ხაზით მოჩინებული; მის ქვეშ და მის ზემოთაც ქვის შენობების მა-
სიური სილუეტები მოჩანს, ხსლს წახ პროსპექტივება, რომელიც ავანსცენიდან ორ-
ეკატრში ჩადის, ესაა ლომენების ენა, აქვე თამაშდება ვილია წირშიოდენილი და ქა-
ლქში მომხდარი ვეველა სტენა, როცა მოქმედება აწმყოში ვითარდება, მსახიობები
კედლების წარმოსახულ სახურავს იკავენ, სახლში მხოლოდ მარცხენა კარიდან შე-
დთან. მაგრამ, წარსულის სცენებში ეს სახურავები იშლება და პერსონაჟებიც კედ-
ლებში „გადაიან“ ხოლმე.

ნარჯენიდან კომიკოდაჟარი ვილა ლომენი შემოდის, არს დიდ, გასასაღებელი სა-
კონლით სავსე ჩემოდანს მოათრევს; ფლიტა ისევე უკრავს, ვილის ფლიტის ხმა
ცამის, მაგრამ არავითარ ფერადლებს არ აქცევს, სმოცს გადაცილებული კაცია, სა-
დაუ ჩაკეპული, სტენას გაღაჭრის, კარებსსეკნ მიდის, ამარად ვტეობა, დაინცულია,
კარს აღებს, სამხარეულოში შედის, ჩემოდნებს იატაკზე დგამს და შვეებით ანოსინ-
დავს, ხელისგულებს ისრვს, ისმის, როგორ თბრავს, ან, შეიძლება, რაღაცას ბეტ-
ბეტებს, ეოქვათ — მომწყვია წელითა, კარს ეტავს, ჩემოდნები სასტუმრო ოთახ-
ში გაქვს.

მარჯვნივ, საძინებელ ოთახში, მისი ცოლი, ლიფა, საწოლში წამოჯდება, მუ-
დგება, ხალაოს იცვამს, აცერადებს, ბუნებით მზიარულშია და გულშია ქაღმა, წლების
მანძილზე რკინისებური ნებისყოფა გამოიმუშავა და ვილის ნებისმიერ დეკლარ სტე-
ცივლია თუ გამოსტომას მწვიდად ყვეება — არა თუ უყვარს, აღმერაფერს ქმარს,
თითქოს მისი ფეოქებადი ხსისათიც, მისი ტემპერამენტიც, შავი ფიქრების და უნებ-
ლიე სახასტიკეც მხოლოდ და მხოლოდ ამ ზიანკანა მისარე ეხებების გამოვლინე-
ბად მოაჩნია, რომელთა გამოსატყა და ბოლომდე განკლავ თვიითონ მას ბედნა არ არ-
ქვში.

დინდა, (ვიდის ნაბიჯების ხმას უგდებს ყურს, ცოტა არ იყოს, შემფოთე-
ბული ეძახის); ვიდი!

ვიდი: ნო, ჩე ვარ.

დინდა: რატომ დაბრუნდი? რა მოხდა? (მცირე პაუზა). ნობდა რამე, ვიდი?

ვილი: არა, არაფერი.

ლინდა: მანქანა დაამტკრივ?

ვილი, (ხანდავდები გაღიზიანებით): ვითხარი, არაფერი მომხდარა-მეთქი, ან გეამბის?

ლინდა: ცუდადა ხარ?

ვილი: დავიღალე, ფეხზე ძვივს ვეგავარ. (ფედიტის ხმა წყდება. გასავათე-მეუღლე უფრო ცოცხალ გვიანდელ ჯიშვს ააწილებს) არაფერივ ან გამოვი-და. შევაფიქრე მთელი საღამო.

ლინდა, (ავღრხნით, ძალიან ტყბიდავ): სად იყავი მთელი დღე? რა სახე გა-დევს...

ვილი: თანვერს გავყვი და ვიფიქრე, ყვეს დასადევად ვაჭრებდებო-მეთქი. იქნებ, ყავის მზადდებ იყო...

ლინდა: რა?

ვილი, (პაუზის შემდეგ): მანქანა გეღარ დავიშორებდი. უცებ გზიდან გა-დავედი. გესმის?

ლინდა, (გელოზის, დაშფოთების): დიდი აშმაგი! შიშობემა, ისევე საჭებს და-ეშართა რამე. შენი ანგულო მე მგონი სტრუბაბიკრებში საერთოდ ღერ ვერკვევა.

ვილი: საჭებს ვი არა, მე დამეშინა, მე! უცებ მივხვედი, საათში: სამოცი წილით მივტრიალ-მეთქი, მაგრამ შიშობ ხუთ წუთში რა მოხდა, აღარ მახსოვდა. ეტყობა... რა ეტყობა... სულ ამერია ტყვინი.

ლინდა: სათვალის მზადი იყებო. ვეღარ დააფიქრე სამეფლი ახლის გამოტა-ნას.

ვილი: მშვენივრად ვხედავ ვეღარფერს. უკან კუნთით მოვლოდავდი. თონ-კუნთიდან აქამდე ჩამოხვდას ოთხი საათი მოცუწილი.

ლინდა, (დაცუდავით): სოდა ცოტა უნდა დაისვენო, ეგრე აღარ შეიძლება.

ვილი: ახლა ან ჩამოვდები ფლორიდადამ?

ლინდა: გონებას არ ააყენებ და... ძალიან ხარ ადგუნებუდი, მთავარი ტეი-ნისა, რემო კარგო.

ვილი: დილით ისევე წავიდე. შეიძლება დილით უცხოეთად ვიყო. (ცოდი ფეხ-საცმელს ხდის) ეს ოხერი სუბანატორები ცადავ მადავს.

ლინდა: ასპირინი დადიე. მოგოტიანი? დაგაწყინარებს.

ვილი, (საბოლოოდ ჩაგარდნილი): არადა, თითქოს ჩვეულებრივად მიმყა-და მანქანა. მშვენივრად ეგრძნობდა თავს. ფანჯარაში ვიხედეშოვი, შენით ხელაღრბის დახახვავ აღარ უნდა მიხლოდეს - ამდენი წინდი ერთ გზაზე წარწადის მერე. მაგრამ მაინც, ღინდა, ერთი გახახვა რა სიღამაზეა, რა ტყუილი, რა თბილი მზე. წინა შუმიც აფიქრე, კამი-ნაშირ მუტი მავრნი რომ შემოამეშვა. ვიხედე და ცნებოდებოდი ჩემოკის სუფითა მავრნი! მერე, უცებ, გზიდან გაგავედი. გესმის? რაბოდა გე-უბნებში, საერთოდ დამაფიქრდა საჭესთან თუ ვიხედე! კიდევ კარგი,

არავის დაფარტყი, ხომ მოკვდავდი... მერე ვხე ვაფარტყი და ბუთ წუთში ისევე ფიქრებში წავიდე, კინაღამ... (ორ თვის იჭერა თვა-ღებზე). რა ფიქრები მომდის თავში, რა უცნაური ფიქრები.

ლინდა: ეილი, ააფარტყე, ერთხელაც დაეღამარაკე. ერთი რატომ არ შეიძ-ლება ნიუ იორკში იმუშაო?

ვილი: ნიუ იორკში არა ვარ საჭირო. მე ახალი ანგულისა სპეციალისტი ვარ. იქ არა მუშავს მადავი.

ლინდა: კი, მაგრამ, უკვე სამოცი წელი. სად შეგიძლია ყოველ კვირა ამო-დუნა გზაზე სიარული. ამდენი არ ესმით?

ვილი: ექვშეა უნდა გავაგზავნიო პორტლენდში, სხად ვიღოთ, ამ საათზე ბრუნო და მორიხორი უნდა მიწახა, საქონელი მიწვეწეწინა, ჯანდა-ბას ჩემი თავი, ნაღდავ ეგუდაფერს ვაფიქრედი! (პიჯაკის ჩადებას აპი-რებს).

ლინდა, (პიჯაკს აბამებს): მიდი მგად პოფარდთან და ბირდაპირ უთხარი, ნიუ იორკში უნდა გაემომიყვანო-თქო. ძალიან მორიხეშუდი ხარ, კვ-რეც არ შეიძლება.

ვილი: მუტები რაფენერი ცოცხადი იყოს, ახლა ნიუ იორკის მუფე კიწეშობ-ლი! რა კაცი იყო, რა დიდი ადამიანი! რამე ჩაიხე ვამოყილოდა პო-ვანის მამანისის. ფეხებზე კიღია ყვედა, არავის ყვადი არ იცის. ბი-ვედავ რომ გავემგზავრე ჩრდილოეთში, ვაჭნების კომპანიას საერთოდ წარმოგვინა არ შექონდა ახალი ინგლისი საათ იყო.

ლინდა: რატომ პოვანის არ ეტყვი მაგას?

ვილი, (გახანდავებული): ვეტიყვი კიდეც: ამა არ ვეტიყვი? აუფიქრებდავ ვე-ტიყვი: ვეფი ვეაქში?

ლინდა: სენდვიჩს გაგიკეთებ.

ვილი: არა, დაიძინე. რძეს დავეფე: ამწუთში ამოვად, მიჭეში შენი არიან?

ლინდა: სიჩინავს, მუფი დიუს სიფი სტუმრად წილიყვანა.

ვილი, (დაინტერესებული): არა, მართლა?

ლინდა: ნეტა გენახა რა ამითი იპარსებოდენ ამაზანაში, სარკეში ჩახე-ვას ან აყლიდენ უბთამეთს: მუფე ერთად წაიქონენ. შეაძინი? მთე-ფი სახლი ოჯგოლონის სუნით ვითხ.

ვილი: რა არის ეს ცხოვრება. შენც დღე და მოსწრება: წყაფებზე ფეხს იღ-ვამი კაცი, შრამი, რელორმე სახლის ფუდი რომ გადამხადო, შიღოს და ბოლოს, სახლის პატრონიც ხეში, მერე გაიხედავ და, სახლი ცა-რივლია.

ლინდა: კარგი, ხო. ცხოვრება ესაა: ახავგაზრდებმა თავისი გზა უნდა ნა-სონ. ჩვენ არა ვართ პირველები.

ვილი: სხეულის მთეუბი ცხოვრებაში რაღადახავ აღწევს... ვითხრა მიფ-მს რამე მემი წავადის მერე?

ღინდა: არ უნდა წაგოვებოდი ისე, მატარებელიდან ვაფშოსკვდავ არ აცადე. ცოტა უნდა მივთმინო.

ვილი: რა არ მოვუთმინებ? უბრალოდ გკითხე — ფუღს მანინც თუ აკეთებ-მეთქი? ეგ არის წაკითხვა?

ღინდა: ბო, მანინამ, რემო კარგო, ამა რა ფუღი იმან უნდა აკეთოს?

ვილი: (შეშფოთებული და გაბრაზებული): ჯერ უიკავო გუდში რა უნდა მთად ვაფუქებოდა. მთადში არ მთხოვდა?

ღინდა: დანა მინს არ უბნებდა. ხომ იცო, როგორ ვაღწერებებს. ნეტა დროსე დადგე: იღუა ცხაზუ, ნაშინ თბილვ დამშვიდებოთ და მასეც ადარ იოშებო.

ვილი: ფერიაში რა გზას უნდა დააღვეს? ეგაა ცოლოვია? ნოჯამაგორედ უნდა მოკვდეს? სანამ უფრო ახადვანდა იყო, მუც ცფიქრობდი, კო მატროლო, ცხოვრებას ანდა იწყებეს, უცდოხსიც იქნება მავისოფის ცოტა თუ იხეტიდა, სხვადასხვა სამუშაო ვამოცვადა-მეთქი. მერე? ათი წიდი ვაგიდა, მერე, და ჯერაც ვერაში ვი დოჯამა იწყებებს წიღს!

ღინდა: ცოტა აცადე, ვადი, ზომ უნდა, თავისი თავი ვერ უბოვია.

ვილი: ავაშენა უმერთმა, მუც მავას არ ვამბობ?! 34 წლის ვაცს თავისი თავი თუ ვერ უბოვია, სირცხვილია ბოლოვ და ბოლოს!

ღინდა: სსსსსს!

ვილი: მარმაცია და იმბოქომ. ვერ უბოვია! ვერ უბოვია არა...

ღინდა: ვიდი, თუ ვაყვამდე!

ვილი: მარმაცია და უსაქმური! უქნარა!

ღინდა: კარგი, არ ვააღვიძო. წადი, რამე შეჭამე. მამზარეულოში წადი.

ვილი: ბოსთუას დაბრუნდა? მანინც რა მინდაო? ძალიან მამხლებურესებს რამ ვაამბრუნა.

ღინდა: აბ კიცი. მე მგონი, რაღაც აბნეულია. სულ აერია გზა-კვადი.

ვილი: ბიფ დომენს ვაა-კვადი აერია! მსოფლიოს უმდიდრეს, უპირველეს ქვეყანაშიც ასეთი... ამისთანა მოშინებულდომის პატრონ ახადანდა კაცს ვაა-კვადი აერია! თანაც, მოფისნაირ ეშრომელს. ყველა-ყველა და, შარმაციაო ბიფზე ნამდვილად ვერ იტყვი.

ღინდა: ვერაფრით ვერ იტყვი.

ვილი: (დინანებით, თან გაღაჭრით): დიდიო ვნახავ: ერთი დავედაპაპაკები. კომივოლიაყვინის აფგოლს ვუშოვი. უცებ გახდება პირველი კაცი ჩვენ საქმეში. დინთო! განსოვს, მოწაფეობისას როგორ დასევედნენ ყველანი კულში? ვინმეს თუ ვაუღოშებდა — შუქი ვადასდოდათ ზოდ-შე შედნობრებისგან სახეზე. ქუჩაში რომ მოდიოდა... (მთვინელებში იძირება).

ღინდა: (ცდილობს სინამდვილეს დაუბრუნოს): ვიდი, ძვირფასო, იღუა რა-ღაც არადი ამბინკული ყველი ვიყიდე. ათქვეფილიაო.

ვილი: ამბინკული რატომ იყიდე? არ იცი, შევიცარიული რომ მიყვარს?!
ღინდა: ვიფიქრე, სულ უბთა და იგივე მომეზრდებოდა-მეთქი...

ვილი: ის რატომ არ იფიქრე, ერთი და იგივე უბრუნებოდა? მე მინდა ჩვეუ-ღებრივი შევიცარიული ყველი! აუცილებლად სულ ჯამბში უნდა მდებოდ?

ღინდა: (სიცოცხს იკავეებს): ნეგონა, სოურპირიზი ვაგახანებდა.

ვილი: არ ეს ფანჯარა რას ჩავიკვტია, არა, რას ჩავიკვტია მიოხარი ერთი, თუ ღმერთი გწამს!

ღინდა: (ამოუწურავი მოთმინებით): ყველა ფანჯარა ღიაა, ძვირფასო.

ვილი: მოვამწყვდიეს ყველბში! დავახანრევეს! აგური და ვილაცის ფან-ჯრები. ფანჯრები და აგური!

ღინდა: სხვაგან უნდა გვეყოდა მიწა.

ვილი: მთელ ქუჩაზე მანქანები ჩაუმიჭკრივებიათ! წამლად ვერ ჩაყდაპავ სუფთა პაერს. ბადანი ადარ ხარობს, საკუთარ ეზოში სტაფილო ვერ დაგითესია. კანონით უნდა იყოს ამ მრავალსართულიანი მანინების მშენებლობა აკრძალული. ის ორი დამაზი თელა ვახსოვს? მე და ბიფ-მა საქანელა რომ ჩამოვკვიდეთ...

ღინდა: როგორ არ მახსოვს?! თითქოს მიდიონი მილი ვვამორებდა ქადაქს.

ვილი: ციხეში უნდა ამოვღობოთ იპათი მომჭრელი: ვაპარტიანეს და მოსპეს ყველაფერი. (დახვედიაანებული): უფრო და უფრო ხშირად მახსენებ-მა ძველი დრო. ვახსოვს? ჯერ დასამანი და ცის ვაზი აყვავებოდა ზოდზე, მერე პიონები, ნარგიზები, რა სურნეღემა ტრიალებდა სახეში!

ღინდა: კარგი ანდა, რა ვუყოთ. ზომ უნდა იცხოვროს საღებმა საღე?

ვილი: არა, ძალიან ვამბავდედა საღები, ძალიან.

ღინდა: რა ისე ვამრავდედა?.. მე მგონი...

ვილი: ძალიან, მეტიანეტიად! ქვეყანასაც ეგ ანგრევს. ცერავინ და ველარა-ფერი ველარ საზღვრავს მოსახლეობის რაოდენობას. კონკურენცია სოკოეშივე მივიდა. ამ საბღების ყროღმა ცადვე დავახანრო! სული ამოგახდა!.. ყველა როგორ თქვეფიენ?

(ვლის ბოლო სიტყვებზე პიფი და მეფი თავ-თავიანი საწოლებში წამოყვები-ან. ააუჩაფებენ).

ღინდა: ჩადი, ვასინჯე და დაწვენარდი.

ვილი: (ღინდასკენ ტრიალდება მთელი ტანით, დამნაშავედ): შენ ჩემზე არ იდარდო. მართლა ზომ არ დარდობ ჩემზე, საყვარელო?

ბიფი: რა ხდება?

პეფი: უსმინე!

ღინდა: ყველაფერზე ნარტი შენ ზომ არ უნდა იხეთქო გული.

ვილი: შენა ხან ჩემი იმედი და საყრდენი, ღინდა.

ღინდა: უბრალოდ, უნდა ვცადო და ცოტა დაწყნარდე. ბუზს სპიროვ ნუ გა-
დააქუცვ სოფელში.

ვილი: აღარ ვერსუბუბუბი. ნორჩა. თუ უნდა ტეხასში წასვლა, წავივლს მა-
ტონო.

ღინდა: მონახავა თავის გზას, ამა რა იტყვება?!

ვილი: ეო, აუცილებლად. ზოგო, უბრალოდ, უფრო ვცოინ ღვინდება. მაგალი-
თად, თომასს უღისონი, თუ მეშვეობა? ანდა, ვთქვათ, მ. ფ. გუდინიჩი.
მავათში რომელიღაც ყბო იყო. (სამხანგებელი ოთახის კარისკენ მი-
ღის). მიყვას ისე ვანდომ მთელ ქონებას, არც დაველოქრდები.

ღინდა: იგი რა, ვიღო... კვირას თუ კარგი ამინდი იქნა, როდო ქადაქგარეთ
გავივლეთ მანქანით. სადღიდი თან წავიღოთ, აუწიოთა წაწა შეუა...

ვილი: ახალ მახქახებში წინა შეუა არ იწევს.

ღინდა: შენ ხომ აწივ ღვინა!

ვილი: მე? არა. (ჩუმდება). უნდაურია, არა? საოცარი ამბავია... (გაოცე-
ბული და შენკრთადი ძხვე ჩუმდება, როგორც კი შორიდან ღვინების
ხმა გაისმება).

ღინდა: რა, ცვიანფათ?

ვილი: მართლა საოცარია.

ღინდა: რა ანთა საოცარი?

ვილი: „მევი“ გამახსენდა. (მეორე ბაუზა). 1928-ში... რაღაც ის წითელი
„მევი“ მყავდა... (ჩუმდება). სასადილოა, არა? შემიძლია დავიფიცო,
ღვინად იმ „მევის“ საჭესთან ვიჯექი-მცოქი.

ღინდა: მე რა, ბა მოხდა? ეტყობა, რაღაცამ გაგახსენა.

ვილი: ვასაოცარი ამბავია! მართლა, მართლა... ვახსოვს, როგორ ულოლია-
ვდობდა ზაფხუ იმ მანქანაზე? ცუდიველი ცოცხალი თავით არც იჯდებო-
და, 80 ათასზე მეტი თუ ქონდა გავდიდი. (თავს აქნევს). შენ!
(ღინდას). დახუჭე თვალები და დაიძინე, ამწიუასს ამოვებრუნებია. (სა-
ძინებელი ოთახიდან გადის).

მეფი: (ბიფს): მეგონი ისევ დაბრტვირა მანქანა, ხომ იყო!

ღინდა: (ვილის მიხედვით): კომეზე ფრთხილად ჩადი, ძვირფასო! ყველი შეა
თაროზენა (საწოდთან ბრუნდება, ვილის პოჯაკს იღებს და სამხანგებ-
ელი ოთახიდან გადის).

(ბიფსის ოთახში შეუბ მხარე. ვილი არა ჩანს, მხოლოდ მისი ბუნებური თ-
ვის — „80 ათასი მილი“ — საკუთარ თავს უღვინებოებს. მე რე მუშად იქონია ბიფსი
საწოდთან ღვინა, რამდენიმე ხაზი და მანქანისკენ და დაბრუნდა ავტო-
მობილს. თავი ძინებდა რაღაც უფროსად, სანთილ წარმოსაღვერ, იღობდა ისე ღვინ-
დობდა და ნაწილად იყო იგი: დასკრებდა და ქვლის რაღაცებზე ავტომატ ცნო-
რებში ბიფსს ვერაყუბს მადლით, არადა, ამასთან შედარებით უფრო დადო და
ძინებდა მისადმივერ რუცხებში აქვს. მეფი მიღობდა, ღონიერი. ნაფიფსივერ სეფი-
დას

...ღამა ფეროვით თუ სწინით, თითქმის მის რაღაც განსაკუთრებულ განოსარჩევ
ხანდა შეველსა და არაერთი წილის უფრადდება შეუბრება. მისი არ იყო, პეფი
რეკარდულად ვინმის თავს ცხოვრებაში, თორღაც მის ანუ ნაწილად აწივლებს —
კოცხელი თავით არც დაბრუნა და არც შევერება მისთვის. ამდენად უფრო ბრძო-
ლა უბრალოდ... რატონად რა ობსკურად... მისი უღვივებელი...

მეფი: (საწოდთან ღვინა): თუ უბრე გავგრძედა, ბოლოს მათთვის უფლებ-
საც ჩამოართმევინ. არ ვაფი, რა უფრო.

ბიფი: ეტყობა, თვალს დააკვდა.

მეფი: ანა. ელოცე შემიბრუნებია, მე როდო ვკვირით ვეზივარ, მშვენივრად
ხედავს ყველაფერს. უბრალოდ, სხვა რამეებზე აქირობა. იმ ღვინს ქა-
დაქში წავგვდი. მწივანეზე ჩერდებოდა და წათვლებზე მიდიოდა. (იფი-
ნის).

ბიფი: იქნებ, ღვინებს ვერ ანჩენს?

მეფი: ვინა, მამა? მათგანათა თვალი კომიფოთაუფრებში მივორეს არა აქვს.
ერთი არ იფი.

ბიფი: (საწოდზე უღება): დავიძინებ.

მეფი: კიდევ შინაზომ?

ბიფი: ვბრძობ არა...

ვილი: (ქვვით, სამხანგებელი ოთახში): დიას, ბატონო ჩემო, 80 ათასი მი-
ლი... 82 ათასი!

ბიფი: ეწევ?

მეფი: (სიფარტყას კოლოფს უწევს) გინდა?

ბიფი: (სიფარტყას იღებს): სუნო თუ ნივებს, ვერაფრით ვერ ვიძინებ.

ვილი: აი, ეს მენამის, აი, როგორ უნდა მანქანის მოვლა!

მეფი: (ვრძნობით): ნაფარა, არა, იოფ? შე და შენ რომ ისევ ერთ ოთახ-
ში გიძინებ, რენ ძველ საწოდებში. (ნაზად უთათუნებს თავის სა-
წოდს ხედს). რა საუბრებებს მომსწრე ვოფიდა ეს საწოდებო, მა?

ბიფი: ხო, რამდენი ოცნების, მამაქნი გეგმობს...

მეფი: (ეულოანი სიცილით): სუნ ცოტა, ხუთას ქაღს ნაინც უნდაშეუბ
იმის ვაგვმა, რაფ აქ თქილდა.

(მეფი იღვინება).

ბიფი: დიდ მეტის ვახსოვს? რა ვუბრე იყო? იმის დედაც... დამავიწყდა.
მაშეოვ ავტობილზე ცხოვრობდა...

მეფი: (თმის ნაწილებში): კიდევ მყავდა.

ბიფი: ღო. მე ვაგაყანა, ვახსოვს?

მეფი: როგორ არ მახსოვს! ჩემი ბირველი მასწავლებელი... ან, შეიძლება
მეშეუბა. რამესაზე იყო (ნაშადღებდა, უხეზად იფინთან). ქაღების

თუ რამე ვიცი, ყველაფერი შენგან ვიცი. მაგას როგორ დაგიკარგავ. ბიფი: შენ ის მითხარი, თუ გახსოვს, რა მოხდა იქავე. განსაკუთრებით ქალიშვილებთან.

პეტე: ახლაც ვერ ვიცი.

ბიფი: მადრი რა!

პეტე: გვერდში. უბრალოდ არ ვინმეც. ისე, ჩვენში დარჩეს და ჩემზე მოხსენიება მგონი შენ ვახდენ ამ მოლოდინს. სერაფინოვად. რა მოგივიდა? რა იქნა ძველებური იუმორი, თავდაჯერება? (მუხრზე არტყამს ხელს ძვას. ბიფი დაუძახებს და მოუხვეწებს მისი-მოდის ოთახში). რა იყო?

ბიფი: სულ რატომ დამყინის მაშა?

პეტე: დაგცინის არა... უბრალოდ...

ბიფი: ანუ ამ უნდა ვთქვა, სახეზე დამცინავი ღიმილი გაქურბენს ხოლმე. ვერსაიდან ვერ მივხვდები.

პეტე: ბრაზობს, ცხოვრებაში ვერაფერს მიაღწიაო, მეტი არაფერი. დიდი ხანია მინდოდა მამაზე დავლაპარაკებოდი. რაღაც... რაღაც ვიქნას. თავის თავს ელაპარაკებდა.

ბიფი: მეც შევამჩნიე ამ დღით. ისე, ადრეც იყო და ხოლმე ასე მუტუტუტი.

პეტე: არა, ახლა ძალიან მოუხშირდა. ერთი-ორჯერ ისეთ უხეშულ დღეში ჩამაგდო, ადგილი და ფლორიდაში გავამგზავნე. თანაც, რა არის, იცი? უფრო ხშირად შენ გედაპარაკებდა.

ბიფი: მაინც რას შედაპარაკებდა?

პეტე: რა ვიცი. გარკვევით...

ბიფი: არა, მაინც?

პეტე: აი, ცხოვრება რომ ვერ ააწყვე, ჯერაც პაერში ხარ გამოკიდული...

ბიფი: მე მგონი, მამარვედნის დეპრესიას სხვა მიზეზებიც უნდა ჰქონდეს.

პეტე: მაგით რისი თქმა გინდა?

ბიფი: კარგი, ხო; არაფრის თქმა არ მინდა. ოღონდ, ყველაფერსაც მარტო მე ხუ დამამბარებთ.

პეტე: ნეტა ვინ რას გამბარებს?! უბრალოდ, ფეხზე რომ დამგვარიყავი... მოკლდე... იქ მაინც გამოდის რამე? რას ფიქრობ, რას აპირებ მომავალში?

ბიფი: აკო გითხარი, პეტე, მომავალი რა არის, არ ვიცი. არ ვიცი... არც ის ვიცი, რა უნდა გამომდოდა, რა უნდა მინდოდა.

პეტე: მოიცა, მოიცა. რაღაც ვერ გავიგე.

ბიფი: რა ვერ გავიგე? სკოლის მერე ექვსი-შვიდი წელი სხვა არაფერი მიკეთებია - სულ გზაზე დაგვომას ყველაფერი. კდერკომაც ვცადე, კომივოლიაქრომაც, ათასი რამე. ეგ თუ ცხოვრებაა... ჰამანკებია რა-ფხუდში, დიდაუთენია მეტროში უნდა წელტენო, შენი დღე და მოსწრება ვილფანს სატოლის დაბინავებაზე ირადიო, 24 საათი ტედე-

ფონზე ეკიდო, იყიდო, გაყიდო; წელიწადში 50 კვირა იჯახბრო ორკვირიანი შევუძღვებისთვის... არადა, ერთადერთი, რაც მართლა გულთ ვინდა, სულთა პაერია, წელსზევით გამიშვდება და შენა ვემოზე ყოფნა სულთა პაერზე. სულ ვილფანს უნდა ეფიქრო, ვილფანს გაასწო, კილფანზე წინ დადგე. მე შენ გეტყვი... აი, ეგ არის შენი მოსკლანზე ფიქრი.

პეტე: ეს იყო, ის წენი ფერმა მართლა მოეწონს? კმაყოფილი ხარ?

ბიფი: (კიდევ უფრო მეტი გაცხარებით): პეტე, აქვდან წავედი. 20 თუ 30 სხვადასხვა სამუშაო გამოვიცვალე და მოლოდინს სულელად ვიქნე და იგივე გამოვცა. უბრალოდ, გვიან მივხვდი. ნუბრასკაშიც იგივე იყო, ანუ იაკობში, არიზონაში, მერე ტენასშიც. ამიტომაც დაგვირდები. ეტიკაში, მივხვდი... იმ ჩემს ფერმაში, როგორც შენ ამბობ, ახლა გაზაფხულია, თანაც ვადასხვად ვიქნე. უფრო მშვენიერი... მაგაზე უკეთესი არაფერია, როცა ფაშატს და ახალშობილ კვიცს უკურებ კაცი. თანაც იქ გრიდა. ტენასში ახლა გრიდა, და გაზაფხულა. არადა, ვაზაფხული დავევა თუ არა, ყოველთვის ერთი და იგივე ფიქრი აქვდასტემა ბოლმე - ღმერთო, რას ეწვიები, საით მივქანები-მეთქი! რა მინდა, რა ჯანდაბას ვაკეთებ აქ, რისთვის ველოდი-ვეები ვილფანს ოსრის ცხენებს კვირამი 28 დოლარად-მეთქი! ოცდაათობმეტი წლისა ვარ, შენი თქმისა არ იყოს, წესით მართლა მომავალზე უნდა ვზრუნავდე. აი, ამ დროს გამოვბიჯარ ხოლმე შინისკენ. ამა, აქა ვარ და მაინც არ ვიცი რა გზას დავადგე. (პაუზის შემდეგ): სულ იმას ვცდილობდი, ცხოვრება უაზროდ არ გამეტიარებინა და ყოველთვის, როცა ვბრუნდები, ვხვდები - ერთადერთი რაც მოვახსენებ, ცხოვრების უაზროდ გაუდანგვაა-მეთქი.

პეტე: შენ პოეტი ხარ იცი, ბიფი! შენ... შენ იდეალისტი ხარ.

ბიფი: იდეალისტი!.. იდეალისტი კი არა, ტენი მათქვან არეული. იქნებ, ცოლი შემიერთო? შეიძლება, ბოლო-ბოლო სადმე უნდა ჩავუშვა ღუზა. იქნებ, ეს მარტოებს? პატარა ბიჭივით ვარ. არც ცოლი მყავს, არც ჩემი საქმე მათქვან... მართლა ბიჭივით ვარ. შენ მაინც თუ ხარ კმაყოფილი? რაღაცას ხომ მიაღწიე? კმაყოფილი ხარ?

პეტე: კმაყოფილი არა ფეხებში!

ბიფი: რატომ? ფულს ხომ მოუღობ?

პეტე: (ენერგიულად მიდი-მოდის, თან ხელს იქნევს): ახლა, ერთადერთი რაც დამჩნა სანატრელი, ჩემი განყოფილების შენეჯერის სიკვდილია. მერე, გავიხედე და, მე გავხდი შენეჯერი, რა შეიცვლება? არადა, ჩემი კარგი ამხანაგია. ახლახანს უზარმაზარი სასახლე აიშენა ღონე აი-ღონეზე. რაღაც ონი თვე იტოვრა შიე და გაყრდა, ახლაც იშენებს. დამთავრებულ სახლს ვეღარ იტანს. დარწმუნებული ვარ, მეც იგივეს ვიზამდი. არც ვიცი, საერთოდ რისთვის ვმუშაობ. მოკვლე ვიზარ

ხოლმე მარტო ჩემ მიწაში და ვფიქრობ, რამოდენა რენტას ვიხდი. სიგითა, არადა, მეორეს მხრივ, ხუდ ამასზე არ ვოცნებობდი? საკუთარ სახლზე, მანქანაზე, ბევრ ქაღზე. აჰა, ავისრულე ყველაფერი და რა — მაინც მარტო ვარ.

ბიფი: (გრძობით): მისამინე, პეფ, მოდი, ერთად წავიდეთ დასავლეთში. პეფი: მე და შენ? ერთად?

ბიფი: ხო, რანა ვიხდი. საქონელი მოვაშენოთ. მე შენ გელყვა, ჯანი არ გვერჩის! სირცხვილიცაა ჩვენისთანა ადები სუფთა ჰაერზე არ შრომობდეს.

პეფი: ძმები რომლებები, პა?

ბიფი: (გაბრაზებით): არა რა? ქვეყანა გაგვიცნობს!

პეფი: (გახალისებულად): მაგაზე მეც ვოცნებობ, ბიფი: ნოვეჯერ მომინდებოდა ხოლმე შუა მალაზიამი ტანსაცმელი შემოვიხილო ტანზე და იმ კბეტიმ მენეჯერსაც ვტყუებო... მართლა, გულით ვეუბნები. ყველა ერთად შეიძლება ვცემო იმ მალაზიანო, ვადაუარო, დავჭებო. არადა, ვბიფი და ვუსმინე ვაწყობილი, ვადოვიდი ნაბიჭვების ბრძანებებს — მოდო-მოდო ამომასხამს ვინახვდაც იქნება!

ბიფი: შენ რომ ჩემთან ერთად წამოხვიდე, ჩემზე ბედნიერი კაცი არ იქნება, დედას გეფიცები...

პეფი: (აღვზნებულად): იცი, ბიფი, იმდენ სიყვარულს ვხედავ ირგვლივ, ნელ-ნელა ყველაფერზე გული მიცრუვდება...

ბიფი: ... მხარში ამოვუდგვივოდო ერთმანეთს, ვილატის რწმენა მაინც გვექნება, ვილატის იმედი...

პეფი: შენს გვერდით რომ ვიყო...

ბიფი: მთელი უბედურება ისაა, პეფი, ჩვენ ჩვენს მშობლებს ფულის საკეთებდად არ ვაღუზნებოვართ. არაა ევ ჩვენი საქმე, არ ვიცით.

პეფი: ნამდვილად.

ბიფი: ხოდა, წავიდეთ!

პეფი: წავივით. ოღონდ... იქ გამოვა რამე?

ბიფი: შესწევ შენ ამხანაგს. ხასხადეებს იშენებს, შიკ კი ვერ მოუხვენია.

პეფი: ხო, მაგრამ მალაზიამი რომ შემოღის ხოლმე, დიდიან-პატარაანად ყველა გზას უთმობს — აი, მომრძანდება წელიწადში ნახევარი მილიონი! არადა, მე ბეტი ვკუა მაჭებს ნეკში, ვიღრე იმას თავში.

ბიფი: წელან არა თქვი...

პეფი: ვადეგებოდი ვარ ზოგიერთ აქაურ გაბლენძიდ, საკუთარ თავზე შეყვარებულ ვაჭარტონს ვათქმევინო, პეფი დომენსაც შესძლებია დიდი საქმეების კეთებაო. მეც მინდა, იმასავით შევდიოდე მალაზიამში. მერე მართლა წამოვად შერთან ერთად, ბიფი, გეფიცები. მერე სულ ერთად ვიქნებით, ყველას ჯიანაზე. დღეს რომ ვოვოვებო გვეყვება, ხო მაგრები იცვენენ? ოღონდ მართალი თქვი!

ბიფი: კი. ნამდვილად. დიდი ხანია ეგეთი ჯადები აღარ მყოლია. პეფი: მე კიდე, როცა მომინდებოდა მაშინ ეყვოდება. როცა თითს დავუქნევ-ცული ისაა, ბოუდინგის თამაშს თუ რაღაც ეგეთს ვმსჯავებოდა ბოლოს. ერთს წააქცევ, მეორეს და არაფერი! შენ ძველებურად ვიყვარს ქაღები-ში სიარული?

ბიფი: არა. ისეთი ვოვო მინდა შემხვედა... როგორ ვითბრა... მუდმივი. შეგნითაც რომ ვქონავს რამე.

პეფი: მეც მაგაზე ვოცნებობ.

ბიფი: ბიდი! შენ ოჯახში ვარებლები?

პეფი: ვაჭარებები! კარგი ხასიათი თუ ექნა... ვედასავით. ხო ვესმის არა? შეიძლება არაკაცად ჩამთვადო, მაგრამ უნდა ვითხრა: ის ვოვო, შარლოტა, დღეს რომ მყავდა, ერთ თვეში თხოვდება. (ახად ქუდას იხურავს, თავზე ირგებს).

ბიფი: შავირობ!

პეფი: გეფიცები. საქმრო ცოტა ხანში ჩვენი მალაზიის ვიცე-პრეზიდენტი ხდება. არც ვიცი, რა მეტადა, აღმათ ჯიბრის გრძობა მაქვს ძალიან ვამაფრებოდი, ან რაღაც ეგეთი მჭირს, არ ვიცი, ოღონდ — მივე-დი, ვნახე, ვაფამარცხე საპატარბლო და თან ახდა თავიდანაც ვეღარ ვიშორებ. მესამე თანამშრომელი ჩვენი მომავალი ვიცე-პრეზიდენტი, ვინაც ამისთანა პატივი ვცვი. როგორი შიჭი ვარ? რაც მთავარი, ვინაც ამისთანა პატივი ვცვი. (ვამჩნებოდი, ოღონდ თან სილა-როა, არცერთ ქორწილს არ ვაცდენ. (ვამჩნებოდი, ოღონდ თან სილა-ლით): ქრამის ალკასავითაა. ხანდახან ზოგი ეწეწეწე ვსდოდანი-ანს შემომამალებს ხოლმე — შეგვეთა იმას რომ ვაუგუზანო მაინც-დამაინც. შენ კარგად იცი, მე პატიოსანი კაცი ვარ, მაგრამ ესეც იმ ვოვოსავითაა... ხომ ვესმის? ჩემი თავი მეუჯვარება მერე. ვოვო აღარ მინდა და მაინც ჩემსას ხედიდან არ ვუშვებ... თანაც, მორწონს ეს ამბავი!

ბიფი: მოდი, დავიძინოთ.

პეფი: ეს იგი, ვერაფერზე ყურ შევთანხმდით, არა?

ბიფი: ერთი აზრი მომივიდა, მე მგონი, უნდა ვცადო ბედი.

პეფი: რა აზრი?

ბიფი: ბიდი ოდივერი ვახსოვს?

პეფი: როგორ არ მახსოვს?! ახლა დიდი კაცია. ისეც იმასთან გონდა იმე-შაო?

ბიფი: არა, მაგრამ იმისგან რჩე მოვდიოდე, კარგი რამე მითხრა. მხარზე ხელი დანადო და — „ბიფი, როდისნე თუ რამე ვაგვიჭრდა, პირდაპირ ჩემთან მოდო“.

პეფი: მახსოვს ევ ამბავი, მშვენიერი აზრია, ხო იცი.

ბიფი: მე მგონი, მივად და მოვიხახულებ. ათი, სულაც შეგიდი ან რვა ათა-სი რომ მაშოვნინა, ვადახარეც რანჩოს ვიყოდო.

პეტე: უფროდღა დაგვხმარება, ან პირველში. შენ ძალიან გაფასებდა. მარტო ვნ? ყველა. შენ ყველაზე მოწონებარ, მიფ. ამიტომაც გყუბნი-
ში, დაბრუნებ-ნეთქი. მინა ობიექტს გვეყოფა. და რას გეჭყვი იცი?
ბონერ გოგონსაც თითბ დააღვი...

ბიფი: არა, რანჩო რომ მადღინა საყვარელ საქმესაც ეგეკეთებ და ბოლოს
და მოდის გაცადაც ვიფრმომბ თავა. ისე, ძალიან ნაიბჭერესს, ჯე-
რაც ჩემი მოპარული პტონია ოდიერა ის ბუნებები?

პეტე: ვაჭვი რა, უკ ანაფა, ანაპა, აღარც ახარჯა, თითქმის ათი წელი
გავიდა, რე ხარ სუდ ეჭვიში. ჩვენში უარესა, არე მოუხსნისარ...

ბიფი: აპირებდა, ეჭვიშა, მადგომსაც წამოყვდი ჩემით. მოლოდინ ვერ
მიესყვარ, იცოდა რე ან იცოდა. ისე; ძალიან გაფასებდა, მარტო მე
მანგობდა ვასაღებს.

ვილი, (უცხოდა): ძრავასაც გარეცხავ, ბიფ?

პეტე: ჩჩჩჩუუ!

(ბიფი პეტეს უყარებს ბიფი უფროს ოქროსა შეყვრ ბებრელი. ელი სს-
ტომო თათში რადიკალ ბოტბუტებს).

პეტე: გაიფრხე?

(ბიფი უსმენს. ელი გველინად აღიხს).

ბიფი, (ბრაზებდა): ეფდაც რომ გაიფრხებს, არ იცის?

ვილი: სვეტიბი ან დანივარო, ბიფ!

(ბიფს სსწე ტოვლი აღიჩაიხება).

პეტე: სამსენდებია, არა? რე ძნა ხარ, აღარსად აღარ წახვიდე! ხამსა-
ხურს აჭაც იშოვი. აუღიღებდად დარჩი. აღარ ვიცი, რა უყო, ხანდა-
ხან უკვე მრცხვენია ხაღის.

ვილი: აი, ამის ქეთა მანქანის მოვდა!

ბიფი: ეფდასაც ესმის!

ვილი: არა, ხუმრობის გარეშე. მართდა პეიმანზე მიფინარ, ბბბ? ყოჩაღ,
ბიფ!

პეტე: დანიბნე. ოდონე, დიღით დაფაპარაკე კარგი?

ბიფი, (უჩადისოდ წეება): ეფდა მარტო არ იყოს სახდში. გამაგოეშთ ბო-
ღოს და ვე იქნება.

პეტე, (ბსიფ წეება): ძალიან გთხოვ, სერბოზუდად ედაპარაკე.

(ბიფის თათში შედრ ხანდათნ კლუბულობს).

ბიფი, (თავისთვის, საწოდში): ეგონატი, ბბბბბ...

პეტე: ჩჩჩჩუუ... დაიბნე, ბიფ.

(ბიფი სახლში ექება, ხოლო ბიფივე, სახმ საუბარს დაბსებრებენ ჩაბე-
ტებულ სამსარეულოში ელი გოგონა გამოიყვებდა. მადგომს აღეს. რადაც
აღეს. წაა. რაბა ბოღს ეპიოღებს. მადგონსაქელონი საბუბა სიღებებ-
ეღვი მიბრება. ეღვი ეღვის საღვი და ეღვი მივე წმარე თოთღებოთა დაფა-
ღვი. ეღვივერ. ეღვივერთათვე. შელოთა ეღვი ეღვი ვარჯაბო რაბა).

ვილი: ოღონდ, გოგონებთან ფრთხიდად იყავი, ბიფ, მთავარი ეფაა. არა-
ფერს დაპირე, არანაირი პირთმა არ მისე. იბიტომ, რომ გოგონები,
შენც ხომ იცი, ყოველივინ იფერებენ რასაც ეჭყვი. ფერ ახაიგაზრდა
ხარ, რა გეჩებრება? ჯერ ბურაფერს დაპირებინი. სერბოზუდად ნურც
დაედაპარაკებო.

(სამსარეულოში შევა იბიება. ელი, დაზრავ-ლასარავთ. მადგომს კარს. ე-
ღავს, მადგონს ეხლოეღვა წეება. ხამსა რქეს. საელოთ ფტებებშია ჩაბიღლო და
ახეზე სესტი უიიღვი დასთამაზებს).

ვილი: ჯერ მთად ბეჭევი ხარ. ჯერ სწავდა-უნდა მიხედო. შენე, როცა გზაზე
დადგები, შენისთანა ბიჭს გოგონებს რა გაბოლდებს. (გზდიანად უღი-
მის სამსარეულოს სკამს). ეგრე არ არის? გოგონები გაბტიღებენ
ხოდიე, არა? (იციხის). დიდი შეტყერტყიდი იბრებები, ხო იცა!

(ბიფი-ახიხით ეღვის მიღვი ეღვიღება სვენი მოღვი გავაჭვა. თოქის ეფ-
ღის ბიფი ეღვიღებება ეღვიღეს, ხამსაც ეღვიღეს არაბუნებბრედად ხამიღლო დაზა-
რავობს).

ვილი: ეგრე გიფიფე, ასე რატომ აბრაღებ მანქანას. პე-პე! ნოყეღები ან
დაგაგონეფდო, ბიჭებო. ნატიონ ნაჭერი გაუსვით. პეტე, მიუჩიში გაჭი-
თით გაწმინდე, უფრო აფერიღა. არჯენე, როგორ უნდა, ბიფ! ხედავ,
პეტე? დაჭმუჭენე გაზეთი, მადგონად დაჭმუჭენე. აი, ეგრე, კარგია, ყო-
ჩაღ! კარგია, პეტე. (ყოტა მნით ჩემიღება, მერე დაჭმენიშე წამის
ვანმადგონში ნოწონორის ნიშნად აქნევა თაფს, ბოღისა ბევით იხე-
გება). ბიფ, დრო რომ გვექნება, ბბბბბ რიგში აჭვი ონ ტოტი უნდა
დაეაშოჯდოთ. მადგონ ქარში შეიბღება მოტყეღეს და სახტორავი ჩაარ-
გრიობს. იცი რა, მოდი თოკი გამოვებათ და გვერღეზე გავქაჩოთ, მე-
რე აფიღენ და მოვებბსით, უფრო გაგვიადგიღებო. მოსაბაჭეთ მამ-
ქანის რეჭება და ჩემთან მოდით. სიუბპირით გუფრბეჭათ.

ბიფი, (სვენიჩ მიღვი): რა სიუბპირით, მამა?

ვილი: ანა, ჯერ საქმეს მორჩით. დაიხსომეთ — საქმე შუა გზაზე არასოდეს არ უნდა მიატოვოთ. („მალადი პეებოსკენ“ იყურება). მიფი, ოდებინაში კარგა პამაკები ვნახე. შემდეგ წასვდაზე უკუადი და ამ თრ თუდას შორის ვაყაბათ. ხო კარგი იცნება? გვაწყენს ბრძინი ქანაობა? რას იტყვი?..

(იმ მანტანს სადაც, ვილი იტყობოდა, პატარა ბილი და პატარა გული შეპოლიან. პეების ჩკრები და წყლისაი ვედრით მოაქვს. ბილს ხოორული სვიტრე აცოია, ვულზე „ა“ ასე აწერია და ხელში ამერიკული ფესბურთის ბურთი ეჭირავს).

ბილი, (კუდისებში, მახეანისკენ უთითებს): როვორია, მამა, პროფესორიანდის ხელი ეტყობა?

ვილი: მაგარია, მაგარი ნამუშევარია, მიჭებო. ყოჩაღ, მიფ!

პეფი: სიურპირი: სააღაა, მამი?

ვილი: მანქანის უკან სკამის ქვეშ.

პეფი, (კარბის): პუპუუ!

ბილი: რა არის? მისხარი რა, რა გვიყიდე!

ვილი, (ივინის, თან მიფს ხედს უთათუნებს): ნახავ. ბუსტად სათქვენო რამეა.

ბილი, (იხივ პეფის მისხედს): რა არის, მიფ?

პეფი, (კუდისებოდა): ბოქსის „მისხალი“!

ბილი: მამა!

ვილი: ჯინ თანის ავტოგრაფი აქვს ზედ!

(პეფი საჩუქრით შემარბას აცნობს).

ბილი: ანა, რა იცოვი, რომ გვინდობდა?

ვილი: ანა, საუარჯიშოდ უკეთესი: რა უნდა მომეტანა?

პეფი, (ბურბუხე წყება და ვითომ პედელის ატრიალებს ფეხებით): ნახე როვონ დავიკვიდი წონაში! შემატყვე, მამი?

ვილი, (პეფის): ვასანდომად სახტიუნაოც კარგია.

ბილი: ჩემი ახალი ბურთი ნახე?

ვილი, (ბურთს ათვადიურებს): ახალი ბურთი სად იშოვე?

ბილი: მიწვრთნენდა მითხრა, პასუხში იფარჯიშეო.

ვილი: მართლა? და ეს ბურთი მოგვცა?

ბილი: ხო რა, საკუჭინაოდან ვითხვევ ცოტა ხნით. (მეტქმუღავით უცინის მამას).

ვილი, (შევიდის საჭედიდან იმასაც ეფინება): იცოდე, უნდა დამბრუნო.

პეფი: ვითხარი, არ მოეწონება—მეთქი!

ბილი, (მრახიანად): კარგია, ხო, დავამბრუნებ, ანა რას ვიზამ?

ვილი, (კამათს აწვევტიხებს, პეფის): ისე, ბურთის სწორად მოწოდებაში მართლა რომ უნდა იფარჯიშონ? (პილს) მიწვრთნედი ადმათ შევაქებას კიდეც მონდომებისათვის.

ბილი: ისედაც სულ არ მაქვს?

ვილი: უკუარბარ და იმიტომ გაქვს. ვინმე სხვას რომ წამოვლო ბურთი, ერთი ამბალი ატყვებოდა. ისე, როვონ მიღის ატყვებო, მიჭებო?

ბილი: ანა სად იყავი, მამი? იცი, როვონ მოგვინატრე.

ვილი, (ნასიანოუნები, მიჭებებს ხედს ვადანვევს და სამიფე პროსცენიუმზე განმოდის). ესე იგი, მოგენატრეთ?

ბილი: სულ შენზე ვფიქრობდით.

ვილი: მართლა? ერთი საიღუმელო უნდა გავთმხილოთ, ბიჭებო, ოლონე, მიწვრთნი დარბეს, ხომ იცით? მადე საკუთას ბიზნესს წამოვიწყებ და აღარსად აღარ დამჭირდება წასვლა.

პეფი: ბია ჩარბივით?

ვილი: ჩარბივით! უღრთ დიდ საჭმეს. ჩარბის მადარბე? ჩარბი ხადებს ან... არ მოსწონს. ანა, კი მოსწონს, მაგნამ ჩენსავით ანა.

ბილი: რომედ ქადაქში იყავი?

ვილი: ჩინდოვითში, პროვიდენსში. მერს შეჭებდი.

ბილი: პროვიდენსია მერს?

ვილი: სასტიმროს შოდში იჯდა.

ბილი: რა ვითხრა?

ვილი: რა მითხრა და — „დიდა მშვიდობისაო“! მე ვუთხარი — „ეს რა მშვენიერი ქადაქი გქონათ, მატონო მერო“—მეთქი. მერე ყავა დაგოდეთ. მერე იტიდან უოთლებურიში წავედი. დამაზი ქადაქია, საათეტითაა ცნობილი, ვანთქმუღია იქაურთ საათეტი. მდომად საჭონელი ვავვიდე. მერე ბოსტონშიც ვიყავი — ბოსტონი რეგოლუციის აკადანია. კარგი ქადაქი. მასარუსეტიში ერთი—ორ სხვა ქადაქშიც შევიარე, ბოდოს პორტიენდში და მანვორში და იტიდან — ბინდაპირს სახეში!

ბილი: მიც მინდა ერთხედ შენთან ერთად წამოსვლა!

ვილი: ზაფხულში წავიყვან.

პეფი: მართლა წავიყვან?

ვილი: სამნი წავადით, მე, მიც და პეფი, ყველა ქადაქს ვარჯვენებთ. ამერიკა სადსეა დამაზი ქადაქებით და წესივრთ, გუდლია ხადნით. მიც მიცნობენ და პატრეს მიცმიცნ, ყველგან, მთოდ ასად ინვლისში და სხვაგანაც. საუკეთესო ხადნთ მდემს პატრეს. იქ რომ ჩავიყვანათ, მიჭებო, ყველა კარი ვიხსნებდა ჩვენ წინ, იცით რატომ? მეგობრებო მყავს და იმიტომ. სადაც მომიხდება, ნებისმიერ ქურბანე შემიძლია ასად ინვლისში მანქანა გაკარგო და პოდოციენდში ისე მიხედავენ, როვორც თანისას. ესე იგი, ვადამყვან ამ ზაფხულს მივედივართ, არა?

ბიფი და **პეფი**, (ერძობა): ხო, ხო! აუცილებლად!
ვილი: ხაყურაო მოწყობილობაც ვაგაგლოთ ხედა!
პეფი: შენ ჩემოდნებებს სულ ჩვენი ეატარებო, მამა!
ვილი: კაი ბროს ვაგატარებო! და სანახავეში ვიქნებით: მოსტონში მალა-
შობაში შევედივარ და ჩემოდნებში ჩემი მიჭემს მოაქვთ! ვაგავიფხუბო
ხაღბს!

(მოკლე პატივების ერთ-ერთი ვარიანტი: ვილს და პეფს შორის მოსტონში უკვირბა.)

ვილი: ბიფ, შენ რა, თამაშის წინ ხომ არ ნერვიულობ?
ბიფი: არა. შენ თუ მოხვად...
ვილი: სკოლაში რას გულბნებთან მიჭემი, ხომ ამ წინაშე კაპიტანად რომ
ავარჩივს?
პეფი: ყველა დასდებენაზე გზავნიან ჯგრო დასაფეს სკან.
ბიფი, (მამას ხელს ჩაადებს): ამ შამათს, ამ შამათს, მამო, მარტო შენ-
თვის, იცოდე!... მთელი მოედანს ვაფივლი და ბურთს დავამიწეებ, აი
ნახავ!
პეფი: შენ მასეში უნდა აძვიო სხვემს!
ბიფი: ერთბედა, მამას ხათობო. მამო, მიყურე და როცა ჩაფხუტს მოვიბ-
დი, იყოდე, შეტევაზე მივდივარ. ნახავ, რას გადავუვლი მთელი დაცვას.
ვილი, (მამას კოცნის): ჩემი მოსტონში უნდა მოვხადე ეს ამბავი.

(წემოდის ბერნარდი. მოკლე შარვალი აკეთა ბერნარდი ბიფზე უმცროსია,
გულწრფელი-გულთბილი, აღორძინებული ბიქი).

ბერნარდი: ბიფ, სადა ხარ? დღეს ერთად არ უნდა ვეგეგევიდინა?
ვილი: ეი, ბერნარდ, ჩვენი მოგვაქციე ჯურადღებო. რა იყო, რა გაფიქრე-
ბული ხარ?
ბერნარდი: უნდა იმეცადინოს, ძია ვილი. იმ კვირაში გამოსაშვები გამოც-
და გვაქვს, კომისია ვგესწრება.
პეფი, (ბერნარდის ირგვლივ დახტუნანს, აბრაზებს): მოდი, მემოქსავე,
ბერნარდ!
ბერნარდი: ბიფ! (პეფსას გაყრიდება). მისმინე, ბიფ, მისტიკი ბირნაშაშმა
თქვა, მიყვადინებოთ თუ არ დაიწყო, ჩაფხი მათემატიკაში და ატეს-
ტატს დაემშვიდობოსო. ჩემი ყურიით ვაფივლონი.
ვილი: ჯობია, მართლა ბერნარდთან უნდა იმეცადინო, ბიფ! წადი, წაყვი.
ბერნარდი: ჩემი ყურიით ვაფივლონი!
ბიფი: მამა, ნახე, ჩემი ახალი ბიჭები არ მიჩვენებო! (ფებს, მალდა სწევს,
ბიჭებს უჩვენებს ვილის).
ვილი: თბო, რა დამაზებია!

ბერნარდი, (სათვალის შუშებს იწმენდა) ბიჭებზე ვირჯინიის უნივერსი-
ტეტი თუ წაიწერა, მაგაში ატესტატს არ მისცემენ, ძია ვილი!
ვილი, (ბრაზიანად): ნეტა რას მოდილობ! სამი უნივერსიტეტი პირველა
სტრუქტურას და ვინ უნდა ჩაჭრას?
ბერნარდი: ჩემი ყურიით ვაფივლონი, მისტიკი ბირნაშაშმა...
ვილი: ნუ გამიწყვად ევლო, ბერნარდ! (თავის მიჭემს): ყვავივით არ დაგვირბა-
ვის?
ბერნარდი: ჩემთან გულოდები, მამო, წაყვი.

(ბერნარდი გადის. ლ-მეხები იცინიან).

ვილი: ბერნარდი სკოლაში მანინვამაინც არ ეყვარებათ, არა?
ბიფი: არა, კი უყვართ, მაგრამ მანინვამაინცო ეერ იტყვი.
პეფი: კი, ეგრეა.
ვილი: აი, მესე მავას ვამბობ. ბერნარდი შეიძლება ყველაზე უკეთეს ნიშ-
ნებს იღებდეს, თორღე მიზნების სამყაროში როცა მოხვდება — ხომ
გესმით, რასაც გულბნებოთ? — მიზნების სამყაროში თქვენ იმაზე
ხუთი თავით მალდა იდგებით. მაგატომაც ვწინავე მალდა ღმერთს
მადლობა აგონისია აღნაგობა რომ მოგვითაოთ ორივეს. მიზნების
სამყაროში ვინც განეგნობით გამოიჩინეა, ვინც ურადღებებს მიიქ-
ცევს და ხაღბს დაიბნელებს, პირველობაც იმას ბრება. მოწონება
და სიბაბათია დაიბნელებოთ და თქვენ დღეში არაფერი ვაფივლონი.
ჩემი ნაგადითი აილეთ. ვიდევედის ბებნა და როცა დგომა არასო-
დებს დამჭირებოთ. „ვილი დომენი მოვიდა!“ მორჩა. ამის ვაფივლონი
ყვედასთვის საკმარისია. ნებისმიერი კარები იღებო ხოლმე.
ბიფი: ახლაც ყველა დაანოკაუტე, მამო?
ვილი: პრევიდენსშიც დავანოკაუტე და მოსტონშიც ვაფივლონი. არა მიჭო?
პეფი, (ხუტზე წვეტა, ფეხებით ვითომ პედიებს ატრიალებს): ხედავ, ხე-
დავ ბოგორ ვეკლებ მამო წონაში!

(წემოდის ლინდა, ახალგაზრდა, როგორც მამინ, იმ დროს იყო, თბა ბელთით
აქვს შეკრული, სარტყლით სავსე კოლაში მოაქვს).

ლინდა, (ახალგაზრდული გზებებით): გამარჯობა, ძვირფასო!
ვილი: საფვარელი!
ლინდა: როგორ იარა ჩვენმა შევიმ?
ვილი: შევროდენე უკეთესი მანქანა ჯგრო დედანიჩის ზურგზე არავის მო-
უგონია. (მიჭემს) როდის აქვითა დედას ანებებოთ კიბეზე სარტყლის
ატანას?
ბიფი: ამა მიდი, მოკიდე ხელი, პეფ!
პეფი: სად ავიტანოთ, დედი?

დინდა: ათკვზე გადაფრინეთ. ისე, ბიფ, ღერ ვინჩენია მენ მეგობრებთან
ჩაქვიდე. მთელი ხანდაფი ბიჭებიტაა სავსე. რისა ჯაგრთონ არ იცოან,
ბიფს: ანა უშავსა. ნამა ჩამოვიდა და... (კარტა უჩინოდ წითთმინონ.)
ფილი. (ნაპამოუნენო იყინო): მართლა, ჯოპია ჩადი: ის მათნე უთხარა,
რა ქნან.

ბიფს: მე მგონი, სანკ-მე რომ ვამოვადევიტო ცუდი ამ იქნება.
ფილი: მშვენიერი ამრია, ბიფ.

ბიფი. (სამხარეულთა ვაჟილთ უკანა კართან მივია და ქედოთ ჩაბახსინ):
ნიჭები! სანკამე გამოუვავეთ, ანდავე ჩამოვიდე!

სამეზი: კარგი კარვა, ბიფ!

ბიფი: ჯორჯ, სემ და ფრენკ, უკანა ეზოში ვამოვიდე! სანკეჩია ვაპაფენი!
ანა, ბეფ, მოკლე სედი! (ბიფს და ბეფის კადათი გააქვიდე).

დინდა: როგორ უჯერებენ!
ფილი: სმორტი, რემო კარვა, ფეხბურთი! მეც ბუნოვით მესვია მეშქარი,
მაგრამ ფეხბურთისთვის ყველაფერი მოუპოვე და წამოკედე.

დინდა: მთელი უმანი იქნება თამაშზე. მევენი ვაყიდე?
ფილი: უშვსი ათასი ვუფანი პოლიფენსი და რა ათასი პოსტონში.

დინდა: ანა! მოიჯა, ფანქარი ავიღო. (წინსაფარი ჯიბიდან ფანქარის და
ფორფელს იღებს). ესე იგი, შენი აკომისიო გამოვინ... თრასი -
ღვირთო ჩემო! თრასი იგი დოღარი!

ფილი: ხო, რა გოცი, ჯერ არ დამითვდია, თუმივა...
დინდა: კო, მაგრამ, რამდენი ვაყიდე?

ფილი: ესე იგი, რამდენი და... დახელოვით თრი ათასი ეუფენი პოლიფენ-
სში. ხო, ანა... მოკლე, ითღოანად ყვედვან, თითათას თრასი ეუ-
ფენი.

დინდა, (უცოყმანოვ): თრი ათას თრასი. ეს იქნება... (ანგარიშობს).
ფილი: ცუდი დრო დაემახვია, სამი თუ ოთხი მალაზია პოსტონში აღწვირა-
ზე იყო დაკეტილი, თორენ ყველა რეკორდს მოუხსნიდა.

დინდა: მოკლე, სანოვდაათი დოღარი და კიდევ რაღაც ენტიერი გამოღის.
მაღიან კარვია.

ფილი: ვისი რამდენი გემართვინს?
დინდა: რა გუქართებს და, პირველ ბიჭში - მაცივრის თუქვსმეტი დოღარი.

ფილი: რატომ თუქვსმეტი?
დინდა: ვენტირატორის ლევი ხომ ვაჩვდა, დოღარი და ოთხმოცი ენტი
მიუმატი.

ფილი: მთლად ახალია, რამ ვაჩვვიტია?
დინდა: ხელოსანმა თქვა, მუდუდებრივი ამპაფიკაა. სავიდან ცოტა უნევი,
სანამ ყველაფერი დადაჯედება.

(სამხარეულთა შეღახ).

ფილი: არა მგონია უჯარვის მაცივარი შემოესადებინოთ.
დინდა: რაც მაგ მაცივრებს აქებენ...

ფილი: არა, ნამდვილად კარგებია. სხვა?
დინდა: მარე, სანკეჩის მანქანის ცხრა და სამოცი. თხოთმეტისთვის
მტვერსაა ზუტის სამდოღარნახევარი აუცილებლად ვადასანდელი. ჩო,
სახესავი. ოფეაერთი დოღარი ვაფვირა მისაცემი.

ფილი: წყადი ხომ ადავ ჩამოღის?
დინდა: ანა, რას ამბობ, მართლა ცუდი იმუშავეს. ფრენკის ვამათებს
კარმოურატორის...

ფილი: ფრენკი მიღოვოს! დაეუბატივე ყუდი აქეთ რომცენ, დამაუადმოფა
ნავათმა შეყრაღემ. სავრთოღ უნდა აკრძალონ მაგ მანქანის გამო-
შვირა.

დინდა: მოკლე, სამდოღარნახევარი იმისოც ვამართებს. პატარ-პატარა
წვირდმანეშიანად, თხოთმეტისთვის ას ოც დოღარამდე ვამოვუდე.

ფილი: ას ოცი დოღარი! ღვირთო ჩემო, საქმე ცოტა თუ არ დამინა, ადარც
ვიცი, რა უნდა ვქნა!

დინდა: ანა უშავს, იმ კვირაში უკეთესად იქნება ყველაფერი.
ფილი: იმ კვირაში დედას ვუტირებ. მართლმოდში მივვივარ. მართლმოდში
ყველას ვუყვარვარ. რა არის, იგი, დინდა, ეტყობა თავიდან უყნობერი
მთლად კარგი თვადით არ მოყურებენ ზოდში. სანამ ვამიშინაურდებიან.

დინდა: მართლმოდში ვამოღარ.

დინდა: კარგი ერთი, სისუდეღეს რე ამბობ.
ფილი: მაშინვე ვგინხოვ. მგონი დამიქინიან კოდეც.

დინდა: რატომ? რა ვაქვს უნამეს დასაციინი? რე იგი ასეთი დაპარაკა, ვი-
ლი.

(ფილი სუფრის კოდეზე ვამოღეს. დინდა რეც სამხარეულთაში პრინციპა და
წინდებს უნესას იქნება).

ფილი: რატომ და, ხშირად სავრთოღ არ მამჩნევენ. ზედაც არ მიყურებენ.
დინდა: კო, მაგრამ, შენ ხომ საქმე აწყობიდი ვაქვს. კვირაში სანოვდა-
ათიდან ას დოღარამდე აკეთებ.

ფილი: ხო, ოღონდ ნავისთვის დღეში ათი, თორმეტი საათი წვიდება მი-
წევს. სხვები, რა ვიცი... ახვები უფრო იადად ახერხებენ. რა ვიცი...
თავსაც ვერ ვიკავებ ჩოდზე... ძალიან ბევრს ვდაპარაკობ. ჩვენ საქმეს
ბევრი დოღარი არ უყვარს. არ, მაგადოთად, ჩარდი. ონ სიტყვას არ
იტყვის ზედეტის; იმიტომაც მატინს სცემენ.

დინდა: რა ბევრს შენ დაპარაკობ უმარად, ძალიან ცოუხადო კაცი ხარ.

ვილი, (ღიმილით): ეჰ, რაც ვარ, ესა ვარ. მოდოს და მოდოს, ცხოვრებად ძაღვან ჰოვდება, ერთ-ერთს გაიხუმრებ და მოიხარ! (თავისთვის): ხუმრობითაც შევარს ვბრძობ! (ღიმილი უკვადოდ ქრება).

ღინდა: კარგი ვინაა შენ...

ვილი: მალეწივ ვარ. ძაღვან... ძაღვან ხუთღუბი ვარჯიშობა მიქვს, ღინდა. შენთვის ან მოთქვამს, მომარტ ჩემს მუშტას რომ შევუარს, სტილ-უარტა, იმ უბთი ნაცნობი კომიუნიატორიც დამხვდა და ვაფიგონც ჩემზე რომ თქვა - „ღდაბო, ადამი კა... ადამი და პარდაბორ სოფააზა ვხვთქე, აბა, ზოჭო, მოგუთმენი! არავარს ან მოვუთმენ! არა-და, ზურკსუტან დამცინიან, შე პომ ვიცი.

ღინდა: ძვირდასო...

ვილი: მაკააყე მოუყვირე. აუცილებდა. შეიძლება, ნაცმა მართლა ან ვიცი.

ღინდა: ვადი, საყვარელო, ამტყუყანაზე შენზე დამაზი კაცი ან მუხუდებია...

ვილი: კარგი ვინაა, ღინდა.

ღინდა: ჩემთვის უდამაზევი ხარ, (მცირე პაუზა). უდამაზესია.

სამხედროდა ქალს სიცილი აქვს. ვილი ამ სიტყვს უთქვამს ან იხდება. მაგრამ სამს ლიხა უსარკობს, სიცილი ან წუდება.

ღინდა: და მიჭვებისათვისაც. ცოტა ვინმე თუ ვაუღრმეთებაათ შევიდებს ისე, როგორც შენ ვაუღრმეთებენ.

ჩარკანობს მესივს ხმა აბის. მოიხარს ქალს შენთვის სიცილით. ქალი იკვამს.

ვილი, (ვილი ვბრძობით): შენ ჩემთვის უმკორფანესი ადამიანი ხარ, ღინდა, ნამდვიდი მუხობარი, იცი? ზოგჯერ, გზაში... ზოგჯერ მომიხდება ხოლმე რაგაბუტო და კონიით ვაც ხარის.

საყვირი უფრ მამაღლა აქვს. ვილი სიცილი უსარკობს. მამაღლა მამაღლა მადის, სადაც კვლისებად ვარსული ქალი იყავი. ქალი იხარებს, თან „სარკობი“ იკვება და იციანს.

ვილი: იმიტომ, რომ ძაღვან ნაბტი ვარ ხოლმე... ვანსაკუთრებით როცა საქმე ცუდად მიდის და კაციშვიდი აბა მყავს ხმის ვამცემი, ისეთი ვრძნობა მაქვს, თითქოს ცხოვრებაში გვლარასოდეა ვეღარაფერს ვაყვირი, ვეღარც თვანს! შევირახავ, ვეღარც საკუთარ საქმეს წამოვიწვივ და ვერც მიტყებს დავაყვირებ გზაზე. (ვილის სიტყვებს თანდათანობით ქალის სიცილი ახშობს. ქალი „სარკის“ წინ კონტრავდება). არადა, იმდენის ვაკუთება მიწადა თქვენითვის...

ქალი: ჩემთვის? ჩემთვის არაფერს ვაკუთება ან არის საჭირო, ვილი. აკა მე თვითონ ამოვირჩიე.

ვილი, (ნათამოცნები): ამომიჩიე?

ქალი, (საკმაოდ კარგი შეგახვდია, დაახლოებით ვილის ხნისა): რა თქმა უნდა, ვხივარ მთელი დღე ჩემს მადიდასთან და ვიყურებთ, როგორ შევი-გამოდინათ კომიუნიატორები ვაუთავებდა. თვით ავაჭირებდებო. მაგრამ, შენ ისეთი იუმორის ვრძნობა გაქვს, შენთან ისეთი კარგი ვრთ ვაუთავარე... ხომ მართალია?

ვილი: მართალია. აბა რა! (გულში იხუტება ქალს). აუცილებდა უნდა წახვიდე?

ქალი: უკვე დროა...

ვილი: აბა, დარჩი! (თავისკენ იხიდაქს ქალს).

ქალი: ... ჩემი დები ვადარებიათ. კიდევ რაღას წამოხვად?

ვილი: რა ვიცი, ადამი, ორ ვვირახი; მაშინაც ამოხვად ჩემთან?

ქალი: აუცილებდა. ასე მაცივრებ!... სიცილი ჩემთვის სასარგებლოა. (ისიც ესუტება და კონტრავს). (შეგათი კაცი ხარ.

ვილი: ესე იგი, შენ ამომიჩიე, არა?

ქალი: დიახად. იმიტომ, რომ ძაღვან საყვარელი ვინმე ბრძანდებოთ. თან სუმარა.

ვილი: კაი, მატონო, ზოსტონში შემეცე წამოსვლაზე შექსუდებით.

ქალი: უკვე მიუჭარს შენ ვამოვიგზავნი.

ვილი, (მსუბუქად წამოარტყამს უკანადზე): ყოჩაღ! აბა, შენ იცი!

ქალი, (ნაზად უთათურებს დოყაზე ხედს და იციანს): შენ გამაგიჟებ ნაბ-ღვდავ, ვილი. (ვილი უყვირს ისევ ჩაიხუტების და ნაგრად კონტრავს) ნამდვილად ვანავივებ. ზო, წინდებისთვის დიდი მადლობა. ძაღვან მიყვარს, დოყა ყრვად ბუერი წინდა დამიგროკვება ხოლმე. აბა, და-მე მმვილობისა.

ვილი: ძალი ნებისა. ტყვილი სიჭმრები ნახე!

ქალი: ო, რა ხარ, ვილი!

ქალს იმეცე ვეინება და მის სიცილს ღინდას სიცილიც ვრწამის. ქალი სიბნელებში ვბრძობდება. ახლა სიცილზე მთლიან და ავტოლი ვანავებელი, სადაც სამსარეულთს მავიდა დგას. ღინდა ეწინაღობებად მავადისთან ზო და უკვე აქვს საუთარ-აბრეშუმის წინდას კონტრავს.

ღინდა: მართლა გეუბნები, მართლა. უდამაზესია. და საერთოდ, ან მცნობს...

ვილი, (სამხარულდოში, ღინდასთან ბრუნდება): ყველაფერს ვამოყვანწო-რებ, დიხდა, ყველაფერს. პირობას ვამდევ...

ღინდა: რა ვაქვს გამოსასწორებელი, ძვირუბანო?! ისედაც კარგადაა ყველა-ფერი, უკუთხდა, ვიღრე...

ვილი, (ამჩრცხვს წინდას რომ კეშსავს): ეგ რა არის?

ღინდა: წინდა მაჭვს დასაკუთარი. იმეცე ვიცი დიხს...

ვილი, (გამბარებული ანთიქს წინდას): აბ ღვიინახო ამ სახლში, წინდას რომ ვემსავედუ! გადაყარე, მოამორე აქვდანი!

(ღინდა წინდას ვახვები იმას-სა)

პერნარდი, (ვემოთბის): სად არის? ან ამიტუხ მვეცდინელობა?
ვილი, (აქასსცენაზე ეპროდის, ვადიზიანსებუა): იოქი და ჰენ ევანარე პასუბები!

პერნარდი: სუდ მე არ ვკარნახობ? მადრამ, კომასიის წვევრებთან რანა-ირად მღვანდრინო? გამოსაშვები გამოცდაა! ციხეში ჩამსუამეც!

ვილი: სად არის? ღამით ვცემ! სად დაბოლიალომს?
ღინდა: და უთხარი, რა ბურთიც დაამბუნოს, ვილა, სარცწვილია.
ვილი: მიფ! სად არის? რად უნდა სხვისი რამე, ვის დაემსაჯესა?
ღინდა: გოგონებსაც ძალიან უხეშად ემსიჯა, ვილა ვეღვ დედას ეწინაა მს-გინა.

ვილი: ქაშრით ვცემ!
პერნარდი: მანქანას ატარებს უხეშართვოდ!

(იმას ჭალის მიღილი)

ვილი: კარგი, გუჟოლა, ნაწმენი!
ღინდა: ვეღვა ვეღა...
ვილი: გაჭუმელი-მეთქი!
პერნარდი, (იამფართხალი უკან-უკან იხვეს): მოატერ პინნახუნე ამბობს, ძალიან ლუგარდა თავშიო.

ვილი: მოშორდი აქვდანი!
პერნარდი: თუ არ ექაჩა, მათემატიკაში ნაღდად ჩაიქრება! (გადის).
ღინდა: მარტაღს ამბობს, ვილა, უნდა...

ვილი, (ღინდაზე ანახვეს მოდმას): მიფს არაფერი სჭირს! პერნარდისნა-ირი ჭიკაქედა გინდა გყავდე? მიჭს თავისებური ხასიათი აქვს, სხვერს არა აკავს...

(სანამ ვილი დაბარავობს, ღინდა სასტუმრო ოთახში გადის, ძლიერ იკვირს, ტირილს ვილა ჩაოტია სამხარეულოში, მძებუელი ვრთ ჩერტილს მიშტერებია, უთოლები აღარ ჩახს. ასეც ეპეა, სახლს ზემოვან აელავ მათალი მუნახები დასაქე-რახს).

ვილი: ამოვიდა ყელში! სუდ ერთი და იგივე, რას იპარავს? მერე უკანვე აბ აბრუნებს? რატომ იპარავს? რას ვეღაპარავებოდი სუდ, მთელი ჩუბი ცხოვრება წესაქრების მეტი რა მისწავლებია?

(კრებზე პეანოში გამოწყობილია ზეფი ჩანოლის ვილი ჩამინე წეამინევი).

პეფი: წამოდი ახლა, გველოლა.
ვილი, (სამხარეულოს მავიდასთან ჯდვია): ექს! რატომ უნდა ამროვედ-ღეს იატავს ჩენი ცოლი? მერე ფეაზე ძლივს დედას სოდმე, ზომ იღის, რომ მაყასთვის არ შეიძლება!

პეფი: ჩჩჩჩჩჩჩჩ კარგი, დაწყნარდი, ამ შეუღდაობას რატომ დაბბუნდი?
ვილი: ძალიან შევშინდი, კინადან რავშეი ეაციტანე რომეკრები. ღმერთო! რატომ თავის დროზე ჩენ ძმას, მენს არ ვავყვეი ადასკრზე! ის კა-ლი ეკინოსი იყო, ევიდამ წვერს აფენდა! რა შეცდომა დავუშვი! მე-ხვეწებოდა, წამოდიო.

პეფი: ახლა ზაღა გროსია...
ვილი: თქვენც კარგი ჩიტები ხართ! კაცს უმეგახვრეტილი შარვალი ვცვა და ბოლოს აღმასის სპანალოტებს პატრონი გახდა!

პეფი: ერთი დავსხვეთ ხვალ ან ზეგ და მომიყვეო, მაირე როგორ მოაწერ-ხა ამდენი!

ვილი: რა გიდი საიღუმელო ევაა? იცოდა რა უნდოდა, წავიდა და თავისაბ მიიღწია, თცდაკრასი წყოს მოხვდა ჯუნგლებში და იქიდან მიიღოწე-რი გამოვიდა! ეს ცხოვრება დატარაა, ოღონდ მწართღმონე წაიოწო-ლილი ევრაფერს ვერ მოიგები!

პეფი: მარა, კიდევ ვეუბნები, სამხაბურს თავი უნდა დაანდო.
ვილი: მერე, შენ შეგინახავ შენი სამოცდაათი დოღანით? შენი ქაღები, მანქანა, სახლ-კარი? რამდენს გასწვდები? თოთას, დამერთო ჩემო, იონვერსამდე ძლივს ჩავაღწიე დღეს! ააია ხარო, პიკეპო, სად? თნ-ვრეცა ეცვანა! მანქანას ვეღარ ვატარებ!

(კრებთან ჩართი გამოჩნდება ნახზობი ეკლა მინე-მინევი მარათონ და ღინდაც ქვეშაე ლამაჯობს. მის სიტყვებში, აულოთონ, რაღა არ უნდა ამბო-ღეს, თანავტონობა ატომობა, ახლა კი პეფიერი მიუღუარებაე პეანოის ზეგოვან ხალაოი აცეოა, ფეხი ფლოატებში წაუვროს სამხარეულოში წეშიღის).

ჩარდი: ზომ მწვიდობაა?
პეფი: კო, ჩარდი, მწვიდობაა...
ვილი: რატომ ვცუკითხები?
ჩარდი: ხმაუთი მომღსმა, მე მდგონა მადაც ნიხდა, ამ კედეებს ვერადერს მოეღებრებოთ? აქ რომ ხვრინავთ, ჩემთან ჰუბაშედს ზრიალი გაუღის.
პეფი: წამო, დაგწკოთ, მამა, გვიანია.

(ჩარდი პეფის ანაშეებს, ვილითან მარტო დამტოვეო).

ვილი: შენ დაწვივი, დაიძინე. მე შენ რაღაც არ მცხინდება.
პეტი, (ვილის): აღარ ააშადო წერყეში, კარგი? (ვაღლის).
ვილი: შენ რაღას დამორბადობ ამ შეადაშისას?
ჩარლი, (ვილის შირდაშირ ქვეშა სამზარეულოს ნაკრავთან): არაფერი: არ დამიერიან. კუჭის წვა მაქვს.
ვილი: ჭამა ექნის ისწავლე ამ ჩნის კაცია.
ჩარლი: ჭამასაც თუ სწავლა უხდა...
ვილი: მხედა ხარ, მხედა. ვიტამინი და ეგეთი რამეები, ადამათ, არც ვაგვი-
 ვია, არა?
ჩარლი: მოდი, კარტი ვითამაშოთ, იჭრება, ძიღო მოგვეტოოს.
ვილი, (კოყრანით): ვითამაშოთ, კარტი მოიტანე?
ჩარლი, (უბიძგან დასტანს ილევი): კი, მოვიტანე. სულ თამ არ დამაქვს?!
 რაო, ვიტამინებზე რას ამოშიღი?
ვილი, (კარტს არივებს): ძვირება ამავრებს. ქიმიანა, ძმაო.
ჩარლი: კუჭში ძვირს ია უნდა?
ვილი: რას მიქანავ! რას მიუღ-მოეღები? ახრზე აია ხარ..
ჩარლი: ხო, კარგი, ნუ გაგიფიქრებ ახდა.
ვილი: ისეთ რამეზე ნუ დამიწყებ ხოლმე დამარავს, რაც არ გვაძის.

(თამაშობენ პაუზა)

ჩარლი: რატომ დამიწყებდი?
ვილი: მანქანამ აურია ცოტა.
ჩარლი: აააა. (პაუზა). კალიფორნიაში წავიდოდა კაცი.
ვილი: იღონებდე, კარგია.
ჩარლი: გონდა, სამსახური ვიშოვო?
ვილი: რამოგინი მაქვს შე სამსახური, თმასფერ ვითხარი. (მცირე პაუზის შემდეგ) არა, აერ გავიგე, რატომ მთავაზობს სამსახურს? ვერ გავი-
 გი...
ჩარლი: ნუ ბრანობ.
ვილი: შენც ნუ მამრავებ!
ჩარლი: არ მესმის და მომეკადი. რა ნახე იმ სამსახურში? როდემდე უნდა
 იჯახირო?
ვილი: მხეციერი ამისახური მაქვს. (მცირე პაუზა) ან, საერთოდ, რას
 დამარები აქ?
ჩარლი: წავიდე?
ვილი, (პაუზის შემდეგ, ვამწყდარი ხმით): ვერ გავიგე. არ მესმის. ისევე
 ტყუასში ბრუნდება. რა ჯარდაა უნდა ტყუასში?
ჩარლი: გავიგე, წავიყავა.
ვილი: მეც ვინაფროთ მირეხმარები, ჩარლი. ნოღზე ვშივარ.

ჩარლი: შიმშილით არ მოკვდები. არავინ არ შიმშილობს ჩვენ ვროში. ახვა-
 ზე იღვიწრე რამეზე. ცოტა ხანს დაივიწყე...
ვილი: აბა, რა დავიშახსლოვრო?
ჩარლი: ძაღლი მივაქვს ყველაფერი ვუღიან. მთაფურთზე. რომ იყი, ვა-
 ტუხივ ყუდაპაჩი ფუღს აღარ ფრიან.
ვილი: მენათვრა როდია დამარავი.
ჩარლი: არ არის იოდი.
ვილი: ნახე, როგორი მერი გავაკეთე სასტუმრო ოთახში?
ჩარლი: კი, კარგი ბამეა. შე ჩემ დედაში ექნ მოვასყრებდი. ოქროს ხედე-
 მი გაქვს.
ვილი: რა ხეიროა, თორემ კი.
ჩარლი: მიაილე, როგორ გამოვიღის ყველაფერი?
ვილი: რა მინიჭებოდა აქვს.
ჩარლი: მიაილე, საინტერესოა.
ვილი: შენც აპირებ?
ჩარლი: ვაპირებ, თორემ ვამომიკვა რამე.
ვილი: აბა, რა განიჭირე საქმე?
ჩარლი: ისევე ვაპირებდი.
ვილი: არაღერს არ გაჩერებება. კაცი გქვია მინ? უნდაიღი. ვული აფერიკა.
ჩარლი: კარგი, ვილი, რატომ მდამდავ?

(მარჯვნივან აუბსყვიანთ რა ხეი ვამოთს, ხეიოანი და ქოლვა ვამოთს
 ხეიში. დაბლაუბათ სამოცა წიღისა, ეღვაშებანი მამარეზებური თურის, ეოტა
 არ იუბს. ფედაშტუტი ვაყო. აქვარად ვეყოთა, რომ აკვასარი ხვედრას ვარდუვა-
 ლობის მუკოველ აჭერს და შორეულ ქვეშეში ხეიოლის ცვლილ აჩრვეთა. სვენი-
 ზე შეტყაი მამის მამოთს. როცა ვილი ხოლო რესლიეს წამოთქვამს.)

ვილი: საშინლად დავიღვადე, მინ.
 (იშინს ხეის მულოდა, ბეხი აქვთ-იქვთ იყურება სახლს და ვხის აფე-ლიერებს).
ჩარლი: კარგი, ვითამაშოთ. უკეთესად დავეძირებია. რა მითხარი, მინო?
 (ხეის აათზე ისეღებს).

ვილი: სასაცილოა. უკლებ ჩემი ძმა მინი მებოწე.
მინი: მერქარება, მადე უნდა წავიდე. (მიდი-მოდის, ყველაფერს ვუბადლ-
 მით ავეორღება. ვილი და ჩარლი თამაშს აჯამეღებენ).
ჩარლი: მერე იმის ამბავი აღარ ვაფიქრობ, არა? მამინდლის მერე-
ვილი: დინდაი არ ვითხარ? რამდენიმე კვირის წინ იმის ცოლიხვან მოვიღეთ
 წვირილი. აფერიკიან. მომწყვდარა მინი.
ჩარლი: რას ვეუბნები?!
 172

ბენი, (ხითხოვებს): ეს არის თქვენი ბრუკლინი, ჰა?

ჩარლი: შეიძლება შემკვივრებომა დავტოვო რამე.

ვილი: რა მეშვეობითაა, შეიძლება შევიღო პეპსი. ერთხელ შემიძლო ჩემი ძმის-
გან ხეირო მენახა და მაშინაც...

ბენი: მატარებელზე მერქაბება, ვიღიარ. მიწის ნაკვეთები უნდა ვნახო
აღაკაზე.

ვილი: ხო, ხო, აბა რა! მაშინ ადასკაზე რომ გავეყოლოდი, სურდ სხვანაირად
აქწომობდა ჩემი ცხოვრება.

ჩარლი: ადასკაზე არა ურთი... ხო ვაიყინებოდი.

ვილი: რა განვიჩნავდა?... ზოგადად რაღაცას.

ბენი: ფრთხილ კაცისთვის, ადასკაზე უკეთესი ადგილი არ არსებობს, ვი-
ღიარ. მიკვირს, ჯერაც არ წასულხარ.

ვილი: ხო, მართლაც არ არსებობს.

ჩარლი: რაა?

ვილი: ურთადერთი კაცი იყო, ვინც ყველა კითხვაზე იცოდა პასუხი.

ჩარლი: ვინ?

ბენი: იხე, როგორა რაბთ?

ვილი, (ბანკს თავისკენ იჩოჩებს, ღიმილით): ძალიან მიმართებებს ზოლო
დროს.

ჩარლი: დღეს შენი დღე ყოფილა, ძმავო.

ბენი: დედა შენთან ცხოვრობს?

ვილი: არა, დიდა ხანაა გარდაიცვალა.

ჩარლი: ვინ?

ბენი: ცუდია. ღირსეული ქალი იყო დედაჩვენი, ნამდვილი დედა.

ვილი, (ჩარლის): რა მითხარი?

ბენი: მუცოხა ვნახავდი.

ჩარლი: ვინ გარდაიცვალა?

ბენი: მამის გაიგეთ რამე?

ვილი, (გამოთიშული): როგორ, ვინ გარდაიცვალა?

ჩარლი, (შოგებულს იღებს): რას ბეუყუნებ?

ბენი, (საათზე იხედება): ვიღიარ, ცხრის ნახევარია!

ვილი, (სათვთოს საკუთარი დაბნეულობის დასაფარავად, გამბრაზებულდ
უჭერს ხელს ჩარლის): მოიცა, სად მივაქვს, ჩემი იყო!

ჩარლი: ტუზი დავარტყვი...

ვილი: თამაში თუ არ იყო, თქვი. დღეს კი არ ვჩუქნი...

ჩარლი, (დგება): ჩემმა ტუზმა წაიღო, დაფიფიციო თუ რა გინდა?

ვილი: მორჩა, აღარ ვთამაშობ შენთან. დამანებე თავი!

ბენი, როლის მოკვდა დედა?

ვილი: კარგა ხანია. მსოფლიო ცხოვრება კარტს თამაშობ და შაინც ვერ ის-
წავდი.

ჩარლი, (შავიდან კარტს იღებს და კარისკენ მიდის): კაი, მატონო! სხვა-
ეროს ხუთ ტუზიან დასტია მოვიტან.

ვილი: მიდი, მიდი, საქმე ნახე!

ჩარლი, (კედელზე შემოტრიალებს): მე შენ ადვილად შემრცხვებოდა!

ვილი: ხომ?

ჩარლი: ხო! (უადას).

ვილი, (შორსსკან მიუფახუნებს კანს): უფიცო! ბნელი!

ბენი, (ვილია, რომელიც სამზარეულოს კედლის გვერით უახლოვდება): მარ-
თა შენა ხარ, ვიღიარ.

ვილი, (სულს ანთმევს ბენს): ბენ! რამდენი ხანია გელოდები! როგორ აღ-
წყვენი ცხოვრებაში წარმატებას? მეც მასწავლე.

ბენი: მაგას რა მოყუდება...

ლინდა: ეს ბებია?

(სვენსკვანზე ახალგაზრდა ლინდა შემოდის, საჩუქებით ხელს კალთით მოაქვს.)

ბენი, (ხარგასილი თავანთიანობით): მოგესალმებით, ჩემო ძვირფასო!

ლინდა: სად ბრძანდებოდათ ამდენი ხანი? ვიდი სურდ განიცდის, რატომ...

ვილი, (მოლთმენილად გაყავს გვერდზე ბეჩი, ღინდას გაარიდებს): მამა სად
არის? შენ იმას არ გაყოლიხარ? რომ დაიწყე?

ბენი: რა ვითხრა? მე ხომ არც ვიცი, რა გახსოვს და რა არა.

ვილი: რა მახსოვს. ძალიან პატარა ვიყავი, სამი თუ ოთხი წლის...

ბენი: სამი წლის და თერთმეტი თვის.

ვილი: რა მესხიერება ვაქვს, ბენ!

ბენი: ამდენი საწარმოს პატრონი ვარ, ვიღიარ, და ცხოვრებაში დავთარი
არ დამჭირებია.

ვილი: მახსოვს, ფონის ქვეშ ვიჯექი. სად იყო?... ნებრასკაში?

ბენი: სამხრეთ დაკოლიაში, მინდერის ყვავილედი დაგიკრიფე.

ვილი: მახსოვს, როგორ მიდიოდი უკაცრიელ გზაზე.

ბენი, (სიცოცხლით): მამის სატემნედად, ადასკაზე.

ვილი: ნეტა, ახლა სად არის მამა.

ბენი: მამინ გეოგრაფიაზე ძალიან მუშაობდანი წარმოუცვლა მქონდა, ვი-
ღიარ. რამდენიმე დღის მერტლა მიგზავდი, ჩრდილოეთითკენ კი არა,
სამხრეთითკენ მიგვიყვან-სყუტე. და ადასკას მაგოგრადაც აფრიკაში
ამოყვავი თავი.

ლინდა: აწრიკაში!

ვილი: ოქროს ნაპირზე!

ბენი: უფრო სწორად, აღმასის პაპადოვზე.

ლინდა: აღმასის საბადოებზე!

ბენი: ხო, ჩემო კარგო. ოღონდ, რამდენიმე წუთში უნდა გავიქვე და...

ვილი: არა! ბიჭებო! ბიჭებო! (შემოღობს პატარა მიფი და პეფსი). მოუს-

მინდოთ. ეს მიტანქვენი ბენია. დიდებულე კაცო! უთხარო, ამათაც მო-
უღვევი, ბენ!

ბენი: მოგდედ, ბიჭებო, ჩვიდამეტი წელსა ჯუნგლებში მცვედი და ოცდაერ
თისა გამოგდედი. (იციზის). გამოგდედი და, ლხერთს გეჭყაცებათ, მარ-
თლა მდიდარი კაცი ვიყავი.

ვილი, (ზიჭუნს): მიხვდით ახლა, რასაც გერიჩინებოდით? ცხოვრებაში
კაცმა არ იციო რა შეიძლება მოხდეს!

ბენი, (დაათბე იხუტება): საქნუზე ვარ წაასკვლიო. მეჩქარებია.

ვილი: არა, ბენ! გთხოვ! მამაზეც კვიამზე. მინდა ჩემნა მიჭებნა მოსხმი-
წონ. მინდა იცოდნენ, რა ჯიშია და სისხლის არიან. მე მარტო ვრძედ
წვევია კადრი მახსოვს, ძალიან ბუნდოვნად. მახსოვს, დედას ვუზივარ
კადრამო, ცუცხლთან, და კიდევ — რაღაც ძალიან კარგი ბუნაგა...

ბენი: ფდეიტა. ფდეიტაზე უკრავდა.

ვილი: ხო, ფდეიტა, მართალია!

(ისმის ახალი შედოვება სწამდალი. მთავრდება.)

ბენი: მამა მოსული კადრი იყო, ძალიან ვუდფიცხი და მოუსვენარი. ჩაახამ-
და მოსტონში მოედ ოჯახს ფორანში და გადასერაგადა ქვეყანას აღ-
მოსავლეთიდან დაახლეთამდე; მოიქცეოდა ოპიონს, ინდიანას, მიჩი-
განს, იდინონისს, დასავლეთის შტატებში. ქადაქებში ეჩერებოდნოდა და
გნაში თავის ბედით ვამოთხდიდ ფდეიტებს უიღდა ხოლმე. დიდი გა-
მომგონებელი იყო. რაღაცას ვანოიგონებდა და ერთ კვირაში იძღვე
ფუტს მოუდობდა, შენისთანა კაცი მთელი ცხოვრება ვვან იშოვის.

ვილი: ამათაც ასე ეზრდა, ბენ... ამტანებოც რომ იღვხენ, ხედმარჯვეობიც,
უაყვაცები...

ბენი: მართლა? (ბიჭს): ამა დამატყვი, მთელი ძალით, რაც შეგიძლია. (მუ-
ცედზე უთითებს).

ბიჭი: არა, რას მრძანებო...

ბენი, (მოკრძვის პოზაში გვეტა): მოდი, მოდი დამარტყვი, თუ ბიჭო ხარ!
(იციზის).

ვილი: მიდი, ბიჭო! აჭედნე ერთი, რა ბიჭი ხარ!

ბიჭი: კარგი! (მუჭებებს შეკრავს და ბიძას შეუტყვეს).

ლინდა, (ვილის): რატომ უნდა იჩხუბოს, ძვირფასო?

ბენი, (დარტყმებს იცვრიებს): ვანგოა, ყოჩაღ!

ვილი: როგორა პიჭია, პა, ბენ?

ბიჭი: მარტყენა სიცი, ბიჭო!

ლინდა: რატომ ჩხუბობთ?

ბენი: კაი ბიჭია! (მოუდოდნებდად ფუტს გამოკრავს ბიჭს, წააქვავს და
თავზე დაადგება, ცოლეს! წვერს თვადთან მოუტანს).

ლინდა: ფრთხილად, ბიჭო!

ბიჭი: მომერია, ხომ იცი!

ბენი, (მუხბნე უთათუნებს პიფს ხედს): უცნობს არასოცეა პატროსნად
არ ეჩხუბო, ჩვილო. თორემ ჯუნგლიდან ვერასოცეას ვერ გამოხვად.
(ლინდას თავს დაეკრავს და ხედზე აკოცებს). ძალიან სასოაშოცეა
იყო თქვენს გაცნობა, ლინდა.

ლინდა, (ვილად ითავისუფლებს ხედს, შეშინებული): კეთილი მუხბნობა.

ბენი, (ვილის): ამა, მარტყეპაა გიპურვებ შენ საქმეში... ისე, აცესში
დარჩეს, რას საქმთანომ?

ვილი: ვვილი.

ბენი: გასაგებია. კეთილი... (დამშვიდობების ნიშნად ხედს უქნევს ყუ-
დას).

ვილი: არა, ბენ, შენ არ იფიქრო... (მკვდრე უქაზება ძმას, რაღაც უნდა
უჩვენოს). მართალია, ეს ბრუკლინია, მაგრამ აქაც ვნადირობთ ხოლმე.

ბენი: მართლა? რას მუცხებო!

ვილი: კი, საესლა კვედემი, კურდღლები... ამიტომაც დაესახედი აქ. აი,
პიფსა შეუძლია წენისმოყრე ხე თვადისდაახამებაში წამოატყოს.
მიჭებო! ამა, გაატყვით მშენებლობაზე და ქვიშა მოიჭახეთ! ამწუ-
თას, შენ თვადწინ უნდა გაფავაეთოთ მოთედი ვერანდა. ვვიპურე, ბენ!

ბიჭი: არის, სერ! წაფდეით, ბიჭო!

ბიჭი: ხედავ, მამო, როგორ დავიკვლი წონაში? (ის და ბიჭი გარბიან).

(მანამ მიჭება გაქვლიან. მუშობის ჩაბლი, შორტები ყუდა).

ჩარლი: ვილი, იცოვდე, კიდევ თუ მოიპარეს მძებებლობიდან რამე, ყარაული
მოლიცინას გამოიძახებს.

ლინდა, (ვილის): ძალიან გთხოვ, აუკრძადე ბიფს...

(ბენი ხელთანად იციზის)

ვილი: უნდა გვენახა, ბენ. რა ხე-ტყე მოზიფეს შინ იმ კვირას. არ სახდს
ეყოფოდა. მუხ სახეს გადამარჩინებს.

ჩარლი: მისმინე, იმ ვარაუდმა თუ...

ვილი: ისე, ძალიან კი ვაჯულორე. ამა რას ვიზამდი?! მადნაში, რა გული აქვთ!

ჩარლი: ციხეებში საფსუა გუდადი მიჭებოდა, ჩემო ვილი.

ბენი, (ვილის მხარზე ხედს უთათუნებს და სიცილით მიუჭრიალდეტა ჩარ-
ლის): სხვათა შორის, ბირგაც, მვეტობარო!

ვილი, (ისიც აფხვება სიცილში ბენს): ტოტეპი რა უყავი, ჩარლი?

ჩარლი, (შორტებზე იხუტება): ცოდნა მიყვიდა.

ვილი: გოვფის აღუბში ჩაწერადა ვაქლია, წამოჭეტი შენე ჩრდილში და
12. ფრანკლინა

იძინე გემოზე. ჩვენი ჩარდი დიდი საბოტაჟივინია. თან ოქროს ხედე-
ბი აქვს. ვერც ვა და ვერც მაგის მიჭი ღურსმანს ვერ დააჭედებენ.

შენწარდი, (დაფეთქებული შემორბის): ბიფს ყარაული გამოგვიდა!

ვილი, (გამრავლებული): ენა გააჩუყე! მიფს არაფერი არ მოუშაბია!

ლინდა, (შეშფოთებული, ჩქარი ნაბიჯით ვადის მარცხნივ): სად არის?
პიუ! ან მუჭველება!

ვილი, (ისიც მარცხნივ ვადის, ცოლს მისძახის): ნუ ვეშინია, ანაფერი არ
მოხდება. რა მოგივიდა?!

ბენი: მაგარი ბიჭია. შორს წავა.

ვილი, (სიცილით): ოოო, მიფს რკინის ნერვები აქვს!

ჩარლი: ვერ გავიგე, რა ხდება. ჩემი თანამშრომელი გაწამებული დაბრუნდა
ახალი ინვესტიციდან, ღამის ჯვარა აცვეს თურმე.

ვილი: პირადი ურთიერთობებია მთავარი, ჩარლი; აი, მე მავალითად, ყვე-
ლა საჭირო კაცს ახლოს ვიცნობ!

ჩარლი, (დაშინიანვად): ძალიან სასიამოვნოა, ჩემო ვილი. შემომიარე მო-
გვიანებით, კარგი წავითამაშოთ. ავაფცქენი ცოტას პოტილინგში
ნაშრონი ფულიდან. (ვილის უყინის და ვადის).

ვილი, (ბენისკენ ტრიალებს): ძალიან ცუდად მიღის საქმეები, გაჭირდა
ბიზნესი. არა, ჩემთვის არა, რა თქმა უნდა.

ბენი: იქითმობისას კოფე შემოგვიყვი.

ვილი, (გონებრივად): რამდენიმე დღე ვერ დარჩები? სწორედ შენ მჭირდები,
შენ, იმიტომ, რომ... არა. საქმე კარგად კი ავაწვე, ფუნზე მაგრად
ვგვაგარ, მაგრამ... იცი, მამა რომ წაუვიდა, ძალიან პატიარა ვიყავი და
ვრთხედაც ვერ დავედარებოდი, ჯერაც ისეთი გრძნობა მაქვს... თით-
ქოს, დროებითია ჩემი ცხოვრებაში ყველაფერი.

ბენი: მატარებელზე დამაგვიანდები.

(სცენის მონიტორინგ კუთხეებში ოგანან)

ვილი: ბენ, ჩემი ბიჭები... დაგედაპარაკო მინდა, ძალიან გუჭკარება? ჩემი
გულსთვის წყაღში ვადავარდებიან, სომ ატყობ, მაგრამ მე...

ბენი: ვიცი, შენი ბიჭებით მართლა მეგობრია იამაყო. იშვიათი, კავკა-
ცი ბიჭები ვყავს!

ვილი, (ხარზად იჭერს ძმის ყოველ სიტყვას): როგორ მიხარია, შენ რომ
ამბობ მაკას, ბენ! ზოგჯერ მეშინია ხოლნე, იქნებ იმას ან ვასწავ-
დო, რაც საჭიროა-მეთქი... მიხარბარ, ბენ, როგორ გავზარდო შევიდ-
ში?

ბენი, (განსაკუთრებულ წონას აძღვეს ყოველ სიტყვას, რაღაცნაირი ჯვარ-
დნიანი თვითდაჯერებით): ვიცი, მე როცა ჯუნებებში შევიდვი,
ჩერიდნეტი წიღის ვიყავი. როცა იქიდან გამოვედი — ოცდაერთის, და,

ლმერთმანი, ძალიან მდიდარი კაცი მერქვა! (სახდს მარჯვნიდან შე-
ხოვედის და საბნეღეში უჩინაბდება).

ვილი: ... მდიდარი კაცი! აი, მეც მაგ სულისკვეთებით მინდა გავზარდო!
ჯუნებებში თამამად რომ შევიდნენ! მართალი ვიყავი! მართალი ვიყა-
ვი! მართალი ვიყავი!

(ბენი წავიდა. მაგრამ ცოდი ვერ ისევ მას ელ-პარაკება; ამ ღრის სცენაზე ღონ-
... შემაჯის, ღამის პე-ანგი და ხალათი აცვია, სამხარულოში შედის, ცოლის დი-
კრებს, მერც კარს ითვალისწინებს, გარეთ გასვლას და ქმარს დახახავს, ეწოში ვა-
შოდის, გვერდით დაუდგება ვილის, ცოლი ცოლს შესცქერის).

ლინდა: ვილი, მკონფასო! ვილი!

ვილი: მართალი ვიყავი!

ლინდა: გასინჯე ყველი? (ვილი არ პასუბობს). უკვე ძალიან გვიანაა, სა-
ჯვარელო. წამო, დაწეტი, კარკი?

ვილი, (ცას აპყურებს): ამ ეზოდან ვარკველავი რომ დანიახო, შეიძლება
კისერი იღრბო კაცმა.

ლინდა: მოდინარ?

ვილი: საათის აღმასვლიანი ძეწკვი რა იქნა? ვაბსოვს? ბენმა ჩამოგვიტა-
ნა აფრიკიდან. მაშინ არ გვარქუქა?

ლინდა: ის ძეწკვი ხომ დაავირავე! თონმეტი თუ ცამეტი წიღის წინ. მი-
ფის რადიოკურსების ფული რომ გვქოადა ვადსახდები.

ვილი: ძალიან დამაზი ძეწკვი იყო. ცოტას გავისერიწნებ.

ლინდა: ფდოსტებით?

ვილი, (წასვლას ამირებს): მართალი ვიყავი! მართალი! (თავს აქნევს, ვერ
გაიგე, ღინდას მიმართავს თუ თავისთვის დაპარაკობს): აი, კაცი!
ვისთან ქქონდა დაპარაკს აზრი. მართალი ვიყავი!

ლინდა, (ეძახის): ფუნზე მაინც ჩაიცივი, ვილი!

(ვილი გაუჩინარდება თუ არა, კიბეზე ხალხი ჩიბადის, მაგანო აცვია, სამხარე-
ლოში შედის).

ბიფი: გარეთ რას აკეთებ?

ლინდა: ჩქრუქუქ!

ბიფი: ღმერთო ჩემო! მაინც, რამდენი ზანია რაც ასეა?

ლინდა: ვარუმიდი, გაიგონებს.

ბიფი: რა სჭირს, რა დამართა?

ლინდა: დიდამდე გაუვიღის.

ბიფი: არ ვიღონოთ რამე?

ღინდა: ეჰ, ჩემო კარგო, შენ იმდენი რამე უნდა გელონა თავის დროზე... ახლა ვეღარაფერს ვეღარ იზამ, წადი, დაიძინე.

(სველი ჩამოვარდა კბილე, კბის საფეხურზე კედელს)

პეტე: ადრე ასე მამამაღდა ან დაპარაკობდა ხოლმე, არა, დედა? მე არ ვამიჯობია.

ღინდა: უფრო ხშირად რომ მოსულდებო, გაიგონებდი. (მავიჯახსიან ჯედა და ვიღის პიჯაკის სარჩულის კემსკვას იწყებს).

ბიფი: ურთხვად რატომ არ მომწერე, ამ დღეში თუ იყო?

ღინდა: რანაობად უნდა მომეწერა? სამი თვე შენი მისამართიც არ ვიცნობ.

ბიფი: ხო, ურთ ადვილად არ ვიჯექი. მაგრამ, ხომ იცი, სულ შენზე ვფიქრობდი. მე მგონი, მავაში მანაც არ გეპატიება ეჭვი.

ღინდა: ვიცი, საყვარელო, ვიცო. ოღონდ, ნანაშენს ძალიან უყვარს წერილის მიღება. იმდენი უნდებდა ხოლმე, ყველაფერი უკეთესად იყენებ მომავალნი.

ბიფი: ყოველთვის ასე არ არის ხოლმე, არა?

ღინდა: შენ რომ გრუნდები, მაშინ უარესად ხდება.

ბიფი: მე რომ ვბრუნდები?

ღინდა: როცა მოგვწერ ხოლმე, ჩამოვდივარ, ნათელი ვადაადის სახეზე, სულ იღამება, მომავალზე დაპარაკობს, და... მაშინ სხვა კაცია, იმის ეურებას არაფერი სჯობს. შერე შენი ჩამოსვლის დრო ახლოვდება და თანდათან უფრო და უფრო აქვს, ვერ ისვენებს, ჩამოხვად და, გაუთავებლად კამათობს, თავის თავს ეკამათება, შენზე ბრახობს. მე მგონი, შენთვის გუდა ვერ გაუხსნია და იმიტომ. რატომ გეჯავრებათ ასე ურთმანეთი? რა ვერ გაიყავით?

ბიფი, (ორჭოლულად): არა, დედა, მე არ მყვარებია.

ღინდა: სახლში არა ხარ ხოლმე შემოსული და უკეთ ჩხუბობთ.

ბიფი: მეც არ ვიცი, რატომ ხდება ასე. მართლა მინდა, შევიცვადო. ხომ ვცდრილი კიდევაც? შენ ხომ ხედავ?

ღინდა: ახლა დასარჩენად დაბრუნდი?

ბიფი: არ ვიცი. უნდა მივიხედ-მოვიხედო, ვნახო რა ხდება.

ღინდა: მაგ „შოკისხედ-მოყახედოში“ ვაფიდა ცხოვრება, ბიფი, ეგრე აღარ შეიძლება.

ბიფი: ვერსად ვერ მოვიკიდე ფენი, დედა. ვერც სარემო საქმე ვნახე და ვერც ცხოვრება ავაწყვე.

ღინდა: ადამიანი ჩიტო არ არის, ბიფი. არ შეიძლება სულ თბილ ქვეყნებში იფრინო და მერე, ნაზაფხულზე, უკან დაბრუნდო ხოლმე.

ბიფი: შენი თმა... (თმაზე უსვამს ხელს ღინდას). როგორ გაგჭადაგებია თმა.

ღინდა: თმა რომ გაშიჭადაგავდა ვერ სკოლაში ვსწავლობდი. უბრალოდ, აღარ ვიღებავ.

ბიფი: ხოდა შეიღებე შეიღებე რა! ხომ შეიღებავ? ან მინდა ჩემი დაქალი მეტეს სვედებს. (იღიმება).

ღინდა: ვერ ისეც მავიჯი ხარ! შენ გგონია, წახვად, მთელი წელი დაიკავებო და... ვაივუ, მთლიან და მთლიან, ურთ მშვენიურ დღესაც რომ დაბუნდები და ამ კარზე დააკაკუნებ, უცხო სადღის დავხვდება საკუთარ სახლში...

ბიფი: არ გინდა ნასეთი დაპარაკო! ვერ სამოცისაც არა ხარ.

ღინდა: მამამენი?

ბიფი, (უხეხუღად): მანაჩემი რა, ბებერი?

პეტე: ბიფი მამას აღწერთმს.

ღინდა: ბიფი, ჩემო კარგო, იცოვ, ის თუ არ ვიყვარს, მაშინ, ესე იგი, არც მე ვყვარებოვარ.

ბიფი: მე შენ ძალიან მიყვარხარ, დედა.

ღინდა: არა. ამ შეიძლება მარტო ჩემ სანახავად ჩამოვიყოფი, იმიტომ, რომ მე ის თავს მიჩვენია. (ღამის ტირილით, თუმცა მანაც ახერხებს ცრემლის შეკავებას) ჩემთვის ანჭვეყნად იმაზე საყვარელი კაცი არ არსებობს, და არავის არ მივეცი ნებას შედმეტად, დაჩაგრულად და უბედურად აგებობიხოს თავი. ახლაც უნდა გადაწყვიტო შეიღო, გეყოფა ამდენი უკუმიდაობა. ან მამა ის კაცი შენი და შენც ისეთი პატრივისციმით მოეპყობია, რაც მომბედს ეკადრება, ან არადა ნუღარ ჩამოხვად. ვიცი, ძალიან მძიმე ხასიათი აქვს ჩემზე კარგად მკარავი არ იყის — მავრამ...

ვილი, (მარტულად კედლისკენ, მხოლოდ): პეი, პეი, ბიფო!

ბიფი, (დგება, კედლისკენ აბრუნებს წასვლას): რა ჭირს, რა მოუვიდა? (პეტე აჩერებს).

ღინდა: არა... არ გაბედო მისვლა!

ბიფი: კარგო, გეყოფა; რას ბოდიშობ იმის მავიჯრად! მთელი ცხოვრება, სულ, რაც თავი მახსოვს, ღებქვეშ ყავდი გაგებული. მინახდი პატრივისციმა არ შექონია შენი.

პეტე: ძალიან დიდ პატრიუს სცემდა ყოველთვის...

ბიფი: შენ რაღა იცი, რა ვადაპარაკობს?

პეტე, (პირქულად): იქნებ გიყვარდა გამოაცხადო.

ბიფი: ოღონდ ნებისყოფა ანა აქვს... ჩარდი ამას ხომ არ იზამდა! თავის საკუთარ სახლში... ანთხებს და ანთხებს რაც ტენიში სობინტურე დაგროვებია!

პეტე: ჩარდის მავის ნახვარი გაჭირდება არ უნახავს და არ ვამოუვლია.

ბიუტი: ძალიან მეგობრ ხადხო ჩაცვნიდა ვიღი დომენში უპარეს დღეშიც. და-
შიოგური. ძალაყ-რალაცვები მეც მინახავს.

ლინდა: მაშინ ადვილი და ჩარდი ვაიხადე მაძად. რა იყო, რას მიყურებ? მე
აბასლოდეს არ მითქვამს მამათქვენი, არამედველებრივი და განსაკუთ-
რებულად კალა-მეგობრი. ვიღი დომენს აბასლოდეს იგივე ფული არ უკეთუ-
ნია. არც ვაზღვლი მთხვედრიდა იმისი სახელი და გვარი. არც ძვირ-
დასი ხანაოლოთ ვამოიხივია. ჩაუტარე. აბასლოდი. სუდურე, და სა-
შინელი ამბავი ხშირს. ამიტომ, ვადგებელი ვართ ამას ყურადღება მთ-
ვაქვით. ბებერი ძაღლივით არ უნდა ჩავაგვოთ მიწაში. ბოლოს და
ბოლოს, უნდა მივატოვოთ ყურადღება! იმსახურებს კიდევ. ვისთვის
რა დღეშავებია. აი, შენ ბებრი, ვიყო...

ბიუტი: არც მიფიქროს...

ლინდა: არა, მეგობრი ფიქრობენ, ჭკუა.. აგრეთ. თუმცა, დიდი გამჭვირახ-
დაც არ ჭირდება იმის მიხვედრას, რა და რატომ დაუწართა. დაიქან-
ცა, დაიქანცა მამათქვენი...

ბიუტი: მართალი!

ლინდა: პატარა კაცოც შეიძლება ისევე დაიქანცოს, როგორც ვიღი. მატქმი
მე წივი შენს უდღედა, რაც თავის კომპანიამა მასხურბის, სუდ ახად-
ასად მანახს პოვლობდა იმათი საქონლისთვის, ახლა კი, როცა და-
ბერდა, აიგნენ და ხედავანს მიცემა შეუწყვიტეს.

ბიუტი: (აღშოლთეპული): რას ამბობ, დედა? ეს არ ვიცოდი!

ლინდა: ერთხელაც არ ვცოთხავს, ჩემი კარგი, და საიდან გეცოვინებოდა.
შენ ახლა ვიბის ფულს სხვაგან შოულობ, მამაშენსე ფიქროს თავი
რატომ უნდა შეიწყნო.

ბიუტი: ფულს თქვენს ხომ გაძღვეთ...

ლინდა: კი, მოგვიყვი, მოხაზე, თრმოცდაათი დოლარი! თუმცა, ცხელი წყლის
შემოყვანა თრმოცდაათი დოლარი და თრმოცდაათი ცენტი დაჯდა! უკ-
ველ უკეთი თვეა მარტო საკომისიონებს უხვიან, ვიღაც დაწვენივინიდა,
ჭიქიდან აყვანიდი ბიჭივით!

ბიუტი: უმადური ნამაჭებები!

ლინდა: რატომ? ვითომ, იმის შეიღებზე უარევი რითი არიან? ბოცა მოგება
მოქონდა, რაცა ახადგაზრდა იყო, ყველას უწაროდა იმის დახადე,
მაგრამ ახლა, ძველი მეგობრები, ძველი მუშაობები, ვისაც მამათქვენი
უყვარდა, ვინც ყოველთვის ხელს უმართავდა და ვაჭირებობა დროს
აუცილებლად გამოყენებდა ხოლმე რამე შეკვეთას — ან დიბოცენენ
ყველანი, ახლა პენსიაზე ვაჭირდენ. ადრე შეგძლია დღეში ექვსი, შვიდი
ფიქრმა შემოგველო ბოსტონში. ახლა ერთხელ რომ ვაჭირავდით და
ისევე ჩავაგვოთ თავის ჩემოვინები მანქანაში, უკვე არაქათი აქვს გა-
მოყვანილი. ახლა სიბრუნის მატყურად დამარაკობა. ხოვებერ შეიდასი
შიღის ვაფდა უწევს, მანა სახლაც, რომელიმე ქადაქში და იმ კაცოშოდა

აღარ იცნობა, აღარაინ აღასად ეპატოვება. აბა, წარმოგვიხვეთ რა
ფიქრები უტრიადემს კაცს თავში, ბოცა უკანა ვხაზე ისევე შეიდასი
ბილი აქვს მანქანით გამოსავლელი და მინ ხედავარევი ბრუნდება,
ერთი ექვსი ვერ უმთვია. ვითომ, ბატონი არ უნდა დამარაკობდეს
თავისთვის? რატომ? ადვილია ყოველი ვერა ჩაბლისვან თრმოცდაათი
დოლარის ხელსება და მესვე ჩემი მოტყუება, ხედავასი ავიღეო? რამ-
დენ ხანს შეიძლება კაც ვაჭირავდეს? რამდენ ხანა? ხელები ახლა, რას
ეღვივებ და რას ვუკლები? უნდასეყოფათ, პა? ვისზე ამბობ, იმ
კაცზე, რომელი თავისი დღე და მოსწრება მარტო თქვენი ვეყოფდეთ-
თმისთვის რომ იდგამდა წიგნებზე ფებს? ვინ რა ჯიღოთ მისდა მადის-
თვის? ვინ დაუფანს? ამიტომ დადევ: თავს? სამოცდაათი წილი...
უღვე ბილი დაუნახა, ჩემი შეიღებოდა, ვინც სიცოცხლეზე მეტად მი-
ყვარდა, ერთი ამშავობას გადაყოლიდი მუსუსი გამოვიდა...

ბიუტი: დედა!

ლინდა: სხვა სახელს ნამდვილად ვერ გოწოდებ, შვილო! (ბიუტი). შენ? რა
იქნა შენი სიყვარული? რა მეგობრები იყავით! აღარ განაოცა, ყო-
ველ აღაშოს როგორ ედამარაკობოდი ტყუფონით? ერთი სული ბებრ-
და, მინ როდის დაბრუნდებოდა და როდის გნახავდა!

ბიუტი: კარგი, დედა! დაბრუნებ, ვიცხოვრებ ჩემ ოთახში, სამსახურსაც ეი-
მოვო. თუმცა, მე ბემთვის და ის თავისთვის.

ლინდა: არა, ბიუტი. არ შეიძლება აქ დარჩე და ყოველდღე იჩიუბოთ და იომოთ.
ბიუტი: თვითონ გამადლო საბრედა, ეს არ დაგავიწყდეს!

ლინდა: რატომ? რისთვის? დღეზე არ ვოცი რა ნიხდა.

ბიუტი: მე ვიყო როგორი ყაღბია და იმიტომ. იმასაც არავინ არ უყვანს,
ვინც სიყაღბის ატყობს.

ლინდა: ყაღბი რატომია? რა თვალსაზრისით? რისი თქმა გინდა?

ბიუტი: მოდო მთედ ყოდას მე წუ ამკიღებ მხრებზე. მეტო არაფერი. მე
ვიყო და იმამ... მოგზარე: ახლა. დევიდან მეც შემომაქვს ჩემი წილი
ოჯახში. რასაც ვიმოდი, ნაბევაას დავედ. ადმათ, ვნაყოფიდი იქნე-
ლა. დაწყნარდება. ახლა კი წაყედი, მეძინება. (კინისკენ აპირებს წა-
სვლას).

ლინდა: ვერ დაწყნარდება.

ბიუტი: (კინისკენ მიხუდო, ისევე შემოტრიალებდა. გაცოცხლებული): მეზიზ-
ლება ეს ვადაქი და მინც ვრჩები. სხვა რაღა გინდა?

ლინდა: მანაშენი კვდება, ბიუტი!

(შეარწუნებულ ბიუტი დედასკენ შეტბალებდა)

ბიუტი: (ბაუნის შემდეგ): როგორ თუ კვდება?

ლინდა: თავის მოკვდას ცდილობდა.

მეფე, (მთელი არსებითი შეძრული): რანაირად?

ღინდა: ყოველ ღმერთს რაღაც უნებდურებას ვუღოვებო.

ბიჭო: მოიცა, გამაგებინე რას დაპარაკობ.

ღინდა: ვახსოვს, რომ მოგწერე, ისევ დაამტვინა-მეთქი მანქანა? თქვენ-
ვალში.

ბიჭო: რა?

ღინდა: დამეფეობს იმასავედროს: მოვიდა, მოხბე ვეყავსო, ნიონია. ყველა
ეს უბედური შენობეულები და აფარებები შიდა წელიწადს... არ... მოყ-
ვედი, შენობეულები არ იყო.

პეფო: რა იციან? ტყუიან რაღაცას.

ღინდა: უბრალო, ვადაც ქადი... (სუნთქვა უკვრის).

ბიჭო, (შეკვრად): ვინ ვადი?

ღინდა: ვადაც ქადს... რა?

ბიჭო: არაფერი. ნუბრე?

ღინდა: რა ნიონია?

ბიჭო: არაფერი. უბნ ქადი-მეთქი.

პეფო: რათა ქადშია?

ღინდა: რა და, ცილის მანქანა დაუნახავს. ჩქარა სულაც არ მოვიკვლით,
არც მოვუბრუნებიათ. როგორც ის ქადი ყველა, მათთან ხადთან რომ მი-
ვალს, სპეციალურად დაუტყვევია მანქანა მოსაფარისთვის, წყალი იყო
დაამზადი და მაგარ გადპარინა.

ბიჭო: სისულელაა, ადამი, ისევ დაეძინა საჭესთან.

ღინდა: არა იგონია დაძინებოდა.

ბიჭო: რატომ არ გვინდა?

ღინდა: ვახსოვს... (ძალიან უჭირს დაპარაკი) თქ, ბიჭებო, რა ძნე-
ლია ამისთანა რამის თქმა! თქვენითვის ის უბრალო ბეჭერი, გამორჩე-
ნი უბრალო კაცია, ოღონდ დაშიგნებით, გახვიებით უკეთესია, უბრალო
გონივრად. ბევრს სჯობია, რომ იცოდეთ. (ღრმად ხადახადა, თავადვე
იხუტის ხედა) შენა გამორჩეული იმ ღმერთს, საცოდაო ვადასწავს.
სარდაფში ჩავედი. ბარცხველის ყუთის უკან... შეძობეულები გადმო-
ვარდა... რეზინის მიდი ქონდა დამადური... მოკლე.

პეფო: სუნთქვად ამბობ?

ღინდა: მოლოდინ რაღაც მიფარებინა. მათხვე მიფარები ყველაფერს. მო-
ლოდინს ძირსვე, ვახსოვს ჩილზე, ახადი მათთან ნიონი გაუკეთებია.

პეფო, (ბრაზიანად): მთლად... გამორჩეულია.

ბიჭო: არ გადაგვებინე?

ღინდა: ვინა... მისხვევია, როგორ უნდა გუთხრა? ყოველ ღმერთს რაღაც
ის რეზინის მიდი ამომაქვს. ოღონდ, შინ რომ მარტოვანა, ისევ ყველა
ადგილზე ვედი. შეურაცხყოფა როგორ მრგვალებო? ადარ გოგო, რა ვქნა.
სულ რაღაც უნებდურებას ვუღოვებო, შევიღებო, თქვენი. ხომ იცოდა,

რაც არ უნდა გაიფიქროს, იმწუთას ვხვდები. ახლა ახალი დაპარაკი
მოვამი აღარაა, სიბუდევედაც თველმა აღმათ, მაგრამ მინც ვი-
ტევი — მთელი ცხოვრება თქვენ შემოგწარათ, თქვენ კი ორღმერთ
შურვი შეატყობთ. (მონათხი წის სკამზე, სახე ხვდებში ჩაუხდა
და ტირის). ბიჭო, ღმერთს გიფიქრო! გეფიქრო, იმის სიღრმე
ქრის ხედა!

პეფო: (ბიჭს): არა, როგორ მოვწონს ღმერთი ბეჭერის დაუღობი?

ბიჭო, (ღმერთს კოცნა): ვარდი, ბეჭერი, კაცია! მთხრა და გაიკვია ყველა-
ფერი. არ ვიყავი მართალი. ვიცი, ღმერთს ახლა კი დაგვრებში აქ და წინ
თავს გეფიქრო, დაუღობი ფეხზე. (ღმერთს წინ მოქცნა, თვითვე-
მის უღობი სურვილით შეატყობილი). უბრალო... რა აქის იცო, ვე-
და, მინახისთვის არ ევარგებო. განა არ მოცნა, არ კადევი არ ვადი?
ვადი, ვადი და ჩემსახვე მიფარევი მოლოდინ.

პეფო: ამა რას იხად! აქ ვარდიანა ვი არა, უბრალოდ ანასოვებს არ ვიყავი
კოცნის გული მოგვეო.

ბიჭო: ხო, ვიცი, მე...

პეფო: ვახსოვს, მართლმან რომ მიუბოძლი. რომ მართლმან ანასოვდა
შენზე, ყველა უღობივსო. თავიდან ვიფიქროდა შენი გულისთვის. ნე-
რე, შენ აქვე და რაღაცეები ისულელე — დიფიქტი სწევა დაიჭევი
დაშინივით.

ბიჭო, (პეფოს ნათქვამით გაღიზიანებული): მერე რა? მაგარს სწევა
და მოგვევი ვუსტევი ხომევი, რა მოხდა!

პეფო: არავინ არ დაწინაურების კაცს, რომევი დიფიქტი უბრუნის სამსა-
ხურში.

ღინდა: ვარდი, ახლა მაგანე მე იკამათებო.

პეფო: ვაგანა მიუბოძის დროს საცურად მიფარა ხომევი, იმის მაგნი-
რად, საქმისთვის მიფარდა.

ბიჭო, (თანდათან ბრაზი უნდა): შენ არ დაპარებხარ, არა? ფეხი არ მო-
ვიღებო სამსახურში? შეატყობი, ვარ ამინდში?

პეფო: როგორ აქ ვაგანევი, ოღონდ არავის ვადევი!

ღინდა: ბიჭებო!

პეფო: თუ ვიბარები, უფროსს შეუძლია ნებისმიერ ნიონზე დარევი, სა-
დაც ვადევი, და უკუდაც დაუფარებენ, აქ იყო და ამწუთას გავი-
და. ძალიან არ მინდა ამის თქმა, ბიჭო, მაგრამ მინც ვიფიქრო —
მინახის სჯობი ვიფარო ვიფარევი შენ არანორმალური ბეჭერისა.

ბიჭო, (გამბრაზებული): წავიდე შენი მინახის სჯობი...

პეფო: კი, მართალი, მართალი ხარ, ოღონდ ცოტა შენი ოღობია!

ღინდა: ბიჭო, ბიჭო!

ბიჭო: ფეხებზე შევიდა რას ფიქრობენ ჩემზე! მინახის სჯობი მოლოდინ
და დასცინოდენ და იყო რატომ? ჩვენ არ ქადებო მართლმან უცხო-

ցնծ ճանտ ևս ունիւիւմ ի՛նչն սաղմը ի՛նչով մինչևորմի լրջմընէս շո՛քս
ցնծընքս ան... ան շարժընքս զմիջառնքս, զարժանքս անճանախ զորսն
ըստիցն:

(Երևանում զոլոյ Գրադարան, Կապույտ կարմիր քանդակներ)

Գրու: Երևանի մայրամուտի յի ան Գրադարան, (Մալխո, Կապույտ մայրամուտի)
ուրիշ Կապույտ ճանտ, Երևանում: Կապույտ ան լրջմընէս, Կապույտը:

Յիջու: (տուրքեր շո՛քս, մայրնա ճանտի միջոցով ճանտի միջոցով): Երևանում
անճանախ ան, մայրնա ճանտ լրջմընէս անճանախ:

Գրու: անճանախ, Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ
անճանախ, Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ

Յիջու: Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ
անճանախ, Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ

Գրու: Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ
անճանախ, Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ

Ընդմ: Գրու, Յիջու անճանախ ճանտ...

Գրու: Կապույտը, ան ճանտ!

Յիջու: (Գրուի ճանտի միջոցով Կապույտի): Կապույտ, Կապույտ, Կապույտ...

Գրու: (Կապույտ ան ճանտի միջոցով, Կապույտի միջոցով): Կապույտ ճանտ, անճանախ
անճանախ Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ

Յիջու: Կապույտ, Կապույտ:

Գրու: Կապույտ!

Յիջու: Կապույտ:

Գրու: Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ

Յիջու: Կապույտ ան ճանտի միջոցով, (Կապույտ): Կապույտ ճանտ!

Ընդմ: անճանախ ան ճանտի միջոցով, Կապույտ:

Գրու: (Կապույտի միջոցով Կապույտի միջոցով): Կապույտ, Կապույտ, Կապույտ
անճանախ, Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ

Ընդմ: Կապույտ, Կապույտ, Կապույտ ճանտ...

Գրու: (Կապույտ): Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ
անճանախ, Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ

Յիջու: Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ

Յիջու: Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ

Գրու: (Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով): Կապույտ ճանտ, Կապույտ ճանտ?

Յիջու: (Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով): Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով,
Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ

Ընդմ: Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ?

Գրու: Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ
անճանախ, Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ

Յիջու: Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ

Գրու: Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ
անճանախ, Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ

Յիջու: Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ
անճանախ, Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ

Գրու: Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ
անճանախ, Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ

Յիջու: (Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով): Կապույտ ճանտ

Յիջու: (Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով): Կապույտ ճանտ

Գրու: (Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով): Կապույտ ճանտ

Յիջու: (Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով): Կապույտ ճանտ
անճանախ, Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ

Յիջու: (Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով): Կապույտ ճանտ

Գրու: Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ
անճանախ, Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ

Յիջու: (Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով): Կապույտ ճանտ
անճանախ, Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ

Գրու: Կապույտ ճանտ!

Յիջու: Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ
անճանախ, Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ

Գրու: Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ

Ընդմ: Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ

Յիջու: Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ

Յիջու: Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ
անճանախ, Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով, Կապույտ ճանտ

Յիջու: (Կապույտի միջոցով ան ճանտի միջոցով): Կապույտ ճանտ

კილი: მიდილინ ღოღარინა...

პეტე: არც მთავრებინებ, მიდი. კოჯახიც ისევ კოჯახს დაემკვებინებ. დაჯვრებულდება ძველი მშობა და მკვლავლობა; მე შენ ვეტიყვი, საცურაოდ ან სადმე სხვაგან წასვლა მოვირედა და ღაგინების უნდა! კადი არ გელოდება მეთვადიყოზე და შემსოწმებელი!

ვალი: მოხატე, მიჭიბე, ნაღვლი, მოხატე! თქვენ თას ერთად, კაცა ვერ იაგოვებდათ წინ.

პიტე: ხედავ რაღაც ვნახავ. პეტე, ეს თუ გამოვიდა...

ლინდა: იქნებ ხედიდან ყველაფერი...

კილი, (გააფრთხილებს, ღიმილს): ნუ გვაწვევებინებ ყოველ წუთს! (მიყვას): თქვენ, თქვენთვის სანახარად რომ წახვად, სპორტული მიჯნავი და შენი ფანთხუნა შარვლი არ ჩაივება.

პიტე: არა...

ვალი: წესიერი კოსტიუმი, და რაც შეიძლება ნაკლები შედეგით დაპირაკვი შედინი და მარტინობა არ დაიწყო.

პიტე: ადრე ჯერადრი ყოველთვის მოეწონები.

ლინდა: ვიყვაროდა შენზე!

კილი, (ღიმილს): აღარ გარეშდები! (მიყვას): ძალიან გვიანობდა სანთი შედი. სანახარება სათხოვნიდად მისული ბიჭი ხომ არ ხარ. ფუძს ეხება ხაჭაპი. წყნარად, საჭიროა და სერობული დაიჭირე თავი. ნახარება და მარტინი ყველას უფროს, თქვენც ფუძს აბავინ ასევეებს, ნაგავნი კი იყი.

პეტე: რაღაცის მოჭახი რვე ვეცდები, მაგ. მე მგონი, უნდაყო.

ლინდა: დიდი მომავალი გელოვებოთ, მიჭიბე, დაჯვარება ვამოცდები კაცის სიტყვა. ღამთაყვრა თქვენში წვალება და ადარებელი. თქვენც იყო დეო, საჭიბეს რაგი თუ ვინდათ დაავაოთ, არ უნდა დაწერინდებოდეთ. თხუთმეტი თხოვე. რამდენის თხოვნას აბინებ?

პიტე: ნუ, რა ვიცი...

კილი: და არასოდეს არ იქნება ეს „ნუ“. „ნუ“-ს ვამოქვლიაგებულები აბინებენ, თხუთმეტი თხოვი ღოღარინს სათხოვნიდად მისული კაცი „ნუ“-თი არ იწყებებს დაპირებას.

პიტე: ათის, აღბათ, მეტი არ გამოვლა.

კილი: ნუ იბნანჭები. ყოველთვის ძალიან ცოტას თხოვლობდა. გაღიმილებული შედი, თამაშად. შეჭვრათება არ შეეძლებოდა. ერთი-ორი ხაჭაპი მოუყვავი შენთვის, შენ რომ იდე, ისე. მთავარი არ არის, რას ამბობ, მთავარია როგორ ამბობ. მისობული თვისებები, მისობული ხიმი აკეთებს ხაჭაპი.

ლინდა: თქვენში ყოველთვის ძალიან აფასებდა და პატივს სცემდა...

კილი: იქნებ, დასაფასო დაპირაკვი?

პიტე: ნუ უყვარია, რა, მამა. რა მოგვიფიდა?

კილი, (პრანაინად): მე მგონი, მე ვდაპირაკობდი აქ!

პიტე: ხოდა, დაპირაკვი თუ ვინდა გაავარებელი, ნუ უყვარია, რას დაპყვი-რა პატარა გავშვივით სული!

კილი: მოიცა, რას იპირებდები, საკუთარ სახელში მიკრძადავთ ხმის ამოღებას?

ლინდა: კილი...

კილი, (მისკენ ტრიალებს): რა ყოველთვის მაგის მხარეს იჭერ, ეშმაკმა წავიღოთ ერთიც და მეორეც!

პიტე, (გააფრთხილებს): ნუ უყვარია-მეთქი!

კილი, (უცებ მოქმედება, მონიშვარება, გადახუტს ემსგავსება, სინდისის ქეჯან მოქმედება) ჩემთან მოკითხვა გადავიცი ბიდი თქვენს — შეიძლება ვახსოვარ. (სასტუმრო ოთახში გადის).

ლინდა, (ურუ ხმით): რაღა წამოიწყე თავიდან? (მიყვას ნეტობად). ნახე, როგორი საყვარელი ვარდა, როგორც კი მომავალი იმედიანად დაიწყეთ დაპირაკვი? (ბიფისკენ მიდის). ადი და ღამე მშვიდობისათვის, უთხარი. ცოცხა, ეგეთ გუნებაზე რომ დაწყებ.

პეტე: წამო, პიტე, გაუხაროთ გული.

ლინდა: ძალიან ეთხოვ. მარტო „ღამე მშვიდობისა“-თქო, მეტა ნუბაფერს ნუ ეტყვი. ისე ცოტა ყოფნის... წამო. (სასტუმრო ოთახის კარში გადის, ზემოთ ასახის კილის) შენი პიჯამო აბაზანაში კილია, ვიდი!

პეტე, (იქით იფურება, ხათავ ღინდა გაუჩინარდა): რა ქალია! მორჩა, ეგეთი აღარ დაიბადება.

პიტე: ხედავს აღარ უხდინაო! ღმერთო ჩემო, ამ ხნის კაცი მარტო საკომისიოებში მუშაობს!

პეტე: მდი, სიმარტელს თვალი გავუსწოროთ: დედა რა ვნახე კომიფორაფერიო, ვერ იტყვი, თქვენც, იშვიათ გამოცდისებს თუ არ ჩავთვლით, მანც ძალიან საყვარელი ვინმე კია.

პიტე, (ყოყმანის შემდეგ): მოდი, ათი ღოღარი მასესხე. ახალი პატრუნი მინდა ვიყიდო.

პეტე: ერთ კარგ მდაზინაში წავიყვან. საკუთებსო საჭონედი აქვთ. ხედა ჩემი ზოღიანი პერანგი ჩაიცვი.

პიტე: დედა სულ გაჭაღარავდა. ძალიან დაბერდა. ოხ, მივად ხედა თქვენთან და ყოფას ვუტოვებ...

პეტე: ავიდეთ ზევით. ეგ მამას უთხარი. გულზე მოეშვება. წამო.

პიტე, (გახადისებული): იყი, ათი ათას ღოღარად რა საჭივებს დავატრი-აღებთ!

პეტე, (სასტუმრო ოთახისკენ მიმავალი): არ, ეგ დაპირაკვი მომწონს. ძიღს არ დაემკვანე ძველ ბიფს! (ხმა უკვე სასტუმრო ოთახიდან ისმის, თანდათან წყდება): ერთად ვიყვარებთ, ძმარ, და რომელ გო-

ვლასაც ზღუდა დაადებ... (ბოლო სიტყვებში ძლივსღა ისმის. კიმეზე აღი-
ან მზომღებრის საძინებელი ოთახისაკენ):

ლინდა, (საძინებელ ოთახში შედის, ვიღის მიმართავს, რომელაც ჯერ ამა-
ზანიდან არ გამოსულია, თან დოვინს უხსრობს): შხაპს ვერაფერს მო-
უხერხებ? ძალიან წვეთავს.

ვილი, (აბაზანიდან): ყველაფერი ერთბაშად მოსახო და მოიშადა! ამ ხე-
ლისქვეა სასამართლოში უნდა უჩიოდო. ერთს ვააკეთებ და მაშინვე
მეორე ვაფუჭებ... (რადაც გაურკვეველს მუტუტუტებს).

ლინდა: ნუტა ოლივერი თუ ვაიხსენებ ბიფს, როგორ გვინდა, ვაიხსენებ?

ვილი, (აბაზანიდან გამოდის, პიჟამო აცვია): ვაიხსენებ? შენ რა ვაჟე-
მართლი, ვაგოფი? ოლივერთან რომ დარჩენილყო, ანდა მარტვილი კაცი
იქნებოდა. რომ ნახავს, გადართუვა ოლივერი! საღლაა დღევანდელ
ახალგაზრდებში პოლისნიირი ხაღბი. ძალიან ჩანონი ცხოვრებას, ჩე-
მო დინდა. დღევანდელი ახალგაზრდა კაცი, როგორც წესი... (საწოდ-
ში წევება...) ...უწინარა და უგაბგისი, უაზრო ხეტიალია მატათი საჭე.

(საძინებელ ოთახში ბიფი და ჰედი შედიან. ხანმოკლე პაუზა)

ვილი, (პიტუვას შუა გზაზე წყვეტს, მიფს უყურებს): კარგი რამე თქვი
წელან, მომეწონა.

ჰედი: ძილი ნებისა უნდა გიხსოვდეს, ძველო.

ვილი, (ბიფს): ხო, უტირე ღოფა, არ ამოასუნთქო. ჩემთვის რისი თქმა
გინდოდა?

ბიფი: არაფრის. უბრალოდ, ყველა წვრილმანი გულის რე მივაქვს. ღამე
მწვივლობსა. (ტრიალდება და გასვლას ამირებს).

ვილი, (თაფს ვერ იკავებს): და მაგრიდიდან თუ ჩამოლუვარდა რამე თქვენი
დაბარაკის დროს — ფურცელი ან ფანქარი — შენ არ აიღო. მაგრი-
თვის ყავი: ხაღბი.

ლინდა: სეად საუზმეზე...

ვილი: იქნებ დამანთავრებინო? (ბიფს) უთხარი, დახვედეთში ვვაჭრობ-
დი-თქო. ფერმაში რომ მუშაობდი, არ უთხრა.

ბიფი: კარგი, მამა.

ლინდა: მე მგონი, ყველაფერი...

ვილი, (ცოლს ეუბნება ან აქცევს, აფრთხილებს): შენი ფასი იცოდე.
თუთინეტი ათასზე ნაკლებს ან დათამნმდე.

ბიფი, (მაშის დაბარაკის ატანა აღარ შეუძლია): ხო, ძილი ნებისა, გე-
და. (ნაბიჯს გადადგამს)

ვილი: იმიტომ, რომ შენ დიდი გაქანების კაცი ხარ, მიფ, ეგ არ დაგაქი-
წყდება. შენში ყველა დინსება... (დაქანებული უკან გადაწვება, ბიფს
ოთახიდან ვადის).

ლინდა, (ბიფს მისძახის): ძილი ნებისა, საყვარელო!

ჰედი: დედა, ცოლის შერთვა გადავწყვიტე. შენთვის შინდოდა მეტქვა.

ლინდა: წადი, დაიძინე, შევიღო.

ჰედი, (მოდის): უბრალოდ, მინდოდა გეკოდნოდა.

ვილი: აბა, თქვენ იცით. (ჰედი ოთახიდან ვადის). ღმერთო... ვახსოვს
ის თამაში „გეტს ფიდზე“? ქადაქის პირველობაზე?

ლინდა: დაიხვეწე. გინდა, ვიმელო?

ვილი: კი, მიმელო. (ლინდა ჩემი ხმით იაცნანას მღერის). ჩვენების ვუნ-
დი რომ გამოვიდა, ყველაზე მაღალი იყო... ვახსოვს?

ლინდა: როგორ არ მახსოვს! ოქროსფერები ცეცა.

(ბიფი ჩაბნელებულ სამზარეულოში ჯგაბ სიგარეტს ეთხებს და შერე სახლი-
დან ვადის. უანსტანზე ოქროსფერად დღევრულ შიქს უახლოვდება. უხმოა ეწვეა
ღამის სიბნელეს მიშტერებულო).

ვილი: ახალგაზრდა ღმერთს ჰგავდა. პერკუდესს. მზე, მზე მრწყვიადებდა
იმის ირგვლივ. ვახსოვს, როგორ დამიქნია ხედი? პირდაპირ მოედნი-
დან. სამი უნივერსიტეტი ომობდა იმისთვის. ჩემი მუშტრები დაე-
პატიუე თამაშზე, იმათაც ესმოდათ, როგორ ღრიალებდა მთელი სტა-
დიონი — ღომენ, ღომენ, ღომენო! ღმერთო ძლიერო, ჩემი შვიდი კი-
დეუ ვახვება დიდი კაცი. ასეთი ვარსკვლავი, ასეთი თვალისპომიწრე-
ლი, უკვალოდ არასოდეს გაქრება!

(ვილი თანდათან ბნელში იძირება. სამზარეულოს კედლის იქით, კიბუათან,
გაზე მომეშავე ბოილერი იწყებს თვალისპომიწრელო ცინცის. ვაკარჯარებული
წითელი მიღობიდან მოლუწო ალი ვარდება).

ლინდა, (გაუბედავად): ვილი, საყვარელო, შენგან რა უნდა, რატომ გეომე-
ვა?

ვილი: ძალიან დავიღაღე. ნულარ მენაპარაკები.

(ბიფი ნელა ნახიფით მრუნდება სამზარეულოში. ჩერდება, ბოილერისკენ იყურება).

ლინდა: ხომ თაოე პოვარკს, ნიუ იორკში ვადმოგიყვანოს?

ვილი: დიდითვე, პირველ რიკში. ყველაფერი კარგად იქნება.

(ბიფი ბოილერის უკან ყოფს ხელს და რეზინის მილს იღებს. შერწყმებულო
იხედება ვილის ოთახისკენ, რომელიც ისევ ბუნდოვანადაა განათებული, ღინდას ხა-
სოწარკვეთილი, ოლონდ თან მოწოტონერა სინდერის ხმაც ისევ ისმის).

ვილი: (ფანჯრიდან მთვარის შუქს გასცქერის: შეხვედრე! წახე, როგორ დასტოვებდას მთვარე იმ სახლებს შორის!

(მთვარე ხელზე ახვევს ბეჭინებს მღერს და სწრაფად ადის კიბეებზე.)

მეორე მოქმედება

(იმავე მთვარე მთვარეზე დასდის და ხეობის ხეებს შორის იმეორებს მღერს და სწრაფად ადის კიბეებზე.)

ვილი: ვადასარტუი ყავაა, ჭამა აღარც გინდა კაცს.

ლინდა: უბრალოდ ვარ შეგვიწეა?

ვილი: არა. მოისვენე ცოტა ხანს.

ლინდა: ძლივს დასვენებული სახე გაქვს.

ვილი: მკვდარივით მიქნია. პირველად ამდენი ხნის განმავლობაში, წარმოგიგებინა, სამშაბათ დღეს ამ საათამდე ვერ წამოგწივ თავი. მიჭე-მი აღრე წაფიქრებ?

ლინდა: რვა არ იყო.

ვილი: არ, ეგ მომწონს!

ლინდა: ისეთი საყვარლები იყენენ ერთად რომ მიდიოდნენ! თღონი, ამ დღისათვის სუნს ვერ მოუწებებზე ვერაფერი, ააქოთა მთელი სახლი!

ვილი, (იღიშება): მამ...

ლინდა: მიფი ძალიან შეცვლილი შეჩვენა ამ დღით. ისეთი იმედიაჩი ჩანდა ერთი სული პქონდა, როდის წახავდა ოლივერს.

ვილი: ახად ცხოვრებას იწყებდა, დაპარაკი არ უნდა. უბრალოდ, ზოგს მიტოვებოდა რომ... დაღუინდეს. რა ჩაიყვია?

ლინდა: ახდისი დურჯს კლავსოში, ისეთი დამაზიანა ხოლმე იმ კოსტიუმში, ძალიან უბრალო... თუაღს ვერ მოწყვეტი!

(ვილი ხვდება ლინდას ბიჭის უწყობის)

ვილი: დაპარაკი არ უნდა. ხო, ამ საღამოს ცოტა მოსტრეულის იყენი უნდა ვიყიდო უკანა გზაზე, არ დაწავიწყდეს.

ლინდა, (სიცოცხლი): კარგი, იყიდო, თღონი, ჩვენ უნდა მთელი საღამო დაგვრება. შე მტონი, აღარ ინარებებს ანაფერი.

ვილი: ცოტა მატარე, გოგონი, მოთავსდეს ეს ყველაფერი და წახე, რა ნა-

(ვილი ხვდება ლინდას ბიჭის უწყობის)

ლინდა: შენ ეგ არ შეგეშელება.

(ვილი ხვდება ლინდას ბიჭის უწყობის)

ვილი: დაქო-წინდებიან და შაბათ-კვირის ჩამოკვავითავე ხომდე, სტუმრებისთვის ფიქრე მატარა სახეს წავეცა. მე შენ ვეცევი, ხელსაწყოები მექნება უნებურად სასესესებელი ცოტა ფიცრები. დამჭირდება, თანამდებელი დრო და სამშეიდე.

ლინდა, (მხიარულად): სარჩული, დაგვიკვებ...

ვილი: სულაც, რა მატარა სახეს ჩავიგე, ცაღ-ცაღე იჭროვონ თავიანთი ოჯახებით. ვადაწყვიტა მოლო-პოლო, რამდენი უნდა თხოვას ოლივერს?

ლინდა, (პიჯაკს აცემებს): ჩემსთვის არ უთქვამს, მაგრამ მე მგონი ათი ან ათუთმეტო ათასი. შენ თუ ამირებს დღეს მოვარდთან დაპარაკს?

ვილი: ვამირებ. სულს ამოყვებო, არ მოვეშვებო. მოუწყვეს თავის შეწყობება! მონებურად გზაზე ამდენი წამწადი აღმა-დაღმა.

ლინდა: და ცოტა ავანსის თხოვდაც არ დაგაკუწედე, ვილი, დასვენების ფული გაქვს შეატანი. შეღავათის ვადა ვავიდა.

ვილი: ას... რანდენია?

ლინდა: ას რვა ლონდი და სამოცდარვა ცენტო. ცოტა-ცოტა ვალები ისევე დაგველო.

ვილი: რატომ?

ლინდა: მანქანის ძარვა რომ იყო შესაკეთებელი...

ვილი: დამაღი სტუდენტო!

ლინდა: და მატარებს მოლო შესატანის დაგვირბა...

ვილი: რა უნდა შევუტანო, აგი კრედე ვაფუქსაო?

ლინდა: რას იზამ, დაძვედვა.

ვილი: გუშინდელი, ცნობილი ფანსის უნდა ვიყიდოთ-მეთქი! ჩარდინ „ჯენერალ ველეტინი“ იყიდა, სცო წველი უდგას და ახადიკით მუშაობის, დიდი მამაშაღლია...

ლინდა: კი, ვილი, ოღონდ...

ვილი: ვაფუქს ვინმეს მასტინგის მავთვრები? არ შეიძლება ცხოვრებაში ერთხელ იქამდე ვახდეს რაღაც ჩემი საკუთარი, სანამ მთელ მოსახლეობა და დაინტერესებ? ვფიქრობ აფუქსი ნაგვის ყრბის შევითიან მანქანის მოლო ცენტის და უკეთ სულს დაგვირბა. მატარებს დასამშვედი ვიყოთ წყვილის და ფუნჯის ოვერებს! ვანგეპი აკეთებენ. ჩოქმენდო. ვამოთავსებო აქეთ, მუშაზე იქამდე ვარდა იმათი საქონელი, სანამ ფულს იხდო, ვაფარავ ვადა და მორჩა, მოგვამა ჭირი.

ღინდა, (პიჯაკოს ღიღუშს უკრავს, ვიღი კი მაშინვე იხსნის): მოკლედ, და-
ახლოებით ორასი დოღარი სურს მოცვათქმევირებს, ძვირფასო.
ოღონდ, მაგაში სესხის მოლო გადასახადებ შედის. გადავიხდით, და
სახლიც ჩვენია, ვიღი.

ვიღი: ოცდახუთი წედი ვაგივია!

ღინდა: ბიფი ცხრა წელს იყო.

ვიღი: დიდი ამბავია! ხუმრობაა, ოცდახუთი წედი ფულის გადახდა...

ღინდა: მთავარელებო.

ვიღი: რა ცემენტი, რა ხე, რა შრომა მაქვს ჩაყრილი ამ სახლში! ერთ მზარს
ვეღარ უბოღის კაცი.

ღინდა: კარგადაც გვეშაბრა.

ვიღი: მერე? შოვა ვიღაც უცხო, დასახდებია და მორჩა. გვეშასაბრა! აი,
ბიფი უნდა ვახვეს ამ სახლის პატრონი, დაოჯახდეს, შეიღებო ვაზარ-
ღოს და... (წასვლას აპირებს). წავიდე, დამაგვიანდა.

ღინდა, (უღმად ახსენდება): უი, სუდ დაშავიწყდა! სადიდად ხარ დაპატრონე-
ბუდი.

ვიღი: იუ?

ღინდა: ფრენკის რესტორანში, თრმოცდამერვე ქუჩაზე.

ვიღი: მართლა? შენ?

ღინდა: ანა, მარტო თქვენ სამნი იქნებით, კაცები. დიდი პურმარიდის გა-
შლას აპირებენ.

ვიღი: რას მუშენები! რომეცაა მოიფიქრა?

ღინდა: ბიფი მოვიდა ამ დიღით და მიუშხებია, „მამას უთხარი, დღეს უნდა
ვაქვიფოთო“. ეჭვსზე იქ იყავი. კარგ დროს გაატარებთ შენ და შენი
ბიჭები.

ვიღი: მაგარი! აი, ეს ბესმის. დოფას ვუტირებ პოვარს. ავანსსაც გამო-
ვართმევ და წიფ ითრკმაც ვადმოვაყვანიებ თაფს. არა ბიჭო! ახლა
ველარაფერი ვერ გაიარებებს.

ღინდა: აი, ასეთი მომწონხარ, ვაუ!

ვიღი: მორჩა, ჩემ სიცოცხლეში აღარ დავვლები მახქანის საჭესთან!

ღინდა: დიდი სიხარული გვედის, ვიღო, დიდი. გუდი მიტრონოს!

ვიღი: დაპარავი არ უნდა. ანა, ვაფიქრე, მაგვიანდება. (ურთხევდაც დააბი-
რებს ვახვდას)

ღინდა, (მისძახის, თან საშხარუღოს მაგიდასთან მიიბრუნს ცხვირსახლო-
ცის ასაღებად): სათვადე ჩაივებ?

ვიღი, (უბრუნე ირტყამს ხედს, მერე უკან მრუნდება): გი, გი, ჩავიდე.

ღინდა, (ცხვირსახლოც უწევდის): ცხვირსახლოც დაგჩა.

ვიღი: ხო, ცხვირსახლოცა.

ღინდა: სახარანი?

ვიღი: მიმაქვს.

194

ღინდა: მტრონი ფრთხილად ჩადი.

(ქმარს კოვას დიდი აძნეებს, რომ ღინდას ხელში აბრუნებს წინა უბრადას).

ვიღი: აღარ უნდა მოუშვა წინდების კენკვას? სახლიდან ვახვედა წინც და-
მაცადე. წერებები შევიღებ. რამდენჯერ ვთხოვე: რა ვახდა, მოდოს და
მოდოს?

(ღინდა წინაა მაკვს. თან უკან მისდევს ვიღის. სინამ ეს სუნიდან გაიღოდეს)

ღინდა: არ დაგავიწყდეს: ფრენკის რესტორანი.

ვიღი, (პროსტრუნიუშიშე მიამოიფებს): იქნენ, ჩაბხადმა ვახაროს აქ.

ღინდა, (იციინის): რამდენჯერ სცადე უკვე!

ვიღი: ხო, კარგი ანა, წავიდე, დღეს მუშაობით წეღს ნუ მოიწყვეტი. (გა-
ღის)

ღინდა: გუდი თ იარე!

(ხელს უქნებს ქმარს. უცხვ ცხვირსაღ დარკავს. ღინდა სუენას ვაღიბრებს,
სამხარეულოში შედარდება და უტრნილს ადებს).

ღინდა: აღო, შო, ბიფ! რა ვარგია რთე დარკეე. ეს წუთია... კი, ანა რა?!
სწორედ ახლა ვუთხარი. შესტად ექვსზე იქნება, ან დამეიწყებია. მის-
მიხე, კიდევ კარგი, დარკეე. ვგიფდებოდი, ისე მიწოდდა წენთვის მუ-
თქვა. ვახსოვს, მატიარა რეზინის მიღზე რომ ვედაპარავებოდი? ვახ-
თან პქონდა-მეთქი მიგებებუდი. როგორც იქნა ვადავწყვიტე ამ
დიდას სარდაფში ჩავსულივავი, იმელო და ნაგავში ვადამეგელო. ხოდა,
აღარ დამხვდა! წარმოვიდგენია? თვითონ ვადავეღია, იქ აღარ არის!
(უსმენს). როდის? ესე იგი, შენ აიღე? არა, არაფერი, უბრალოდ, მე-
გონა თვითონ ვადავეღე-მეთქი, ანა, ანა, ან ვნერვოულობ, ჩემო
კარგო, არ ვნერვოულობ, ამ დიდას ისეა კარგ სასათაზე იყო, ძველი
დრო ვამასხენდა. აღარაფრის: აღარ მეჩინია. მისტერ ოდივრმა მიგო-
ლო? არა უშავს, დავიდე. ექვადე, თაფი მოაწონო. არაფერზე იღედ-
ვო. ანა, თქვენ იღის, როგორ ვახარებთ მანას. შეგიღებია, იმასაც
პქონდება ახალი ამბევა მოსავოდი. ხო, ნიფ იორკში სამსახურზე.
ტყბიღად ეღმარავე ამ საღამოს, ვენაცვადე. შენ რომ უიფვარს. რა
ქნას, მატიარა, ზღვაში დაკარგული ნავიციოთაა, მაქსადგური ვერ უბო-
გია. (სიხარულისა და სიბრძულისაგან ხმა უკანცხადებს). რას მუშა-
ნები?! ეგ ძალიან კარგი რქნებია! ჩათვადე, რომ სიყვდილს ვადავიჩრე-
ნია და ეგ არის, ბიფ! დიდი მაღლობა, ჩემო ძვირფასო, რესტორანში.
რომ შეშოვა, მიდი და ხედი ვადახვო, ვაულიფე. შენ ხომ კარგი მი-

195

ვი ხარ... აბა, ნახვანდის... სავარცხელი წაიღე?.. კარგი, ვგნაცვალებ-
გედოვებით.

(ღანღას წევა დასთავსო. პოვარდ ვანდობო რედაქციამეტო წლის კაცო ვირ-
გოლაქიან ნახვანდის შექოგორებო. რამელხედავ ხმის ჩამწერი ასარაფო ცგვა, და
პოვარდის რედაქციამეტო პოვარდის მარტოვო ხედავ. ვანდობო პო. შედო ღანღას რამ
ვგერო. ხელხედავ კოვან და ხანდათან პოვარდსე ვარდათი. პოვარდო მინდო ვედო-
ვარდო ვანდის პოვარდის ვიპროვანე აქეს ვანდობილი და ვილი რომ შენოვო, შიო-
ლოდ ვილის ვანდობის მარტოვოვან).

ვილი: შეიძლება? ბევრ ხომ ან შეგიშლი?

პოვარდი: ვამარჯობა, ვილი, შეშოვი.

ვილი: პატარა საქმე მქონდა.

პოვარდი: მახატოვ, ვალივილე. ამწუთას მოვრჩები.

ვილი: ეგ რა არის, პოვარდი?

პოვარდი: ანასოდეს ან გინარავს? მავნიტოფონია.

ვილი: ააა. შეიძლება, ობი აიტყვა ვითხრა?

პოვარდი: ხმას იწერს გუშინ ჩამოშობანეს. ვგოვებოდი, ისე ვინდოდა,
ამისთანა ცხოვრებაში არაფერს მიხატავს. წუბედ არც მთინებია, მოც-
ლი ღამე ვუვირკიტებდი.

ვილი: რასტვიხაა მარტო, რას აკეთებს?

პოვარდი: მე ჩემი წინილუბის საგარანსოდ ვიყიდე, ისე, რამიც ვინდა გა-
მოიყენონ. მოუსამინე! წუბედ სახდში წავიდე, ხანე, რაუბი ჩავწერე.
ეს ჩემი ქალიშვილია. მოუსამინე! (ლიდაკს თითო აკერს და რამის,
როგორ უსტვიენს ვიდაც პოვარდარუდო ხომღერას მელოდისს) ნახე,
რას უსტვიენს ეს მამაძალი!

ვილი: აპარატი ექნა? ადამიანოვით არ უსტვიენს?

პოვარდი: შევილი წილისაა! რა სმენა აქვს!

ვილი: აბა! პატარა სათხოვარი მქონდა, თუ...

(სტვიენა წყვილა, ისმის პოვარდის ქალიშვილის ხმა)

პოვარდის ქალიშვილი: „ასღო შენ, ნამიკო“.

პოვარდი: ჩემზე ვიფიქრა (ისე უსტვიენს ვილაც იგივე მელოდიაა) ეს მე
ფან! მა? (თუკვას უკრავს ვიდას)

ვილი: მამიწვირებო!

(სტვიენა კვლავ წყვილა. ცაჭა ხმის ასტვიენი უსტვიენს ვიდას).

პოვარდი: წელ ანდა ვუწვილე, ჩემი მარტო ვენიქა

პოვარდის ბიჭი: „აღბამას დედაქალია მონტოგომერი; არიზონას დედაქა-
ლაქია ფენიქსი; არკანზასის დედაქალია ლიოდ როქი; კალიფორნიის
დედაქალია საკრამენტო...“ (და ა. შ. და ა. შ.)

პოვარდი, (ხუთი თითს წილის): ხუთი წილისაა, ვილი, ხუთია!

ვილი: ნაღდად დიქტოანი გამოვა, აი, ნახავ!

პოვარდის ბიჭი, (ავრძელებს) „კაროლინას დედაქალია...“

პოვარდი: ხედავ, რას უმერავს! (მაგნიტოფონი უცებ ჩუმდება). ნოიცა,
ერთი წუთი. შემთხვევით მოახდე ზონარს გამოედო და გამოთიშა.

ვილი: მართლა ძალიან...

პოვარდი: ჩუ, თუ ღმერთი გწამს!

პოვარდის ბიჭი: „მამიკოს ნარუქარ ჩემ საათზე ზუსტად ცხრაა. ხოდა,
ჩემი ძილის დროც მოსულა“.

ვილი: უყურე შენ!..

პოვარდი: მოიცა, ერთი წუთი! ახლა ჩემი ცოლი ივანება

(ჩუმად იცდიან).

პოვარდის ხმა: „მიდი, ხო, აქვი რამე!“ (პაუზა) „ამოიღებ ხმას?“

პოვარდის ცოლი: „რა ვთქვა? არ ვიცი“.

პოვარდის ხმა: „სუდერთია, რამე, ტრიალებს!“

პოვარდის ცოლი, (მორცხვად, საცოდავად): „ალო“. (სიჩუმე). „კარგი რა,
პოვარდ, ან შემიძლია დაპარაკო აშ...“

პოვარდი, (უცებ თიშავს მაგნიტოფონს): ეს ჩემი ცოლი იყო.

ვილი: საოცარი მანქანაა, შეიძლება...

პოვარდი: გეფიცები, ვილი, მოვხვეტავ ჩემ ფოტოაპარატებს... საერთოდ,
მთელ ჩემ სათამაშოებს და ერთიანად მოვიხვირი. ამთანა ვასათობს
სხვას რას ნახავ?

ვილი: შეიძლება, მუც ვიყიდო, ხომ იცი!

პოვარდი: უნდა იყიდო, აბა რა?! ასორმოცდაათი დოლარი რა ფულია! არა-
და, ძალიან საჭირო რამეა. მაგალითად, ჯეკ ბენის მოსმენა მოვიინდა.
არადა, რადიოში ისეთ დროს ვადმოავემენ იმის ამიღერას, როცა
შინ არა ხარ. რა უნდა ქნა? რა უნდა ქნა და, მოახდეს უნდა დაავადო,
რადიო ჩართოს და სიმღერა რომ დაიწყება, მაგნიტოფონიც ავტო-
მატურად ჩაიწერს.

ვილი: მერე, შინ როცა დაბრუნდები...

პოვარდი: გინდა თორმეტზე, გინდა პირველზე, როცა ვაგვხანდებო, აილუმ
ერთ მოთდ კოკა-კოდას, დაჯდები შენთვის, მათვერ ლიდაკს თითის და
ა მატონო, ჯეკ ბენიც ავერბა — უსამინე მუალამისას რამდენიც გინ-
და!

ვილი: არა, უმჯობედ ვიყიდი: ხომ იცი, ნახევარი ცხოვრება ვნახე ვინ გა-

შეუღია და ხშირად ვფიქრობ ხოლმე, რაზედენ კარგ რამეს უნდა მოკვლი-
მინე-მეუბნე რადიოთი.

პოვანდი: მანქანაში რადიო არა გაქვს?

ვილი: კი მაქვს, მაგრამ ვის აბსცენდებია იმის ჰარტოვა...

პოვანდი: მართლა, შენ ჯდეს მოსტონში არ უნდა იყო?

ვილი: აი, სწორედ მაგონებ ნინოდოა ჯადამაბაკემა, პოვანდი, ცხადია ერთი
წუთი? (კულისტნიდან სკამი შენთაქვს).

პოვანდი: რა პოზია? რატომ არ წახვედი?

ვილი: ეს არის, იყო...

პოვანდი: არ მიიხრბა, ისევე ავარია მოქივიდო.

ვილი: ანა, ანა...

პოვანდი: კიდევ კარგი, თორემ გუდოც გამოსკეებოდა. ანა, რა იყო?

ვილი: მოკვდა, გუდოცედად გეტყვი, პოვანდი. მეერი ვიფიქრე და მე მგო-
ნი, მუყოლა წინ და უკან ამდენი წინწადი.

პოვანდი: გვეყოფა? კი მაგონებ, სხვა რა უნდა ავეთო?

ვილი: ვახსოვს, შომბაზე წვეულება რომ გამართე აქ? მაშინ მიიხრბა, ვეც-
დები რადიოში გამოგადებნო რამე აღვიდო.

პოვანდი: ჩვენ თორმეში?

ვილი: ხო, ანა რა?!

პოვანდი: კი, ვახსოვს, მახსოვს... მახსოვს, თღობდა, უნდავეყრო რომ უნდა
მოვიტარებე საშენო?

ვილი: პირდაპირ გეტყვი, პოვანდი, ჩემი მიტეში უკვე გზაზე დაგვიდნ, შენც
ხომ იყო. ანდა სხვანი ჯერ მჭირდება. აი, სახლში ვთქვათ... ვთქვათ,
ვერბაში სამოდდასუთი ღორბანი რომ მიმატანინა, თოდად გავუტანდო
თავს.

პოვანდი: კი, მაგრამ, ვილი, მე...

ვილი: ავიხსნე, რაღია საჭივე, პოვანდი! არ დაგობდავ, თღობდა ჩვენი ჯარ-
ჩეს — ცოტა არ იყოს, დაგობდავ.

პოვანდი: შეგძინს, ვილი, ვახა არ შეხმის? მაგრამ შენც უნდა ვამიგო. ჩვე-
ნი საჭივე ასეთია, თუ არ „გოწამწადეთ“ არაფერი ვახსოვა. ანა,
ოფისში სურს სუთი-ეჭვიანი კაცი ზის, შენც იცი.

ვილი: ღმერთია მოწინა, პოვანდი, ჩემს დღეში არადისთვს არაფერი მი-
თხოვია. მაგრამ მე ამ ფირმაში ჯერ კიდევ მაშინ ვმუშაობდი, როცა
მამამენი ხელით ვატარებდა...

პოვანდი: ვიცი, ვილი, ვიცი, მაგრამ...

ვილი: შენ რომ ვარინდა, იმ დღეს მამამენი მოვიდა, ღმერთმა ვახანადლოს
იმისი სული, და შეითხა სახელი პოვანდი როგორ მოგწოდნო?

პოვანდი: ძალიან ვაფასებ ვეუდაფერ მამას, ვილი, მაგრამ საჭივე აღვიდო
აქ ნამდვილად არ მაქვს და რა ექნა?! თღობდა რამე საშუალება იყოთ,

ხომ იყო, არც ვადაპარაკებდი, ერთი თავისუფალი ადგილი მაინც რომ
მქონდეს!

(პოვანდი თავის სათბურელს უბრუნებს, სათბურელი ცილს ადღია და პატრონს
უწვევს, პაუზა).

ვილი (მოწოდები პრასით): პოვანდი, მე მხოლოდ და მხოლოდ ობმოცვა-
ათი ცოდნის მჭირდება პურის ფუფუნ. ვერბაში რადიო თრხოვდაათი
დოდანი.

პოვანდი: კი, მაგრამ, რა გიყო, სად დავნიშნო, საყვარელი?

ვილი: მისშინე, მე მგონი, ეჭვი არ უნდა იქნება საჭიონდის ვაგოფვა რომ ვარ-
ვად ვიცი, ასე არ ანა?

პოვანდი: ეჭვი ნამდვილად არ უნდა იქნება, თღობდა ეს მიზნებისა, ჩემო კარ-
გო, და გვედამ თავისი ვასამრჯელი უნდა ვამართლოს.

ვილი: (სახოწარკვეთა-უბრუნებია შინსული): მოდო, ერთ ამბავს მოვიყვებო,
პოვანდი...

პოვანდი: ჩემთან არ გესწავდებია, მიზნისი — მიზნისია...

ვილი (პრასით): მიზნისი კია მიზნისი, თღობდა ერთი წუთი მომხმინე!
შენ ეს ან გეხმის, თვრამეტი, ცხრა-მეტი წლის ბიჭი, უკვე გზაზე ვი-
ჭავი ვამიგო. თან სულ ერთი კითხვა მიტრიალებდა თავში, ერთი სა-
შომავდოდა რამე ამ კომპროკაფუტომაში თუ არა-მეუბნე. მაშინ სიფი-
ქრებდა მინდოდა ადასკაზე წასვლა და იმიტომ. იქ მართლ ერთი თვეში
სამ სხვადასხვა ადგილან იბოვეს ოქროს საშადო და მეც სულ ადასკა-
ზე ვოცნებობდი. წავად, უმრადოდ ვნახავ მეტეი იქაურბას.

პოვანდი (უხელოდ, უინძერესოდ): რას წეუძნებო!

ვილი: ხო, თანაც, მამამენი დიღბანს ცხოვრობდა ადასკაზე. თავდადასავ-
ლის მოყვარული კაცი იყო. რიკიანი. ჩვენ ოჯახში, მე მგონი, საერ-
თოდ არავის ვუკვდა თვითდაფერება. ჩემს უფროსს მამამთან ერთად და-
სახლდე-მეოქი ჩრდილოეთში. თითქმის ვადაწყვეტილი მქონდა ვამ-
გზავრება, როცა „პარკინ პაუზი“ ერთ მოსხვე კომპროკაფერს შე-
ხვდა. ღვივ სინდემერი ერქვა. ოთხმოცდაათის წლის იყო და ოცდა-
თერთმეტი შტატში ვაჭრობდა სხვადასხვა საჭიონდის. აი, ეს მეტეი
დვიცო, ავიდოდა სასტუმრო ნომერში, წავყოფდა ფუფუნს მწვენი ვე-
ვეტის ფლოსტეში — ცხოვრებაში არ დამავიწყებდა — აიღებდა
ტიფოფონის ყურწილს და მყიდვედებს უნდა ვადა: ოთხნოდად ფუფუნს გა-
დაფდებდად არქონდა ოჯახსა ეს ოთხმოცდაათის წლის მერბიკაცი. ეს
რომ ვნახე, მივხვდი, უფროსს პოვანდისი კაცი ვერ იწინებდა-მეუბნე.
მართლაც, რა ჯობია როცა ოთხმოცდაათის წლისას შეგობდა ოც თუ
ოცდაათ სხვადასხვა ქადაქში წახვედე, ტიფოფონზე ნომერი აკრიფო

და ღარწმუნებულის იყო — ამდენ სხვადასხვა უფროს ხადნს ვახსოვარ, ეუფარვარ და მზად ვრბან, მხარში ამომიღვინე. გესმის? როცა მოკვდა — სხვათა შორის, მართლა კომიუნოიანების სიკვდილით მოკვდა, ვლადიმერ, თავისი მწვანე ფლოტები ეცვა და მწვედლები ვაგონში იყდა მოსტონში მიმავალი — როცა მოკვდა, ასობით კომიუნოიანები და მუშაკნი დაესწრო იმის დასაფლავებას. მერე, კიდევ რამდენიმე თვე, მატარებლები საყვარელი ადგილია ხადნით. (გვება. პოვარდი არ უკვნი). იმ დროს პირიგნებას ძალიან დიდი მნიშვნელობა ჰქონდა ზღვის საქმეში, პოვარდი, არსებობდა მატრიონებმა, ამხანაგობა, ვაჭარა. უღეს ყვედაფერი დიკ ანგარიშზეა დაყვანილი, მეგობრობის-ღვის ადგილი აღარ დასვა — აღარც პირიგნებისთვის, გესმის, რისი თქმავ მინდა? მე უკვე აღარ მიცნობენ.

პოვარდი, (მანჯვნივ შიგის): საქმეც ეცა, ვიღი.

ვიღი: კვირაში ირმოცი დოღარი რიმი მიქონდეს — მეტს არაფერს ვითხოვ. თრმოცი დოღარი, პოვარდი.

პოვარდი: ჩენო კარგო, ქვას წვეს ხომ ვერ გამოვადენ, მე...

ვიღი, (სასოწარკვეთამ ააბოლოოდ დაბია ხელი): პოვარდი, იმ წიქს, როცა გვზე ნატონად ედ ამოტი აირჩიეს, მამაშენი მოვიდა ჩემთან და...

პოვარდი, (წიანველს აბიქებს): ვიღი, საყვარელი, ხადნი მყავს სანახავი.

ვიღი, (არერებს) მე მამაშენზე ვდაპარაკობ! აი, ამ ნავიდასთან, რაღას არ მამოკვდივინე! ღმერთმა ხომ იცის, არ უნდა მითხრა, ხადნი მყავს სანახავი — მე ამ ფირმას ოცდაათოთხმეტი წელი შევწინე, ახლა კი დაზღვევის ფული ვერ გადამიხდის! დიშონიეთ ვამომწურეთ და ახლა სანავზე შემივრით... ადამიანი დიშონი არ არის! (პაუზის შემდეგ): ვურაღლებით მომიხმინე, მამაშენმა... 1928 წელი ჩემთვის ძალიან იღბლიანი იყო. კვირაში ას სამოვდაათ დოღარს ვაკეთებდი დასტო საკომიტიოები.

პოვარდი, (მოსამინებდაკარგული): კარგი ახლა, ვიღი, მავდენი შენ არასოდეს...

ვიღი, (ხელს არტყამს ნავიდაზე): კვირაში ას სამოვდაათ დოღარს-მეთქი, 1928 წელი! მამაშენი მოვიდა და... კი არ მოვიდა, უფრო სწორად, მე ოცი-ათონ ვიყავი მამის ოფისში მოსული... აი, სწორედ ამ საწერ მავდესთან... მხარზე ხელი დამადო...

პოვარდი, (გვება): უნდა მამატიო, ვიღი, ხადნი მყავს სანახავი. დამშვიდდო. (გადის). ცოტა ხანში დავბრუნდები.

(პოვარდის გასვლისთანავე, სკამს, რომელზეც ის იჯდა, ახარეულებობავად, ახარებულობავად გაშკაშა შუქი ეცემა).

ვიღი: დავშვიდდე! არა, ისე რაყმი ვუთხარი?! ვირუდად ვედაპარაკე, მგო-200

ნი ვუყვირე კიდევ! რამ გამომასუღდა! (უცებ ჩუმდება, ნოიწყინს, პოვარდის სკამზე დაყვნილ შუქს შესცქერის, შუქიც თითქოს ცოცხალივითაა, სუდერივით, ვიღი სკამს უახლოვდება) ფრენა, ფრენა, აღარ ვახსოვს, რა მითხარა მაშინ? მხარზე ხელი როგორ დამავე და... ფრენა!

(მავდას ეყოლებოდა ადგილით და როცა გაჩვენდათლია სახელს მოკვდარ მარ-ნოიქვამს, მწკრივი იმ წამს შევინებეთ მავდარობის მართლსა და რწინაა).

პოვარდის ბიჭი: „... დედაქალაქია ოდმენი. ოპაიოს დედაქალაქია ცინდონარი. როცა ადუნდის დედაქალაქია...“ (რამოთვდა ვრძელებმა)

ვიღი, (დაფეთებუდი იღებს მავიდიდან ხელებს, ყვირის): მამა? პოვარდი! პოვარდი!

პოვარდი, (მეშინების): რა მოხდა?

ვიღი, (აბაბატზე უთიოებს, რომელიც ცხვირში მოდუღდუნე ნავშიც ხმით აკრძელებს შტატების დედაქალაქების ჩამოთვლას): გააჩუმე! გააჩუმე!

პოვარდი, (მავნიტოფონა თიშავს): ვიღი, დაწყნარდი...

ვიღი, (თვალეებზე იჭებს თითებს): ერთი დინჯანი ყავა უნდა დავდიო. აუცილებლად უნდა დავდიო ყავა...

(ვიღი წასვლას აბიქებს, პოვარდი აჩერებს).

პოვარდი: ვიღი, მოიცა...

ვიღი: წავად მოსტონში.

პოვარდი: ვიღი, ჩვენი ყვირის საქმეზე მოსტონში შენი სიარული საჭირო აღარაა.

ვიღი: რატომ?

პოვარდი: აღარ მინდა რომ ჩვენი წარმოშადკენელი აფოს იქ, დიდა ხანია ვაბიწებდი შენთვის მეთქვა.

ვიღი: პოვარდი, შენ რა, სამსაბურვიან მითხოვ?

პოვარდი: მე მგონი, შენ კარგი დასვენება გჭირდება, ვიღი.

ვიღი: პოვარდი...

პოვარდი: როცა უკეთესად იფრძნობ თავს, დამრუდი და ვნახოთ, რა შეიძლება მოვიფიქროთ სახეირო.

ვიღი: კი, მავრამ, მე ფული მჭირდება. ფული ხომ უნდა ვიშოვო რატიუნარიან? ისეც მღგომარეობაში ვარ...

პოვარდი: ხად არიან შენი შვილები? რატომ შვილები არ დავებმარებთან?

ვიღი: იმათ ერთი ძალიან დიდი საქმე წამოიწყეს...

პოვარდი: ახლა ყადბო თავმოყვარეობის დრო არ არის, ვიღი. მიდი და

უთხარი შენ შვილებს, დავილაღე-თქო. უკვე კაცები არიან, ბოდოს და ბოდოს.

ვილი: კი, მართალი ხარ, მაგრამ ჯერჯერობით...

პოვანდი: ესე იგი, შეუთანხმდით?

ვილი: კარგი, წაკად ხვად, მოსტონში.

პოვანდი: არა, არა...

ვილი: შეიძლება ხელში შემფურე ვერ ვახდები, ხეივანი ხომ არა დაა?

პოვანდი: მომისმინე, ვილი, დღეს ძალიან ბევრი საქმე მაქვს...

ვილი: (შედავში ჩააფრინდება პოვანდს): პოვანდი, აუცილებლად უნდა გა-
მისწავლოსტონში!

პოვანდი: (შეკარგავს, თუქცა ცხვილში ბოდომდე შეიკავოს თავი): ბევრი
ხადის მყავს დღეს მისალები. შენ ახლა დაჯექი, ხუთი წუთი დაისვენე-
ნე; წერე კი შინ წადი, კარგი? ოფისი მჭირდება, ვილი. (წასვლას
აპირებს, მერე შემობრუნდება, მაგნიტოფონი ახსენდება, მავიდას,
რომელიღაც მაგნიტოფონი ღვას, კვერდზე გაავლორებს). ხო, ასე ვქნათ.
ამ კვირაში, როცა მოახერხო, შემოიხარე და ნიშნუშენი მოიტანიე. მა-
დე უკვე იქნები, ვილი; დაისვენე, მომჯობინდი, მერე დაბრუნდი და
ვიდაპარაკოთ. აბა, დაწყნარდი, ჩემო კარგო, ხადნი მველოდება გარეთ.

მოვარდა ვილი, თან პატარაობის მაგილა მოგორებს ვილი დაბრუნდა ვა-
ცდობის სივრცეს გამოთმეული და დაქანდელი. ისეთი მესობა — ბეჭის მელაღია —
ერ შორადან. მერე თანდათანობით ხელ უფრო და უფრო დაუფრება ვილი რომ
ლაპარაკს დაიწყებს. მარჯვენას სცხხზე ბეჭი შემოვა. ადგილი ჩვენთან და ქოლჯი
უქირავს).

ვილი: მოთხარი ერთი, ბენ, გამაგებინე, მინდა როგორ მოახერხებ, როგორ
შეაღწიე ამდენს? სად არის ძალღის თავი ჩამატებული? ალასკის საჭ-
მეები უკვე მოაგვარე?

ბენი: რა დიდი დრო მავას უნდა, თუკი იგი რას აკეთებ და რისთვის! ერ-
თი ჩვეულებრივი, ხანმოკლე საქმიანი მუშაობა და მეტი არაფერი.
ერთ საათში ჩემი ვემი ვადის. მინდოდა დაგმევიდამეზობდი.

ვილი: შენთან სადაპარაკო მაქვს, ბენ.

ბენი: (საათზე ახედება): მუქარება, ვილიამ.

ვილი: (პროსტენიუმის გადაჭრის და ბენს მიუახლოვდება): აბაფერი ამ გა-
ბოდის, ბენ, აღარ ვიცი, რა გზას ვეწიო.

ბენი: მომისმინე, ვილიამ, ალასკაზე ტყე ვიყიდე და კაცი მჭირდება, ჩემ
საქმეებს რომ მიხედოს.

ვილი: ღებერთო ჩემო, ტყე! მე და ჩემი ბიჭებს შეგვეძლება იმ სამოთხეში
ვიცხოვროთ, სუყვითა ჰაერზე!

ბენი: საკუთარი მარმადიდანვე პინდაპირ ახად კონტინენტზე წავიპოვა
202

შეამიჯო, ვილიამ. მოშორდი ამ ქადაქებს, რა დაგბრუნია ამ უანრო
დაპარაკის, გადასახადების და სასამართლოების მეტი? დანიკაპირზე ზე-
რეტი, იომე და ჩვეთან, ალასკაზე, უმელოდესი კაცი ვახდები.

ვილი: ხო, ხო დინდა, დინდა

შენთან ახლავსიდა დინდა საბეჭი მოსკა.

დინდა: უკვე დაბრუნდით?

ბენი: ძალიან ცოტა დრო მაქვს.

ვილი: არა, მოიყა! დინდა, ბენი ალასკაზე მთავაზობს წასვლას.

დინდა: კი, მაგრამ, ბენ... (ბენს) მშვენიერი სამსახური აქვს ამ,

ვილი: ძვირფასო, ალასკაზე ნუ...

დინდა: ახლა ძალიან კარგად მიღის ჩვენი საქმე, ვილი!

ბენი: (დინდას): ძალიან ძალიან?

დინდა: (ბენის ექანია და თან მრავლობს კიდევ მასზე): ნუ ეუმნებით მა-
სეთ ნამეებს! დიან, ძალიან! ყოველ შემთხვევაში, იმდენად მანდ,
სწორედ აწ და აწორედ ახლა ბედნიერად ვიგონდით თავი. (ვილის, ნე-
ნიკა აჯიღის ყურადღებას არ აქცევს) რა აუცილებელია, ყველამ მსოფ-
ლიო დაიპყროს? ხადნი გაფასებს, შეიღება უყვარხარ, ერთ მშვენიერ
დღეს კი... (ბენს) შეიძლება ვაგვირმა სწორედ ამწინემზე უთხრა, ასე
თუ გააგრძელებ, ფრმის კომპანიონად ვაგვიღიო. ხომ მართლად ნამ-
ბობ, ხომ დაგპირდა, ვილი?

ვილი: კი, ნამდვიდად დაპირდა. იმ ფრმამი იმდენი დავთრავე, სამომავ-
ლოდ შემიძლია მშვიდად ვიყო. რას იტყვი, ბენ, რაღაც რომ ვაქვს
კაცს დათხიდი, ესე იგი სწორ გზაზე ვგახარ, არა?

ბენი: რა დათხავ? მარჯვენე ერთი. სად არის, აბა?

ვილი: (კომპანით): ეს მართალია, დინდა, ზედმოსაკვირ მართლა აბაფერიცა.

დინდა: რატომ? (ბენს) ერთი ვიცი, ოთხმოცდაათისი წლისაა...

ვილი: ხო, სწორია, აწორია, ბენ. იმ კაცს რომ ვუყურებ სოღზე, ჩემთვის
უფროტომ, რა მაქვს ნეტა საწუხარი-მეტი...

ბენი: კარგი ერთი თუ ღმერთი გწამს!

ვილი: მართლად გეუმნები, გვფიცები ჩავა ნებისმიერ ქადაქში, აიღებს
ხურმიღს და მოზრა, მეტი არაფრის ვაკეთებამ არ სჭირდება ცხოვრობს!
თავის უმელოდესი მშვენიერად და იგი რატომ?

ბენი: (ჩემოდანს იღებს): უნდა წავიდე.

ვილი: (ანერებას, არ უშვებს): ერთი, ამ ბიჭს შეხვე!

მელოდის ბიჭი აჯიღის ემბლემაზე სფიტო აცვია და ხელში ჩაიხა უქირავს.
ვილის მისი იქროსფერი მუხარადი, სამხრეთი და საღვსურთო ტრუსები მოაქვს,

ვილი: რა ქონების პატრონები ვართ, შენც ვარგად იცი, არადა, სამი უდი-
დესი უნივერსიტეტი ხოცავს ერთმანეთს ამ პიჭის გულისთვის. და-
ინახნაოვრე ზემო სიტყვა, ძაღვიან შორს წავა, იმაცოი, რომ მთავარი
ის კი არ არის, რას აკეთებ, მთავარია — როგორი მანერებით გვაქვს
და როგორი ღრმადი დაგთამამებებს სახეზე! კონტაქტები, ბევრ კონ-
ტაქტებში! მთელი ადასკის სიმდიდრე სადილობისას, შავიდასთან გა-
დადის ხელიდან ხელში სასტუმრო „კონკორის“ რესტორანში და
ესაა ააოცრება, ჩვენი ქვეყნის ყველაზე დიდი სასწრაფო — ჩვენში
კაცო აღმასის საბავოების მფლობელი შერძლება გახდეს თუ ხიბლი
აქვს, თუკი სიმპატია დაიშახტრა! (ბიფს პოუბრუნდება): აი, პატრო-
ნა აქვს ამოღწა მნიშვნელობა უღეს მოუღანზე შენს გახედვას. ათა-
სი კაცო მოგესადმება, ათასი კაცო შეგოყვარებს და ხმის მახეჩამ-
დე სვეტირებს შენს სახედს. (ბენს, რომელიც ასევე წასასვლელად უნა-
დება) ბენ! სადმე, საყაჭრო ფიჩიში რომ წევა, მთავი სახელი შარი-
ვით ღირვავს და მის წინ ყველა კარი გაიღება! მინახავს როგორ
ხდება ეს, ათასჯერ მინახავს! ეგეთ რამეს ხედავს კარ შვეტეპო, რო-
გორც ხეს ადასკის ტყეში, მაგრამ ნამდვილად არსებობს, დამოკვერ!

ბენი: ვარგად იყავი, ვილიან.
ვილი: შარტადი ვარ, ბენ? არ მეთანხმები? შენ რჩევას ძაღვიან ვაფასებ.
ბენი: შენი ბარმადიდან ახადი კონტინენტი იწვევა, ვილიან. იქიდან ვი-
დი ამდენივე შეგიძლია წაშოილო, ძაღვიან დიდი! (ბიფს).
ვილი: ჩვენ შავას აქ მოვახეხებთ, ბენ! გესმის? აქ მივადწევეთ ჩვენსას!

(ბენი-რბის პატრონი ბერნარდი მისის ბიჭების მხარედა შედგება.)

ბერნარდი: აუ, ზემო!.. მე მგვონა უკვე წახვედიო.
ვილი: პატრონი? რომელი საათია?
ბერნარდი: ორის ნახევარია.
ვილი: აბა, ვაქმნადავამ შებღვევა გაჩერება — „ეპეტის ფიდეო“! დროებით
სად არის? (სამზარეულოს კაბეღში გაიჭინეს და სასტუმრო ოთახში
გაუჩინებარდება)
ლინდა, (ბიფს): სუფთა საყვდელი ჩადე?
ბიფი, (ცქმუტავს, ვერ ისვენებს, ადგილზე ხტის): წაადგილო, ბა!
ბერნარდი: შენი ძუშარადი ძე ძრმავებს, არა, მიფ?
ბიფი: შენ კი არა, მე!
ბერნარდი: კარგი, რა, ბიფ, ხო დამბიჭდი?
ბიფი: მუშარადი მე მომიაქვს-მეთქი!
ბერნარდი: აბა, ვახახვედნი როგორ შემოვად?
ლინდა: ბერნარდს სამხრეები წამოაღებინეთ. (სამზარეულოში პატრონი-
ოფვამს და უღეს იხურავს)

208

ბერნარდი: ხო, მიფ? ყვედას ვუთხარი, ვასახვედში ვიქნები-მეთქი.
ბიფი: „ეპეტა ფიდეისში“ ვასახვედი არ არის, მარტო უღების შენობაა.
ბერნარდი: ხო, რა, რაყ არის. ბა, მიფ?
ბიფი: ბიფ!
ბიფი, (მომწყალებ, მცირე პაუზის შემდეგ): წამოილო: სამხრეში.
ბიფი: (ბერნარდს სამხრეებს აწვდის) ჩვენიან ახდეს იანე, არ გაიკარგო.

(ბენი-რბის ვილი-რბის მხარედა.)

ვილი, (ბროშებს აწვდის): მოფი რომ გამოვა მოუღანზე, ყუდად დაიწყეთ
ქნება. (ბიფი და ბერნარდი გარბიან). აბა, მზადა ხარ, ვაქვად?
(ბენის მხარედა შორს წავაბა)

ბიფი: კი, მამა, წაადგილო. მაგარ ჟორმამი ვარ.
ვილი, (ბროსტენიონის განპირას უფას): ხვედნი, რას ნიშნავს დღეგანდ-
ვი დღე შენსთვის?
ბიფი: კი, მამა.
ვილი, (კუნთებს უსინჯავს ბიფს): უღეს საღამოს შენ უკვე ქადაქ ნოუ
იორკის სკოლის საყრების კაპიტანი იქნები.
ბიფი: ხო, იცოდე, მუშარადს რომ მოვიხდი, ის შეტევა შენ სახეზე იქ-
ნება.
ვილი: წავიდე! (ბიფისთვის ხელი აქვს ვადახვედვი და წასვლას ამირებს,
ამ დროს ჩარდი შემოდის, შორტეში აყვია) შენი ადგილი ადარა
გვაქვს, ჩარდი.
ჩარდი: ადგილი? რა ადგილი?
ვილი: მანქანაში.
ჩარდი: სააერონოე მიღობართ? მე კიდე ვიფიქრე, კარტის უთამაშებით-მე-
თქი.
სულა, (გააფთრებული): კარტის? (თითქოს ყურებს ან უფერებს) რა, არ
იცი უღეს რა უღდა?
ლინდა: როგორ არ იცის, ვილი გენუიჩება.
ვილი: არაფერია სახეშარო!
ჩარდი: აბა, მართლა, ღინდა, რა ხდება?
ლინდა: ბიფს უღეს თამაში აქვს „ეპეტის ფიდეისზე“.
ჩარდი: ამ ამონიში?
ვილი, (ღინდას): რას უღაბაბაყები? წაილო, წაადგილო! (კარტისკენ უბიძ-
ვებს ცოვს)
ჩარდი: მოიყა ფრთა წუთი! ახადი ამბავი არ გატოვია?
ვილი: რა?

ჩარდი: რადიოს არ უსმენთ? ეს წუთია, „ეშვებს ფიფი“ ააფეთქეს.
ვილი: წადი რა... ტვინი არა ვაქვს ამ ხნის კაცს. (ჩარდი იცინის) გამო-
ვლიეთ დროზე, დაგავიანეთ.
ჩარდი, (მისძახის): აბა შენ იცო, საკუთარ კარშიც შეაგვე მურათი, ზაფხ-
ვილი, (ყველაზე ბოლოს მიმავალი, ჩარდისკენ შემოღრუბდება): ძალიან სა-
საღივოა. ბიჭს ცხოვრებაში ვაღამყვევლი დღე აქვს...
ჩარდი: ვიღა, ერთი ძეგლია ნოთხანი, ჭკუაში ალას უნდა ჩადარდე?
ვილი: კარგი ერთი... დღევანდელი თამაშის მერე, ჩემი ჩარდი, სუდ სხვადა-
თად გაიცილებ. მიფა რომ ახალი რეც გრინინჯი გახდება და წელიწად-
ში ოცდახუთი ათასი ექნება, მერე იცინე.
ჩარდი, (დაცინვით) რას მელუნებო?
ვილი: კი, ეგრე იქნება, ძმაო.
ჩარდი: ჯაა მატონო, მაშინ ბოდიშო; ოღონდ, ერთი რამეც მითხარი, ვიდი
ვილი: რა ვინდა?
ჩარდი: რე ვრეინჯი ვინ არის?
ვილი: შენს პატრონს... ბოლის უნდა გამოიჩინო?

(ჩარდი ხიბობს. თავს აქცევს და ვადის. ვილი ოკან მიჰყვება. ისინი ქალი-
ან ხმაშალი, თათქოს დამკონაო ნაუსკა).

ვილი: მაინც ვინ გვორია შენი თავო, ყველაზე უკეთესი ხარ? არაფერი შენ
არ იცი, შე ვასიებულა, უფიცო, უტყინო... თვალი გაახიდე, მიიხედ-
მოიხედე, რა ხდება ქვევანაზე!

(ფანსევის მარჯვნივ კეთაქში შეუქი იხილება. პატარა მავიდას ახათვა ჩარ-
დის იღიან მისიღეში. ასის ქუხის სმოტი. ბერნარდი. უფო დავიგებულა, მატ-
ლახთან ხის და თავისთვის უსტყენს რაღაცას. ფუხითან როგორცის არი ხოფანი
და ხამგზაერა ჩანთა უდევს).

ვილი, (სცენის მიღმა): რას გარმინარ? მოიკა! რამე თუ ვაქვს სათქმელს,
პირში მიოთხარი! ვიცი, ზურგსუკან დამყინი. დღევანდელი თამაშის
მერე ვნახავ, როგორ გაიცილებ. ვნახე, რა სიფათი ვექნება, მასდა!
ჰასი, ბიფი! ოთხმოცი ათასი კაცო ღრიადებს! ურ, შენ გენაფვაფე
პირდაპირ ძეღეპსუა დაამიწა მურათი!

(მერხარდი წყნარი, სერიოზული, ოღონდ შეტისშეტად ავღაფერებული ახად
ჩარდი კავიო. ვილია ჰმა ფაფე სცენის მარჯვნივ კუთხიდან ისინი. ბერნარდი მატ-
ლახთან ფანსის ჩამოაწყობს და ავუარაფფებ. შემოღის ჯერი, მამანისის მდვიანა ქალი)

ჯენი, (აღუღებუდი): ბერნარდ, ერთი წუთით მოედი ხომ ვერ გამოხვადეთ?
ბერნარდი: რა ხმაურია? ვინ არის?

ჯენი, მისტიერ ღომენი. ესწუთია დოფტიდან გაღმოდია.
ბერნარდი, (სკამიდან ეგება): ვის ვკამათება?
ჯენი: არავის. მანტოა. აღარ შემიძღვა მავასთან დამარაკი, მამათქვენიც
სულ ნებვიღობს ხოლმე, როცა ვე მოდის. თან გადამაბეჭდი ნაქვს,
მამათქვენი მიღობება, ხელი უნდა მოაწეროს ქაღალდეზე. იქნებ
... ქუქი ვახეღოსა.
ვილი, (მოსადგეღნი შემოდის): დაამიწა თუ არა? დამი... (შეამჩნევს ჯენ-
ის). ჯენო, ჯენი, მიხარია ოტყენი ნარა. როგორ გიკიანოთ? მუ-
შაომი? თუ უკვე ისეინებთ?
ჯენი: გმაღლობთ, მისტიერ ღომენ. ოქვენ როგორ მრძანდებო.
ვილი: ისე ვუნა ვარ, თქვენ რომ გავიხარებოთ, ჯენი. ჰა, ჰა! (როგნების
დანახვა უკვირს.)
ბერნარდი: საღამი, ძია ვილა.
ვილი, (ანკარად გაოცებული): ბერნარდ! ამას ვის ვხედავ! (სწრაფად, დამ-
ნაშაყსავით მოუახლოვდება და მავრად, გუღიოდად ართმევს ბერ-
ნარდა ზედს)
ბერნარდი: როგორა ხარ? რამდენი ხანია არ მიხანხარ.
ვილი: აქ რას აკეთებ?
ბერნარდი: მამას სანახავად შემოვირბინე. თან მატარებდის გასვამდე
ცოტას დავიხვენებ. ვამინტონში მივლივარ.
ვილი: თავისთანაა?
ბერნარდი: კი, მულადქერი მყავს. დაჯუქი, ძია ვილი.
ვილი, (ჯედმა): ვამინტონში რა გინდა?
ბერნარდი: პროცესზე ვამოვდივარ სასამართლოში.
ვილი: ხართლა? (როგნებზე უთიღებს) თამაშის ღრთე ვექნება?
ბერნარდი: მიგომართან უნდა ვიცხოვრო. საკუთარი კორტი აქვს.
ვილი: რას მელუნებო? საკუთარი როგმურთის კორტი. კარგი ოჯახის შეი-
ღი იქნება.
ბერნარდი: რა თქმა უნდა, ძალიან კარგი ხალხია, მამამ მიოხრა, ბიფი ჩა-
მოვიღარო.
ვილი: (სახე ვაუზადრება): კი, ჩამოვიდა. დიდ საქმეს მოეკრდა, ბერნარდი.
ბერნარდი: რას აკეთებს?
ვილი: სომ იცო, დასადგეთშიც კარგად იყო, მავრამ აქ ვადამყვევია დამინა-
ვება. ძალიან დიდი საქმე წამოიწყო, დღეს ერთად ვსაღიღობთ რეს-
ტორანში. გავიფე, ბიჭო შევძენია.
ბერნარდი: კი, მეორე.
ვილი: ორი ბიჭი! როგორ გარმის დრო!
ბერნარდი: მაინც, რა საქმე წამოიწყო ბიჭო?
ვილი: რა და, ბიდი ოდივერს — სამოტყუდი საქონდის დიდი ფინანს მატ-
რონია — ძალიან უნდა თავისთან წაიყვანოს. დამავდეთიდანაც იმან

განლობას. საერთაშორისო გადაჭრისთვის, კარგი ბედში, სპეციალური შეკვეთები... შენს შეგონებებს როგორთვის დაკეთარი კონტრები აქვთ?

ბერნარდი: შენ ისევე შენ ძველ ღირსებაში ხარ, ძნა ვიდი?

ვილი: (მალევე შეშინებული): მე... მე ძალიან მიხარია შენი წარმატებები, ბერნარდ. ძალიან. კაცს იმედი ვეძღვება, როცა ხედავ ახადვარდს რომ ნანდვრად... მამდვრად... რიფსაც კარგი მომავალი უნდა... ძალიან კარგი... (ჩუმდება, მერე) ბერნარდ... (იპყრე ენა ვამბობვით, კვლავ უწყვეტა აბიჯება).

ბერნარდი: რა იყო, ძნა ვიდი?

ვილი: (ღამოვერდები, გადახვები): რა... რა არის საიღუპლო?

ბერნარდი: რისი საიღუპლო?

ვილი: როგორ... როგორ მოახერხე? იმას რატომ არ გამოუვიდა არაფერი?

ბერნარდი: არ ვიცი, ძნა ვილი.

ვილი: (კულწრფელად, სასოწარკვეთილი): შენ იმის შეგონებანი იყავი, ნაგავი, მკვლელი, მკვლელი, მე, ვრცობა, რაღაც ვერ გავიგე, რაღაცას ვერ მიხვდები. იმის ცხოვრება „მეტიეს ფიდესზე“ იმ თანამის მერე დაშთავდა. ჩვიდშვიტ წლისა იყო და იმის მერე, კარგი აღარაფერი უნდა ხავს.

ბერნარდი: არც არასოდეს უცდია, ცხოვრებისთვის მომზადებულიყო, რამდენ წასწავლა.

ვილი: როგორ არა, როგორ არა! სკოლის მერე რამდენ დაუსწრებელ კურსებზე სწავლობდა. რადიოტექნიკოსების, სატელევიზიო... რა გოცი, ათასსი რამზე სცადა, მაგრამ, არსად არაფერი გამოუვიდა.

ბერნარდი: (სათვალის იხანის): ძნა ვილი, გინდა გუდწიფელად ვილაპარაკოთ?

ვილი: (დგება და საბრები შესცქერის ბერნარდს): მე შენ იწვიას ადანიანად მიმანინხარ, ბერნარდ. და შენს რჩევასაც შედიან ვაფასებ.

ბერნარდი: რჩევა არა... რა გროს, რჩევები! მე არაფერი რჩევა არ შემიძლება, ძნა ვილი. თღონდ, ვიდი ხანია ერთი რამე ვი მინდოდა ნუკოთხვ. აი, როცა განოკანებებ გამოცდებებს ვამარბებით და მათემატიკამ ჩაჭრა...

ვილი: ო, ეს ძალიან მცირე, მაგან ჯაუნგრია მთელი ცხოვრება.

ბერნარდი: ხო, ძნა ვილი, მაგრამ რა იქნებოდა ერთი, შაფხუდში მთმბადვებელიყო და მერე სამეცნიეროდ. ჩაემარბებინა მათემატიკაში, რა დოდი ამბავი მაგას უნდოდა?!

ვილი: მართალი ხარ, მართალი...

ბერნარდი: შენ უთხარი, შაფხუდში არ იმეცადინო?

ვილი: მე? მე ვეხვეწებოდი, ისწავლე-შეიტემა შენ და ეს ვაყარდი.

ბერნარდი: აბა, რა მოხდა?

ვილი: რა მოხდა? რა მოხდა! ეს კოთხვა ცხოვრების წესიწადია მოსყენებდა.

მას არ მძღვეს. რა მოხდა! ჩაიჭრა, ფარ-ხმალი დაყარა და ყველაფერი უკლებია დაუტრიალდა.

ბერნარდი: კარგი, ხო, დაწყებდები.

ვილი: არა, მადგდე, ვითხრა... სხვა არცა მყავს არავინ, რომ ვედაპარაკო. ბერნარდ, მითხარი, ჩემი პრადი იყო? ვამაგებინე. ტყვიანი ანგრია, სულ მაგანზე ვფიქრობ, იქნება, მე არ ვავაკეთე რაღაც სწორად. მე ვაკვამდე. არადა, დანაშაულის ვამოსყიდვაც რომ არ შემძლია?

ბერნარდი: შე აიძვი ნერვებს.

ვილი: - ატომ დაყარა ფარ-ხმალი? რა მოხდა? შენ სომ იმის შეგონებანი იყავი...

ბერნარდი: მახსოვს, იფინსში ატესტატები უნდა ავგელო. ის კიდევ, მათემატიკაში ჩაიჭრა და...

ვილი: ჩაჭრა იმ ვიბიშვიდმა!

ბერნარდი: მაგას არა აქვს მნიშვნელობა. მოკვდე, შოფი კი ვამარბება, მაგრამ ვადაწყვეტილი ბერნარდ შაფხუდში ენეცადინა და მათემატიკა ხედახდა ვადამარბებინა.

ვილი: (კოცემული): მართლა?

ბერნარდი: არც ფარ-ხმალი დაუტრია. პირიქით. მაგრამ მესე, თითქმის მთელი თვე სადღაც დაიკარგა. ვიფიქრე, რომ თქვენთან წამოვიდა ანად ინგლისში. თქვენს სანახავად. ვედაპარაკათ მაშინ რამეს?

(ვილი უნათლ. დაინებით შესცქერას).

ბერნარდი: ძნა ვილი?

ვილი: (მემაში აშკარად გამოვრევა სიპრავზე): ხო, მოსტონში ჩამოვიდა. მერე რა?

ბერნარდი: არაფერი. უმბადოდ, როცა დაბრუნდა... არასდროს დამავიწყებდა, ვფიქრობ და ვერ ვამივიდა... მე სომ უკველოვის ძალიან მიყვარდა ბიფი, თუშეა ის სულ ცვიდობდა დავეცივირებინე. ძალიან მიყვარდა, შენც სომ იყო, ძნა ვილი? მოკვდე, ერთი თვის მერე დაბრუნდა, აილო თანისი ბუცები — ვახსოვს ის ბუცები? „ვირჯინის უნივერსიტეტი“ რომ ეწედა შენ. ძალიან ამავომდა, არ იხდიდა — აილო, სარდაფში ჩაატანა და დაწვა. მაშინ მაგრად ვიჩხუბეთ, იქ, სარდაფში. თითქმის ნახევარი საათი ვურტყით ერთმანეთს. ერთი-ერთზე ვჩხუბობდით სარდაფში და თან ვტიროდით. ხშირად მიფიქრია მერე, რა უცნაური იყო, იმწამსვე რომ მივხვდი სიცოცხლე აღარ უნდოდა-მეთქი. რა მოხდა მოსტონში, ძნა ვილი?

(ვილი მოღუშული შესცქერის, რა უნდა ამ არამკითხვ მოამბესო — იწვიონ: ხახვზე).

ბერნარდი: მკითხველ და მეც ნარტილ მავტილში ვაფიხსენე.
ვილი, (ბრახიონად): არაფერი, რატომ ვეკითხები, „რა მოხდა“? საერ-
თოვ, რა შუაშია ვე ამბავი?
ბერნარდი: კარგი, ნუ მიბრახვებში.
ვილი: არა, რას არკვევ, ვერ ვაფიხე, მე ვინდა რამეში დამაჯანაშაულო?
ჩემი ბრახი, მიჭმა თუ ყველაფერზე ხელი ჩაიქნია?
ბერნარდი: კარგი, ძია ვილი, ნუ...
ვილი: ასა, მოიჯა... მოიჯა... და საერთოვ, მასე მე შედაპარაკები! „რა
მოხდა“! რისი თქმა ვინდა მავით?

(შენიღის სარლი, უმაჯკოლა, ვილიტი აცო, ხელნი ვისკის ბოთლი უჭირავს).

ჩარლი: მას მყრები, მატარებელზე დაგავიანდება. (ბოთლს შეათამაშებს).
ბერნარდი: ბო, მივლიჯან. (ბოთლს ართმევს). დიდი მადლობა საჩუქრის-
თვის. (თავის ჩაგუნებს და ჩანსას იღებს) კარგად იყავი, ძია ვი-
ლი, და გავლოვ ყველაფერზე დანდი, ხომ იყი, „ვინც მოითენს...“
ვილი: ვიცი, მეც სწორედ მადის იმედი მაქვს.
ბერნარდი: რდონდ, ზოგჯერ ძია ვილი, კაცსათვის ჯოშია უნდალოდ გა-
ერდოს ყველაფერს.
ვილი: ვაერდოს?
ბერნარდი: ხო, ვაერდოს.
ვილი: მავრამ თუვი ვარინდება არ შეუძლია?
ბერნარდი, (მცირე პაუზის შემდეგ): აი ვე, ვტიკობა, ყველაზე ძნელია.
(ხელს უწვივს). კარგად იყავი, ძია ვილი.
ვილი, (ხელს ართმევს): კარგად იყავი, შვილო.
ჩარლი, (ბერნარდისათვის ჩრარზე გადაუხედეო ხელი): როგორ მოგწონს ეს
პიკი, ვილი? უზენაეს სასამართლოში გამოდის დამცველად.
ბერნარდი, (უკმაყოფილოდ): მამა!
ვილი, (გუდწრფელია გაოცებული, ვრთდროვლად გუანტიკენიყ და გახარე-
ბული): არა! უზენაეს სასამართლოში?
ბერნარდი: უნდა ვაერქვე, კარგად მამა!
ჩარლი: ამა შენ იყი, ბერნარდი! უტირე ყოფა!

(ბერნარდი ვადას)

ვილი: უზენაეს სასამართლოში! არადა, სიტყვად არ უთქვამს!
ჩარლი, (ფიზიკად სავლელს იღებს და მავიდაზე ითვლის ფულს): რა უნდა
უთქვას? მთავარია საქმე აყუთოს.
ვილი: ხო, იხე, შენ ხომ არახდროს ვისწავლებია შენი შვილისთვის, საქმე
როგორ ვკუთხებინა? ანც დანტიტრესეკულბარ იმის არმეპიო.

ჩარლი: მე სწორედ ის მშველს, ახასდროს არახრით რომ არ დავინტერე-
სებულვარ. აქ ცოტა ფულია, თრწოცდაათი დოლარი... უნდა შევბრუნ-
ვი, ბუღალტერი მიზის კამინეტში.
ვილი: ჩარლი, მისმინე... (უჭირს დაბარაკი). დამდევის ფული მაქვს შესა-
ტანი, თუ შეგობლია... ას ათი დოლარი მჭირდება.

(სოც. ს. ს. ხელი არახდროს მავტილში იხე ცოც, ხელთ ფასს)

ვილი: მანვიდან გამოვიტანდი, მავრამ დინდს ვაიღებს, არადა...
ჩარლი: დაჯექი, ვილი.
ვილი, (სკამისკენ მიდის): მე მთელი ჩემი შემოსავალი და გასავალი დაე-
თანში მაქვს მავწერილი, მშვიდად იყავი. პოლო ცენტრამდე დავბრუნ-
ნებ ყველაფერს. (ჯდება)
ჩარლი: ყურადღებით მომიხამინე, ვილი.
ვილი: მიხდა იცოდე; მე შენი ძალია მადლოერი ვარ...
ჩარლი, (მავიდაზე ჯდება): ვილი, რა მოკდის, რა გჭირს? რა ამბებია გი-
ტრიალებს თავში?
ვილი: რა ამბებია მიტრიალებს? მე უბრალოდ...
ჩარლი: მე შენ სამსახური შემოგთავაზე, შეგობლია კერამი რომოცდაათი
დოლარი გააკეთო. თანაც, აღმა-დალმა წანწალი არ დავჭირდება.
ვილი: მაქვს მე სამსახური.
ჩარლი: უხედეასო? უხედეასო და უშემოსავლო სამსახური რა სამსახურია?
(დება) მოიხედე, ძმაკაც, ყველაფერს საზღვარი აქვს, შეიძლება
გენიოსი არა ვარ, მავრამ შეურაცხყოლას როდის მავყენებენ, ძალიან
კარგად ვხედეში.
ვილი: შეურაცხყოფას?
ჩარლი: რატომ არ ვინდა ჩემთან მეშობა?
ვილი: რა იყო, რა მოვიფიდა? მაქვს-მეთუ სამსახური.
ჩარლი: ამა, აქ რაღას დავარეში ყოვედ კვირა?
ვილი, (ფეხზე დგება): კარგი, მატონო, თუ არ ვინდა რომ მოვადე...
ჩარლი: მე წინ სამსახურს ვთავაზობ.
ვილი: არ მჭირდება შენი ოხერი სამსახური!
ჩარლი: აღარ უნდა ჩავარდე ტკუაში ამ ხნის კაცი?
ვილი, (გაატრებელი): ერთხელაც გასქვამს ევთი რამე ჩემთვის, შე ვა-
სიეპულო ჩრახვო, და დავანვრევა თავ-ყპას! ფერებზე მკვილია შენი
ვაბარტიები! (სავა სამსახურად ვაიწევს)

(პაუზა)

ჩარლი, (უბრლოვდება, აღერსიანი ხმით): რამდენი გჭირდება, ვილი?

ვილი: ყოფა ნიჭიერს, ჩარდი, ყოფა მიტირეს. ალარ ვიცი, რა ექნა. ღვეს სამსახურნიდან დაძაბოვებს.

ჩარდი: პოვარდმა?

ვილი: იმ დაწინააღმდეგებელია? მე დავარქვი სახელი. პოვარდი მე დავარქვი.

ჩარდი: ვიღო, ვუღარ უნდა მიხვედ, უგეთი რამეები არაფერს ნიშნავს! პოვარდი დაბრუნდა, კი, მაგამ მაგას ხომ ვის ვაჯიღი? ამჟღავნად მარტო ის ფასობს, რისი გაყიდვაც შეგიძლია. ღმერთიანი, სასაცილოა, კომბოლოაჯიღი ხარ და მაგდენი არ გესმის.

ვილი: ეტყობა, მე ყოველთვის სხვანაირად ვფიქრობდი. ყოველთვის მეფიქრებ, პაროვნად მომხიბვლელობას, ადამიანების კეთილგანწყობის მოპოვების უნარს ვერაფერი...

ჩარდი: ყოთომ რატომ უნდა მოიბოვო ყველას კეთილგანწყობა, ყველას ატყობ უნდა მოწონებ და უყვარებ? ვის უყვარდა ჯონ პირპონტი მოტვანი? მოთხარი უბანი ვითომ ძალიან მომხიბვლელი იყო? თუბრუნდ ახანონი უსახვი ბევრნივმოდა. მაგრამ ჩაემული და თავისი ფიზიკის პატრონი უყუბ ხვემოდა სიმათიურიც და საყვარელიც. მისმინე, ვიცი გულზე არ გეხაჟები, ვერც ჩემზე იტყვის ვინმე, თითქოს ვიღო ღომენზე შიგ და მთვარე ამომდიოვებს, ნაგრამ სამსახურს მათიც მოგაკვამ, იმიტომ რომ... ჯანდაბას ყველა იმიტომ და იმიტომ, უბრალოდ მოგვემ და შორჩა! რას იტყვი, თანახმა ხარ?

ვილი: მე... მე არაფრით არ შემიძლია შენთან სამსახური, ჩარდი.

ჩარდი: შენ რა, გშურს ჩემი?

ვილი: არ შემიძლია და მომკადი, ნუღარ მეკოხები ნურადღეს.

ჩარდი: (ვაბრაზებული, კიდეც იღებს საფულეან ჯიღს): შენ მოედი ცხოვრება გშურდა ჩემი, შე გამოჩურჩულეშულა მტკბრო! აბა, გადინდა შენი დანოვდვის ფული. (ხეღში უღებს ფულს).

ვილი: იცოდ, ყველაფერი მიხხაღ-მისხად შექვს ჩაწყოლი.

ჩარდი: ახლა აბა შევადი. წავედი. თავს მიხხედე. ფულიც დროზე შეიტანე.

ვილი: (მარჯვნივ მიდის): სასაცილოა, ხომ იცი! ამდენი წლის წინწადის მერე, ამდენი მატარებლის უამოყვლის, ამდენი კარდაკარ სიბრულის — ბოლოს მკვდარი ნეტო ღირხარ, ვიღრე ცოცხალი.

ჩარდი: მკვდარი აბაფერი არ ღირს, ვილი, არცერთი მკვდარი. (მცირე შაბულის შემდეგ) - ბავჯ, რა გათხარი?

(ვილი გაუძირვლოდ ღვას, თავს ფიქრებშია ვართული)

ჩარდი: ვიღი!

ვილი: როცა წახავ, ღერნადეს ჩემს მაგივრად პოდიში მოუბადე, სულ არ ვაბრეზიდი იმასთან შეკამათებას, კარგი ბიჭია. ყველანი კარგებენ

არიან და ბოლოს მევრსაც მიაღწევენ იცოდ... ყველანი. ერთ მშვენიერ დღეს, ერთად ითამაშებენ ჩოგბურთს. აბა, მისურვე წარმატება, ჩარდი. ღღეს ბიჭი ბიდი ოდიფერს შეხვდა, ხომ იცი!..

ჩარდი: ღმერთმა ხედი მოგიმართოს, ვილი.

ვილი: (ძვივს იკავებს ცრემლს): ჩარდი, შენს მეტი შეგობარი მე არა ნყავს. ვანა მართლა უცნაური არ არის? (ვაღის).

ჩარდი: ღმერთო!

(ცოტა ხანს ვილის გასცქერის, მერე ისიც უკან მიყვება: შექი მოლიანად ქრება, უკვამ, მისი გვერდი მუსიკა და მარჯვნივ უკანი წოლად იწებება. შემოღის სტენტი, აბალგაზრდა ოფიციალტი. მაგილას მოათრევს, უკან ჰედი მოაქვება და ორი სკამი მოაქვს).

სტენდი: (მაგილას დგამს): ნუ წუხდებით, მისტიერ ღომენ, მე წაროვიღებდი. (შებრუნდება, ჰეფის სკამებს გამოართმევს და მაგილასთან ადაგებს).

პეფი: (ირგვიღვ მიმოიხედავს): ო, ეს ადგილი გაცილებით უკეთესია.

სტენდი: რა თქმა უნდა, წინ, სვენასთან, ძალიან ხმაურიანა. როცა რამე წყუწყება ვექნება ხოღმე, მისტიერ ღომენ, წინასწარ მოთხარით და აქ ვაგინებრებთ ადგილს. ისე, ხომ იცი, ბევრს სიწყინარე და სიმშვიდე არც უყვარს, რალი კი რესტორანში მოუხვეით და ხაღსში ვავერიეთ, აბაფერი გამოგვრჩენს, არაფერს გამოვაკდღეთო. ჩვენში დარჩეს, იმათიც შესმის, ბაიუშვივით ჯღომა შენაც ღომეზრებული აქვთ. მაგრამ თქვენი ამბავი სხვაა. თქვენი ხამად რომ არა ხართ, კარგად ვიცი.

პეფი: სხვა? როგორ მიღის საწმე, სტენდი?

სტენდი: გაბაღღა ცხოვრება. სულ იმას ვდარღობ, ომის დროს რატომ ჯარში არ წამიყვანენს-მეთქი. ახლა მკვდარი მაინც ვიქნებოდი.

პეფი: ჩემი ძმა დამრუნდა, სტენდი.

სტენდი: რას მეუბნებით, მართლა? დასავლეთში იყო, არა?

პეფი: ხო, ჩემი ძმა დიდი შესაქონდვა. ასე რომ, წენ იცო, კარგად მოემსახურე. სხვათა შორის, მამაჩემიც მოვა დღეს.

სტენდი: მამათქვენი? კიდეც უკეთესი.

პეფი: კიბოები გაქვთ?

სტენდი: საუკეთესო. უმაღლესი.

პეფი: ფენტიანად უნდა მოგვიტანო, ხომ იცი?

სტენდი: მშვიდად ბრძანებმოღეთ, თავს არ შემოვაპარებთ. (პეფი იცი-ნიც) ღვიროც მოვიტანო, არა? ღვირო საჭმელს მარცხ სულ სხვა გემოს ამღვეს.

პეტე: არა, გახსოვს, სტენდი, მე რომ უფროშიდან კოქტეილის რეცეპტი ჩამოვტყავ? შამპანურიანი კოქტეილის.

სტენდი: როგორ არ მახსოვს?! ახლაც კვლავ მატებს გაკრული სამზარეულოში. ოღონდ, ვმკაცრებ თითო დოზანი დაგიხდებოდა.

პეტე: არა უშავს.

სტენდი: თქვენ რა, დატანიაში მოიხვეთ?

პეტე: არა, უპირაღოდ დღეს საშინელი დღე გაქვს. რეპია მამა... მოკლედ, მე ვგონი დიდი საქმე წამოიწყოს. ადამათ, ერთად დავიწყებთ ბიზნესს.

სტენდი: მართლა მოსადილოც ამშავია! საოჯახო ბიზნესს გეშთით არა, რისი საქმაც მიწდა? არაფერი ჯობია.

პეტე: მცე ვგრე ვლიქრობ.

სტენდი: მოიპარა ვიღაცამ? სუდერთია, ყვედაფერი მანისე ოჯახში რჩება. ასე არ არის? (დამადი ხმით): რვენი მარმენისა არ იყოს. პატრონი კვლავშივ გადის ხოლმე სადაროს შემოჩემებისას...

პეტე: (თავს მადლა სწევს): ჩჩჩჩჩჩ!

სტენდი: რა მოხდა?

პეტე: ხომ ნახე, აქეთ-იქით არ ვიხუტებოდი, ვიხუტე რემათვის. ხომ ნახე?

სტენდი: კი.

პეტე: საერთოდ დაწუჭული დაწვეს თვალები.

სტენდი: მერე რა?..

პეტე: რა და, მაგარი ნახა მოჯის, სტენდი.

სტენდი: (ხედემა რისი საქმაც უნდა პეტეს, აქეთ-იქით იხუდემა): არა, მე მგონი...

რეცეპტი სტენდის რაღაც სტენდის შედეგად... (სტენდი: გახსოვს კვლე შემოღობა და მუხობელ დაგვიასთან ვედემა... მთა... რეცეპტი არ ამოხუბს რეცეპტი.)

სტენდი: კი, მაგრამ, როგორ მიხვედით?

პეტე: მე ჩემი რადარები მატებს, მამო (დაფინებიით მისჩერებია უოგოს პრაფონს). უუუუ... სტენდი.

სტენდი: მე მგონი, შეუსტად სათქვენიოა, მისტიერ დომენ.

პეტე: ნახე, რა ტურები აქვს! თ, დამუხთ რემო. თვალები, თვალები, სტენდი!

სტენდი: იცით ცხოვრების გემო, მისტიერ დომენ, ჯინაფერს მტყვით.

პეტე: მიდი, მოემსახურე.

სტენდი: (გოგოს მაგიფიკურ მოდის): მოგარდათ პენიუ, ქალბატონი?

გოგო: მეგობარს ჯდოდეში, მაგრაში, გეთ...

პეტე: სტენდი, მანამდე უქნებ... მამატრეთ, მის, რომ ვერცხვი! იცით, შამ-
214

პანურა: ვყავი და ძალიან ვაჩქარებოდა რვენი შამპანური რომ გაგეპინჯათ. მოართვი შამპანური, სტენდი!

გოგო: გმადლობთ, რატომ წუბდეშით?

პეტე: რა შეწუხებაა, რას მამანებთ! ფირმა გაბატონებთ. (იციინს).

გოგო: თქვენ შესანიშნავი საჭონდით ვაჭრობთ.

პეტე: ვეცე მოწყობილება ბოლოა ვაცს. ხომ იცით, გაჭრომა მარც ვაჭრობაა.

გოგო: დიან, ადამათ.

პეტე: შემთხვევით თქვენც ხომ არ ყიდვთ რანეს?

გოგო: არა. მე არა.

პეტე: უცნობისგამ კონპლიმენტი თუ არ ვეწყობებთ, გუდწრფედ უნდა გითხასათ - თქვენი ფოტოები ყუანადის ყდაზე უნდა იბეჭდეშოდე.

გოგო: (უფე ამკარად უპრამეჭება) სხვათა შორის, იბეჭდება კოდეს.

(შემოდის სტენდი და ერთი ჭიქა შამპანური შემოაქვს)

პეტე: სტენდი, რას ვუბნეშოდა? აი, ქალიშვილი თუჩმე ფოტოშოდე.

სტენდი: თვეწ არ შეგეშეშებათ! ისე, ვეყ მამინვე მიხვედი.

პეტე: (გოგოა): რომედ ყურნადში?

გოგო: რა ვიცე, ბერეშე. (შამპანურს მოსვაშს) ვმადლობთ.

პეტე: იცით, რას ამოთბენ საფრანვეთში? „შამპანური საუკეთესო ფერ-უმა იდიოლ“. ვეცე, ბიფ!

(შემოდის პეტე და პეტეს ვფრლოთ ჭევათ.)

ბიფი: როგორ მიდის საქმე? ბოდიში, დამაცვიანდა.

პეტე: ვეცე ახალი მოსუდი ვარ. მისრა... უკაცრავად?

გოგო: ფორსაიტო.

პეტე: მის ფორსაიტ, ეს ჩემი ძმია.

ბიფი: მამა არ მოსულა?

პეტე: მიჯი პეჭია. შეიხდემა ვაფიგონიათ. ცნობადი ფუნბურთედი.

გოგო: მართლა? რომედ გუნდში თამაშობის?

პეტე: თქვენ ფუნბურთის გუდშეშატკივარი ხართ?

გოგო: არა, გუდშეშატკივარიო, ვერ ვიტყვი...

პეტე: ბიფი „ნიუ როკ ჯიანთის“ გამთამაშებედი.

გოგო: ძალიან სასიამოვნოა. (ინვე მრუხავს შამპანურს).

პეტე: თქვენ ვაფიგონიათ!

გოგო: გმადლობთ, ძალიან მადარსა რომ გაგიცინათ.

პეტე: მე პეტე მქვია. უფრო სწორაჟი, მათლობის სახვედი მაროდია, მაგრაში უნდა პონტიში ყუდა პეტეს შეჭაშა.

გოგო: (პეტეს სიტყვებმა ვეცე ნამდეგოდ იმოქმედა, დაინტერესებულა):
215

მართლა? უსუსტ პოლიტიკო-სწავლამდით? ძალიან სასიამოვნოა. (თავს გვერდზე ამარტებს და ჰეფოსკინ პრფიციენტო ჯდება).

ზიფი: მამა ამბობს მოხდა?

პეფი: მოუწონს? თუ ვინდა, დაგაჯახებ.

ზიფი: არა, საშეშო ამ არა.

პეფი: ის დასვ მანსოვს, როცა ეველი აწირი მიღობში ამ მოგვიფიფი. რა იქნა ძველი თავდაჯერება, ბიუ?

ზიფი: ოღივერისგან მოვდივარ...

პეფი: მთიდა ერთი წუთი. ძველი მიფი მომენატბა: მითხარი, ვინდა თუ არა? უკვე მზადია.

ზიფი: არა, მომეშვა. (შეტრიალებს და გოგოს ვახვდაცს)

პეფი: თითის ვაქცივალა უნდა, გეუზნები, მიყურე. (გოგოს მიუბრუნდება) საცვარდელი (გოგოც მისკენ ტრიალებს) ვცადა ამ საღამოს?

გოგო: რა ვოცო, ისე... უნდა დაერეკო ერთ ადგილას.

პეფი: ხოდა ვაბედა, საცვარდელი, დაბედა. ნახე, იქნებ შეგონაბიც მოიგვანო. ჩვენი ცოტა ნაწი აქ ვიქნებით. მიფი ამერიკაში ერთ-ერთი უდიდესი ფეხბურთელია.

გოგო: (გდება): მართლა ძალიან მიხარია თქვენი ვაცნობა.

პეფი: ამა, რადე დაგვამარტნი.

გოგო: ვეფიფი.

პეფი: რაღა, ძალიან უცადე.

(გოგო ვაბის სტატუსი უკან მოხვევა და ობობების ნიშან თავს აქვეს).

პეფი: უსინცხელი არადა, რა გოგოა! მავიტიმაც ვრჩეში მგონი უცოლოდ. ალახიდან ერთს ვერ ნახავ წესიერ ქადს. თუ იორაკი წადვეს მავისთანება!

ზიფი: პეფი, ნისმინე...

პეფი: ვითხარი, თითის დაწვევალა უნდა-მეთქი?

ზიფი: (ურვეულო სიფიცხით): მოჩინ, გვეო ახდა! მათქმევირე ობი სიტყვა!

პეფი: ნახე ოღივერი?

ზიფი: ვნახე. მომისმინე, მამას მინდა მავედაპარაკო და შენი დახმარება მჭირდება.

პეფი: რაო? დაგპირდა რამის?

ზიფი: მაცადე, რა მოგვივინდა? სუდ ვადახვედი ჰეუიდან?

პეფი: რა იყო, რა მთხდა?

პიფი: (სუდი უწუთება დაპარაკისას): დეუს საშინელება რავიღინე, პეფი. დეფიანდელი დეუ ვადაზე უცნაური იყო ჩემს ცხოვრებაში. ყველაფერი მტკავა, თითის მავი და რბიდი გამიერთიანეს. დედას ვეფიფი.

პეფი: ესე იგი, საერთოდ არ მიგილო?

ზიფი: ექვსი საათი ველოდე, გესმის? ნათელი დეუ. ახვერ შევახსენე მდინაწს ჩემი ვინაობა. დამია მავანიც დაეუნიშნე, იქნებ შემიშვას-მეთქი, მაგრამ არაფერი გამოვიდა.

პეფი: იმიტომ, რომ ძველი თავდაჯერება აღარა ვაქვს, ძმაო. ისე, ხომ ახსოვდი?

ზიფი: (უესტით აზერებს): მოლოს, ხუთ საათზე, გამოვიდა. ვერც მიცნო და ვერც გამიხაენა. იფიოტურ მდგომარეობაში აღმოვჩინე, პეფი.

პეფი: ფლორიდის ამბავზე არ ელაპარაკე? ჩემ იღუაზე?

ზიფი: არც გამიჩერდა. წუთიც არ მაცადა დაპარაკი. ისე ვაცეოფერი, ვინაღამ დავეწეე იქაურობა. ან რანი ვამასუველა, საერთოდ რამ მიმიყვანა, რომელი საქმოსანი მე ვარ! ერთი შემომხედა და, მაშინვე მივხედი, მიქარვაა, სუდ ტყუილია მთელი ჩემი ცხოვრება-მეთქი! თხუთ-მეტო წედიწადა მე და შენ სინაბეში და ოცნეპეპში დაუბორიალობთ. ფულს კი არა, კურირობას არ მანდომენ!

პეფი: მერე, რა უნე?

ზიფი: (ძალიან დაძაბული, თითქოს დაზნული): მოკდე, არ გამიჩერდა, წავიდა... მდივანიც ვაპყვა. მოსაცდეღში მარტო დავჩრი. ამ ვიცი რამ წამომიარა, პეფი. აზრზე რომ მოვედი, იმის გამინეტში ვიყავი — მავარი კამინეტლი აქვს, მუხის კელიში, ნახატები... ვერ ავიხსნი. მოკდე... მოკდე, პეფი, კადმისტარი მოვპარე.

პეფი: ჯივარი ხარ!.. მერე, რავავლო?

ზიფი: გამოვიტყვი. თერთმეტი სართული ჩამოვირპინე. მოღბოდი, მოვრბოდი, მოვრბოდი...

პეფი: მინც არ უნდა გეძნა. რაში ვჭირდებოდა?

ზიფი: (აღუზნებული): არ ვიცი, უმრადოდ... მინდოდა რაღაც წამომელო, ამ ვიცი. უნდა მომეხმარო, პეფი, მამას უნდა ვუთხრა.

პეფი: ვავიფი? რატომ?

ზიფი: პეფი, მოლოს და ბოლოს უნდა ვავოს, მე ის ვაცი არა ვარ, ვისაც ვინმე ამოედნა ფულს ასესხებს. იმას ვკონია, მთელი ეს წეღი უმრადოდ ჯობში ვედექი და ევ უშრობს სისხლს.

პეფი: მართალი ხარ. ხოდა, შენც რამე სასიამოვნო უთხარი.

ზიფი: არ შემოძლია.

პეფი: უთხარი, ოღივერმა სახვადიოდ სადილზე დამპატრევა-თქო.

ზიფი: ხვად რაღა ვქნა?

პეფი: წადი სადმე და გვიან დაბრუნდი. მერე უთხარი, ვითომ ოღივერი შენს წინადადებაზე ფიქრობს. ამ ფიქრში დრო ვავა და ნედედა ვვედას ყვედაფერი დადიწეფემა, მე მგონი, ევრე აჯობებს.

ზიფი: კი, მაგრამ, მთელი ცხოვრება ამ დეში ვიყო?

პეფი: მამას ისე არაფერი უხარია, როგორც ჩაღაც კარგის ჯოდინი.

(შეშინდა ვიღაც).

პეფი: აქვთ, ძმაკაც!

ვილი: ღმერთო, რამდენი წელია აქ აღარ ეყოფილვარ!

(ვილი სტენლი მოაქვება დედაფეხ და სკამს უღვამს. წახვლის ამბობს. მუცელს ხეობს.)

პეფი: სტენლი!

(სტენლი გაქრული ფეხს ეღობება, რას უბრძანებებს)

პეფი, (გაძახდა დასავსებით უახლოვდება მამას, ისე ფრთხილად სკამს სკამზე, თითქოს ვიღი იწვდილია: იყოს): დაჯექი, მამა. რას დაღვი?

ვილი: რასაც თქვენ სჯამთ.

პეფი: ცოტა მადა გაეცხნათ.

ვილი: ჩაღაც შეწუხებული მერყეხები.

პეფი: აბა, (სტენლის) ყველას ვისვით, თრმავი.

სტენლი: ორმავი. გასაგებია. (გადას)

ვილი: თქვენ, გატყობათ, უცვდი დაურტყით, არა?

პეფი: თითო-თითო.

ვილი: აბა, მიტყინი, მოყვეი როგორ იყო საღმე. (ღიმილით აწვევს თავს). აჩვენე კდასი?

პეფი, (ხარბად იხურბთქავს მარს, მერე ხელს იწვდენს და ღონივრად აფრინ-ღვმა კადის მკვავში): ძმაკაცო... (სახეზე ნაბადივეი ღიმილი დასთა-მარბებს, ვიღივ იღიმიება): მარბი ამბავი გადავიტანე დღეს.

პეფი: სასწაული, მამა, სასწაული.

ვილი: მართლა? რა იყო ეგეთი, რა მოხდა?

პეფი, (აღიღვებულად, სიხარულით აფრინად, თითქოს ღრუბლებში დაფრინ-დავს): თანადან მოლოდინ უნდა ფრთხილ ყვედაფერი. მანდალ უტრინ-ური დღე იყო. (პაუზა. პეფი აქეთ-იქით იხედავს, ცდილობს: ჯანმეი-ღვს, მარბამ არქარეზული ხელსაქვა მარბე არღვდეს მისი დამარბავს რიტმს). კარკა ხანს მომიწია დღდინი, ხოდა...

ვილი: რაღვინა გადღიონა?

პეფი: ხო, რღივრმმა. სხვათა შორის, მღვდელ დღე ვრფევი და რამდენი... რამდენი რამე, რამდენი ამბავი გაქმსხუნდა, რომ იყოღე, რემი ცხრო-რეხადან. ვინა თქვა? ვინა თქვა, რომ მე ოღივრთან რაქრად ვმე-შაობდი როღინს? ვი: მოუფედა ვე ამბი თავში?

ვილი: მე მგონი, შენ თვითონ თქვი.

პეფი: არა, მამა, კურივრად ყვაელი, აქეთ-იქით დამარბენინებდა ჩაღაც სისუღიღეში.

ვილი: ფაქტიურად...

პეფი, (გადაჭინო): მამა, პირველად ვინ თქვა არ ვიცი, მარბამ ვიღ ოღი-ვერთან მე რაქრად არაოღეს მიმეშავია და აქც იმისა ბღმა მომი-პოკებია, პირაქით.

ვილი: რისი აქმა ვინდა მავით?

პეფი: მოღი, ამ საღამოს მარბე გავესწოროთ სიმარბეს თვადი. ეათმა-ღეთის ჯობრით არაფერი გამოვა. კურივრად ყვაელი და კურივრადეც ვერ ვივარგვ.

ვილი, (ხარბით): კაი, მატონო, ახდა მეც მომისმინე...

პეფი: არ შეიძლება, დამამთავრებინო?

ვილი: არ მარბეტირესებს ბვედი ამბემი და ჩაღაც სისუღიღეში, იმიტომ, რომ ქვეყანა იბვერვა, მიტყობო, ველარ უნდა გაივით? იღუბემა ყვე-ღაფერი. დღეს სამაბავრადან დამთახლოვს.

პეფი, (შემწუნებული): როგორ?

ვილი: გამომამანღურეს, მე კიღევ ჩაღაც კარგი ამბავი მინდა მივტყანო დღდათქვეს, ამღეი ხანია ეღღემა, დარბინვა საცოდავი ქადი. მე ველარაფერს მოვფრინებ, ვამთმეღია მარბავი, პიღ. ამიტომ, ეგ დე-ცოა ფაქტიმე და რივამსეში შენთვის შეინახე. მე არ მარბეტირე-სემს. სხვას მტყვი რამეს?

(შეშინდა ატენლი, სამა ქიქა მოაქვს. ხანს არ ვაჯა, მღვდელ სხვადან.)

ვილი: ნახე ოღივრ?

პეფი: მამა, თუ დმერთი გწამს...

ვილი: ესე იგი, არც მისულვარ?

პეფი: მივიდა, როგორ არ მივიდა?

პეფი: მივიდი. ვნახე კიღეც... არა, სამსახურადან როგორ დავიბნოვს!

ვილი, (წიპზე ვის): როგორ მივიდი?

პეფი: მარბე საკომისიონებზეც არ ვამეშავებ?

ვილი: გამომავღელ-მეღი! (ჯოღტაღ) მითხარი, თრბად მფხვდა?

პეფი: კი, მამა, კი, თბოდა მქვდა, აბა რა?

პეფი, (ფარბმადეფრინი): შე მგონი, რა ვიცი...

ვილი: განვიცდიდი, აქნებ ვერ იღნახ-მეტყვი. (პეფის) წარმოვღვტანა, ათი, თორმეტი წელია არ უნახავს და მარბე როგორ მიიღო!

პეფი: აბა!

პეფი, (ცდილობს ისევ გადავიღვს შეტევაზე): მამა, მისმინე...

ვილი: იღა, რატომ ამოცხარ ამღერი ხნის მერყე? თავიდანეც კარგი მთა-ბეტიღიღმა დარბა და იმიტომ.

ბიფი: მოდი, წყნარად ვილაპარაკოთ, ფაქტებით, კარგი?
ვილი, (ისღვინო ხმით, თითქოს ბიფი წამდგაუწუმი აწყვეტილებს სიტყვას):
აღარ იტყვი, როგორ იყო საქმე? სერიოზული ამბავია, ბიფი, კაბინეტში შევიყვანა თუ მოსაცდელში ილაპარაკეთ?

ბიფი: კაბინეტიდან გამოვიდა და...
ვილი, (ნასამოყენები ილაშქრა): რა გიოხრა? დაეწინადადებო, ზედს გადაგხვეიდა მხარზე.

ბიფი: ხო რა...
ვილი: ძალიან კარგი კაცია. (პეფი): მერე რა მწეღია იმასთან შესვლა, შენ მაინც იცი.

პეფი, (უთანხმობა): იოგორ არ ვიცი?!
ვილი, (ბიფს): არა იქ ხომ არ დაიწვევ?
ბიფი: ხო, შემომთავაზა და... არა, არა!

პეფი, (საუბარში ურევია): ფლორიდაზე უთქვამს.
ვილი: ნუ აწყვეტილებ. (ბიფს) რაო? მოეწონა იდეა?
ბიფი: მამა, შეგიძლია ერთი წუთი მაცადო? ყველაფერს აგინხნი.

ვილი: რაც აქ ვზივარ, სულ მაგას ველოდები. რა გითხრა? კაბინეტში შევიყვანა და მერე?
ბიფი: მერე... ველაპარაკე. ისიც... ისიც მისწენდა, მოკვდა...

ვილი: მასეთი მოსწენა ზვამ არაუნ არ იცის. ცნობილი ამბავია, პასუხი რა გითხრა?
ბიფი: პასუხი რა მითხრა და... (ჩუმდება, უეცრად ვაპრაზუბული): მამა, შენ არ მაცდი სათქმელი გითხრა!

ვილი, (გაფიცვებული, უკით უჩევს შვილს): არ გინახავს, არა? არც მისულხარ, ჯამოტყდი!
ბიფი: ვნახე-მეტქი!

ვილი: მერე, შეურაცხყოფა მიაყენე? იუზიდდე რამე? რა ქენი?
ბიფი: მოდი რა, თავი დამანებე, აღარ შემიძლია, მომეშვი.

პეფი: კარგა, სირცხვილია!
ვილი: მითხარი, რა მოხდა?
ბიფი, (პეფის): არ შემიძლია ამასთან ღაპარაკი!

(ისმის. პეფის: ყურისმიმჭრელი ხმა. სახლი კვლავ ფოთლებს მიმწყენებს რასრება. გაყვლებული, ჩაძინებული. შემოდის პატარა ბერნარდი და სახლის კარზე აკაკუნებს.)

ბერნარდი, (სასოწარკვეთილი): მისის ღომენ, მისის ღომენ!
პეფი: უთხარი, რაც მოხდა!
ბიფი, (პეფის): შენ მაინც ჯარუმდი, თავი დამანებე!
ვილი: არა, არა! ჩემ ჯიბრზე ჩაიჭერი მათემატიკაში!

ბიფი: მათემატიკაში? რაზე ღაპარაკობ?
ბერნარდი: მისის ღომენ, მისის ღომენ!

(შემოდის ასალაპარაკო ლინდა)

ვილი, (გაცოფებული): მათემატიკაში, ხო, მათემატიკაში!
ბიფი: ნანა, დაწყნარდი!
ბერნარდი: მისის ღომენ!

ვილი, (აღშფოთებული): რომ არ ჩაჭრილიყავი, ახლა ვზაზე იქნებოდი დამდგარი!
ბიფი: მაშინ მოძინებინე და კეტყვი რაც მოხდა. ოღონდ ყურადღებით მისმინე.

ბერნარდი: მისის ღომენ!
ბიფი: ექვსი საათი ვიცადე...
პეფი: რას მიქარავ?

ბიფი: ათასჯერ შევახსენე, გელოდებით-მეტქი. მაინც არ მიმიღო. ბოლოს... (ღაპარავს ავრძელებს, მაგრამ მისი ხმა აღარ ისმის; რესტორანში შუქი ნელნელა იკვდება).

ბერნარდი: ბიფი მათემატიკაში ჩაიჭრა.
ლინდა: არა!
ბერნარდი: მირნაპუმმა ჩაჭრა! ატესტატს აღარ მისცემენ!

ლინდა: რა უფლება აქვთ? უნივერსიტეტში ხომ უნდა ჩააბაროს?! სად არის? ბიფი! ბიფი!

ბერნარდი: წავიდა. ცენტრალურ ვაგზაზე წავიდა.
ლინდა: ცენტრალურ... რა? ბოსტონში მიდის?
ბერნარდი: ძია ვილი ბოსტონშია?

ლინდა: იქნებ ვიდი დაეღაპარაკოს მასწავლებელს. საწყადი ბიჭი, საწყადი.

(სახლში შუქი ქრება)

ბიფი, (მაგიდასთან ზის, მისი ხმა ისევ ისმის, ჯიბიდან ოქროს ავტოკაღამს იღებს): ... ოდივერთან მონჩა ყველაფერი, გესმის? მისმენ?

ვილი, (ღამნუელი): ხო, კი, შენ რომ არ ჩაჭრილიყავი...
ბიფი: რაში? რაზე ამბობ?

ვილი: ყველაფერს მე ნუ მაბრადებ! მე ხომ არ ჩაჭრილიყავი მათემატიკაში — შენ ჩაიჭერი! რა კადმისტარი?
პეფი: სისულდეა, ბიფი! ამისთანა კადმისტარი...

ვილი, (პირველად ამჩნევს ავტოკაღამს): შენ რა, ოდივერის კადმისტარი აიღე?
ბიფი, (ძალავამოდული): მამა, ამწუთას არ აგინხენი?

ვადი: შენ ბიღ ოდივერს კადმისტარი მოპარე!
ბიფი: კაცმა რომ თქვას, არ მომიპარავს! ამას ვიხსნი ამდენი ხანია!
პეფი: ხედეში ეჭირა და სწორედ იმ დროს ოდივერის შესულა ოთახში, და-
იმნა და კადმისტარი უნებურად ჯიბეში ჩაიღო!

ვადი: ღმერთო ჩემო, ბიფი!
ბიფი: უნებურად მომიღებდა, მოპარდა არც მივხატვარ!
ტივეფონისტი: ხმა: სასტუმრო „სთენდიშ არჩი“ ვისმენთ, სალამო
მშვიდობიანა!

ვადი: (ვფირის): არა ვარ, არა ვარ ნომერში!
ბიფი: (შეშინებული). მამა, რა იყო? (ის და პეფი ოცხვე დგებიან)
ტივეფონისტი: ხმა: მისტერ ლომენ, ტივეფონთან დახვდები!

ვადი: არა ვარ აქ, რა ვინდათ, დამანებეთ თავი!
ბიფი: (შეშინებული, ვადის წინ ცაღ მუხღზე იროქებს): მამა, ყველა-
ფერი კარგად იქნება, ყველაფერი მოგვარდება. (ვადი წამოღვამას
ცდილობს, მაგრამ ბიფი აკავებს) იჯექი, იჯექი ცოტა ხანი.

ვადი: არა, შენჯან არაფერი არ გამოვა, შენ ვერაფერში ეერ ივარგებ.
ბიფი: ევარგებ, მამა, აი ნახავ, რაღაც სხვას გამოიყენახავ, გამოჩნდება
რამე, გესმის? ნუღარაფერზე ნუ წერვილიობ. (ვადის სახეა იმ-
წუღვეს ხეღეში) დამედაპარაკე, თქვი რამე.

ტივეფონისტი: ხმა: მისტერ ლომენი არ პასუხობს. დაუპარებთ რამეს?
ვადი: (წამოღვამას ცდილობს, თითქოს უნდა ეცეს და ტივეფონისტი ხმა
ჩააწყვეტიხოს): არა, არა, არა!
პეფი: აუცილებლად გაუმართლებს, მამა!
ვადი: არა, არა...

ბიფი: (თავზე ადგას ვადის, სასოწარკვეთილი): მამა, მოსმინე! მოსმინე-
მეთქი! კარგ რამეს ვეუზნები. ოდივერი ფლორიდას იღეახე თავის
პარტნიორს ედაპარაკა, მოსმენ? თავის... თავის პარტნიორს და მე-
რე... ნოკლე, ყველაფერი კარგად იქნება, გესმის? იმაზელსა საქმე,
რამეენის მოცემას გადაწყვეტენ სესხად!

ვადი: ესე იგი... ფული ვასესხეს?
პეფი: ნახე რა საქმეებს დაატრიალებს, მამა!
ვადი: (წამოღვამას ცდილობს): ესე იგი, მაინც ვაიტანე შენი, არა? მა-
ინც ვაიტანე! მანე!

ბიფი: (ტივეფონისტთან სახედაღრეფილი, ცდილობს ისევე სკამზე დასვას ვი-
ლი): არა, ჯერ არა. მოიცა. უმრადოდ, ხვად ერთავ უნდა ვისადილოთ.
მე იმის თქმა მიწავოდა, ჯერაც შემიძლია ვილადას თავი ნოვაწონო-
მეთქი. რაღა იქნება, მართლა მავრად ვამომართლებს, ოღონდ ხვად
იმ საღიღზე ვერ წავად, გესმის?

ვადი: რატომ ვერ წახვად? შენ რა...
ბიფი: კადმისტარი? დაგავიწყდა?

ვადი: დაუბრუნე თავისი კადმისტარი და უთხარი, შემთხვევით გამყვა-
თქო.
პეფი: ამა რა! საღიღზე აუცილებლად უნდა მიხვიდე.

ბიფი: მაგას ვერ ვეტიყვი...
ვადი: კონსტორდს ვავაბედი და უნებურად თქვენი კადმისტარი ჯიბეში ჩა-
ვიღე-თქო.

ბიფი: მოსმინე, ძმაკავ, ამ რამეენივე წლის წინ მურთაში მოვიპარე, არ-
და ავდეგე და კადმისტაროთ გამოვეცხადო? მორჩა ოდივერთან ჩემი
ურთიერთობა, არ გესმის? ველარ მივად. სხვაგან ვცდი საღმე შედს.
სასტუმროს მოსამსახურე ბიჭის ხმა: მისტერ ლომენ, გირეკავენ, მისტერ
ლომენ!

ვადი: არ ვინდა, ბოლოს და ბოლოს, კაცი დადგე?
ბიფი: მამა, რა პირით მივაჯგე?
ვადი: ფუნებზე ვკილია ყვედაფერი, თითის თითზე დაკარება არ ვანდა და
მაკიტონ იკონებ ათას მიხეზს. მე მასწავლი?

ბიფი: (უკვე გაბრაზებული ვადიზე, რომედიც მის ვუღწრეფედ თანავრძმო-
მას ეერ ხედავს): კუდს მე ამამ ჩემს ნათქვამს. არაფერს არ ვიგო-
ნებ. შენ გვინდა, ან ღელს ადვილი იყო იმ კაბინეტში შესვლა ყვე-
დაფრის მერე რაც მოხდა? ცოცხალი თავით მეტი იქ აღარ მივბრუნ-
დები.

ვადი: ნაშინ საერთოდ რატომ მიხვედი?
ბიფი: რატომ მივედი? რატომ მივედი! შენს თავს შეხედე! ნახე, რა დღე-
ში ჩაივდე თავი!

(სადღაც, მარცხენა კულისებში. ქალი იცინის)

ვადი: ბიფი, ან უსიკვდილოდ მიხვად ხვად იმ საღიღზე, ან არადა...
ბიფი: ვერ მივად. არც დავუპატიჟებარ არავის!
პეფი: ბიფი, თუ გიყვარდე...
ვადი: ისევე ჯიბეში მიღვები?

ბიფი: შენ რა შეუანი ხარ? არავის არ ვუღვები ჯიბეში და ნუ...
ვადი: (საღიღში ურტყამს ბიფის და მარბაცით შორეება მავიდას): ო, შე
დამზადო დაწირაკო! მე შეჯიბრები, არა?

ქალი: ვილაც აკავლებს, ვადი!
ბიფი: ჩემგან ხელი არ იქნება, ვერ ხედავ, რაც ვარ?
პეფი: (შუანი უღვება მამას და ძმას); ამა, ამა, რესტორანში სართ მო-
ლოს და ბოლოს. გეყოფ ახლა, მორჩით ორივე! (შენოდიან გოგონები)
აქა ვართ, გოგონებო, მოდიეთ, დაუწყდით დოღინით.

(წელი ისევე იცინის, მარცხნაც, კულისებში)

მის ფორსაიტო: დიდხანს ვადიდებთ? ეს დედაა.

ქალი: ვიღი, გაიღვიძებ, მოდოს და პოდოს, თუ არა?

ბიჭი, (ვიღია ყურადღებას აღარ აქცევს): მოგესალმებით, მისს, ვამბრძანდით, რას დადევნო?

მის ფორსაიტო: დედა, აღმათ, დიდხანს ვერ დარჩება.

დედა: სხად მადიან ადრე ვარ ასადვომი, ნაფიც მსაჯულად ამირჩიეს, ისე ვლელავ! თქვენი, მიწებო, როდისმე ყოყიანობო მსაჯულდებო?

ბიჭი: მსაჯულდებო არა და, მსაჯულდების წინ კი ეძივარფარო. (გოჯოვრი იყინიან). ეს მამაწინია.

დედა: რა საყვარელია, არა? დაჯექით: რა, ჩუენთან.

პეფი: ბიჭ, დასვი.

ბიჭი, (ვიღის უახლოვედა): მოდი, მებურო, ცვარვენე როგორ უნდა სმა, ჯანდაბანს ყველაფერი! მოდი, მოდი დაჯექი!

(ცალი სცენა მართლა უაზრობს და დაწყდება).

ქალი, (უკვე დაფინებით): ვიღია, კარს არ ვააღებ?

(ქალის ხმა ვიღის გამოარყევს, დასაქლომოდ გამოაუბნელი, ახლა ამ მხიკენ გათიუგებს რამდენიმე ნაბიჯს).

ბიჭი: ვი, სად მივიხარ?

ვიღი: კარი ვაკვალ...

ბიჭი: კარი?

ვიღი: კარი... საპირფარეოსს... სად არის?

ბიჭი, (მარცხნივ მიყავს ვიღი): სულ პირდაპირ და ქვევით.

(ვიღი მარცხნივ მიდის).

ქალი: ვიღი, ვიღი, აღარ ადგები? არა? არა? არა?

(ცალი სცენაზე ვიღია).

დედა: რა კარგია, მამაც რომ მოგეყვანიათ.

მის ფორსაიტო: მე არ მჯდება, თქვენი მამა არ იქნება!

ბიჭი (გამბრუნებული შემთბრუნდება მისკენ). **მის ფორსაიტო,** თქვენს გვერდით ახლა ნამდვილმა პრინცმა ჩაიარა. მშვენიერმა, ტანჯულმა პრინცმა. თავაუღებდა მშრომელმა, ყვედასგან დაუფასებელმა. თანაც, უღადატო და ერთგულმა მმაცაცმა. გესმის? საუკეთესო მეგობარმა, საკუთარ შეიღებზე ვადამკვდარმა.

დედა: უი, რა კარგად დაპარაკობთ!

პეფი: ამა, გოგონებო, რა გვაქვს პროგრამაში? დრო მიდის. მიფი, დაესხდეთ და ვადავწყვიტოთ, სად აჯობებს ვაგრძელდება.

ბიჭი: რატომ არ მიხუდავ, რატომ რამით არ ნივხმარები?

პეფი: მე?

ბიჭი: მართლა ფეხებზე გვიდია, პეფი?

პეფი: მოიცა, რას მელაპარაკები? მე არ...

ბიჭი: კი, ფეხებზე გვიდია, მე რომ ვმეოავ. (ჯიმიდან დასველია ბუზინის მიღს იღებს და პეფის უღებს ნაყიდაზე) რაბე, ნახე რა ვიზოვე საარდაფში. და შენ ამას მშვიდავ ვეუები?

პეფი: მე? საბდიდან ვინ წავიდა? ვინ გაიქცა და...

ბიჭი: ხო, სწორია, თლონდ შენთვის მაინც სუდერთია რა სჭირს. შენ შეგებლ: მიხმამებოვი — მე არა! ნართლა არ გესმის, რას ვეუბნები? რავის მოყვდა აქვს ვადამწყვეტილი, იტი?

პეფი: ვიცო! მე მეკითხუმი, ვიცი თუ არა?

ბიჭი: უმედეგ რამე, პეფი! თუ ღმერთი გწამს... უმედეგ... მეც მიშვედე, მიშვედე, აღარ შემოძლია იმისი სახის ყუიება! (დამისაა აქვითინივს, ჩქარი ნაბიჯით ვადის მარჯვნივ)

პეფი: (უკან მიხედვს): სად მიდიხარ?

მის ფორსაიტო: რამ უკბინა?

პეფი: წავედით, გოგონებო, დავეწიოთ.

მის ფორსაიტო, (წინააღმდეგობას უწევს პეფის, რომელსაც დამის მუჯღღუგუნებით ვამყავს): მოიცა, ნედა, რამ ვადაგრია? სხვათა შორის, შენი ძმისნაირი დამთხვეულები სულ არ მენატრებიან ვუდრე!

პეფი: კარგი ერთი! დამთხვეული კი არა... ცოტა აღელდა კაცი, დიდი ამბავი!

ვიღი, (მარცხნივ, კულისებში, ქალის სიცილის პასუხად): ჩუნად! არ ვასცე ხმა!

დედა: მამათქვენს არ ეუბნებით?..

პეფი: მართლა მანა კი არ არის ჩვენი. რაე, ნაცნობია. წაეიდეთ, მიფი! დაჯეოთ, დღეს ისე უნდა შევეუბნოთ, მიწამ ზანზარი დიწყოს. სტენდი, ანგარიშო სად არის? სტენდი!

(ცალი სცენაზე სტენდი რჩება მარცხნივ იუბრება).

სტენდი, (აღმყოთებული მისძახის). მისტერ ღომენ! მისტერ ღომენ!

(წაქცეულ სცენა წამოყენებს და უკან მიხედვს დამარჯუნებს. მარცხნიდან კენის ხმა ისმის. ცალი სცენაზე შემოდის სტენდი. ვიღი უკან მოპყვება. ქალს შავა აბრეშუმის კომბინატი ადევს; ცალი მარჯულში მარცხნივ დიღება სტენდი. მითი სკუბარი ვრმნობმორეული, ვნებანი ზუსტის ფოხზე მიმღინარეობს).

ვილი: ალბერ მორჩევი სიცილია? ან მოგწყვიდა?

ქალი: კარს რატომ არ ალბერ? იცოდე, მთელ სასტუმროს გააღვიძებს.

ვილი: მე აბავეის ვედოლები.

ქალი: რა უკმურს საპიათზე ხარ, ცუდო. მოვი, უკეთი ჭიკვატ დამივი; იქნებ ცოტა გაზადისდე.

ვილი: ძალიან მარტო ვარ.

ქალი: იცი, რომ საბოლოოდ დამლუბე, ვილი? დღეის ამას იტყო, როცა არ უნდა შექონხვიდე ოფისში, პინობას ვაძლევ, პირდაპირ შეგახვედრებ მყიდველში. აღარააოდე დაგჭირდება დოდინი. დამილუბე და გამაფუჭე.

ვილი: სასიამოვნოა ამის მოსაგება.

ქალი: ღმერთო, როგორი ევოლუტი ხარ! რატომ პოიწყინე? შენისთანა ევოლუტი და მოწყურდი სხვა არავინ შემხვედრია. (იცინის, ვილი კოცნის) წამო, ოთახში შევადე, ჩემო პატარა, მოწყურდი მიჭო. არაუდგედა ამ შუალამისას ჩაცმა. (ისევე ისმის კაკუნი) არ გააღებ?

ვილი: კარები შეუშალათ.

ქალი: როგორ, შეუშალათ? ნამდვიდოდ ჩვენიდან აკაკუნებენ. ჩვენს დამარაკ-საც გაივარებდა ვილაცაა. იქნებ სასტუმროს ცეცხლი გაუჩნდა!

ვილი: (შეძრწუნებას ვეღარ მადგას): შეტეომაა-მეთქი!

ქალი: მაშინ უთხარი, შეგეშალათ-თქო!

ვილი: არავინაა, ვის უნდა ვუთხრა?

ქალი: უკვე ნებებზე მოქმედებს. ჩვენ კარგიდან ვილაც ვგას და ეს ნებ-ვებს მიშლის!

ვილი: (ძალით იმორებს ქალს): კარგი, აბაზანაში შედი და არ გამოხვიდე. მე მგონი მასანუკუსტისში ასეთი ამბები კანონითაა აკრძალული, სოდა ნუ კაშორილები. შეიძლება ახალი მარცხა, მტკიცე ხილვით მკონდა. ნუ დაეჩახვები. რაღაც შეცდომა იქნება, ხანძარი არა...

(ისევე ისმის კაკუნი. ვილი რომეფინზე საბიჯი გათარამს. ქალი კულისებში ეღიზიანება. შეიძლება მოხდეს ის ახლა და ა. შ. ბილის პატარა ოჯახი. ბილი ხელში ზენაღანი უჭირავს. ბილი ოჯახს საბიჯს ეღიზიანებს. ნუთის (ნა წყდება).

ბილი: რატომ არ ალბერ?

ვილი: ბილი! მოსტონში რა ვინდა?

ბილი: რატომ არ ალბერ კარს? ნუთი წუთია ვაკაკუნებ, ტყვეფონზე გორკვე--

ვილი: ამწუთას გაგივლინე კაკუნის ხმა. აბაზანაში ვაყავი და კარი ჩაკეტილი მქონდა. სახლში ხომ მშვიდობია?

ბილი: მამა... ვერ გაგიმარტე იმივერ.

ვილი: გამაგებინე, რა მოხდა? რა იმედი ვერ გამიმართდე?

ბილი: მამა...

ვილი: დაწყნარდი, ბილი, რა მოგივიდა? (მხარზე გადახვევს ხელს). წამო, ევევით ჩავადეთ, ვამიანი წყადი დავლიო.

ბილი: მამა, მათემატიკაში ჩავიჭერი.

ვილი: ვამოაშვემ გამოცდაზე?

ბილი: ხო, ვამოსაშვემ გამოცდაზე. ატესტატისთვის ქუდში არ მყოფნის.

ვილი: ესე იცი, შენნარდმა არ გაკონსახა?

ბილი: კი, მკარანობდა, ძალიან ცუდობდა, თლენდ საშობავაქრთ ქუდაზე მეტი ვერ მოვაგროვე.

ვილი: და ოთხი რუდა არ წავიმატეს?

ბილი: მარნაუმს არაფრის გაცონება არ უნდა. ვებფეხე, ვემუდარე, მაგ-სამ ცოცხალი თავით არ უნა. უნდა დავაპარაკო სანამ არდადაგები დაიწყება. როცა ვნახავა, ვაგიცნობს რა კაცი ხარ და შენც შენც-მურაჯ დაედაპარაკები, დარწმუნებული ვარ ალბერ გაჯიუტდება. იმის გაკვეთილი თითქმის ყოველთვის ვარჯიშის წინ გვქონდა ხოლმე და ხშირად ვუცხვენია. ვადაპარაკები? აუცოცხლად მოუწონები, მამა. შენ ხომ რაღაც სხვანაირი დაპარაკი იცი.

ვილი: ყველაფერი გაჩაღე იქნება. დღესვე დადბრუნდებით შინ.

ბილი: გრიჯავს! მამა კი არა ოქრო ხარ! აი ნახავ, შენ უარს არ გეტყვის.

ვილი: ქვევით ჩადი და მორჩევეს უთხარი, ნომერს ვუდით-თქო. აბა, დრო-ზე!

ბილი: არის, იყრ! იცი, რატომ ვერ მიტარა? ერთხელ ვაკვეთილზე დაავიან-და, მე კათედრამზე ავედი და ვაჯავრებდი — იმასავით ვადმედი თვადეშს და ვრდიფინებდი.

ვილი: (საცილთ). მართლა? მერე, მიტემა შევას იცინეს?

ბილი: ვაიუხბინა მთელი კლასი.

ვილი: მამა, როგორ აჯავრებდი?

ბილი: კუბური ღეშეა საპორდაექშიდან იქნება... (ვილი გუდიანად იცინის. ბილიც აყვევა სიცილიში) ამ დროს არ შეპოვიდა!

(ვილი აციანს და კულისებზედა ქალიც აყვალან ხმას).

ვილი: (უცოცხანოდ): ჩქარა, ვაიქვეთ ქვევით...

ბილი: ვინაა?

ვილი: არა, გვებებზე თათხიდან იცი.

(კულისებში ქალი აცახის)

ბილი: შენს აბაზანაში ვილაცაა!

ვილი: არა, გვებებზე თათხიდან-მეთქი, სასტუმროში შეაფეთ...

ქალი, (სიცილით შეშინების, გამბანჭული დაპარაკობის): შეიძლება? ვიღო, ამაზანაწი რაღაც დაეცა...

(ვიღო ბიჭს ვაქცინის, რომელიც პარაფრეზული და შეძრწვნილებული მოსტრუბია ქალს.)

ვიღო: იცით... იცით, ჯოპია თქვენს ნომერში დაბრუნდეთ. ადამათ, უკვე დამთავრებდნენ შედეგებს. რემონტიც ამ ქაღალტონის ნომერში და ნება დაერთე, ჩემ ამაზანაწი გადაველო წყალი. დაბრუნდით, დამრუნ-
ვით... (ქაღს უბიძგებს)

ქალი, (წინააღმდეგობას უწევს): ხომ უნდა ჩავივლო, ვიღო, ასე ხომ...

ვიღო: მიბრძანდით-მეთქი აქედან! წადით, დროზე... (უცებ შეეცდება სა-
უბროს ჩვეულებრივ კედელზე გადავიდეს): ეს მის ფრენისასია, მაგ.
ჩვენი მუშტარი. მისი ოთახს ღებოუნ. წაბრძანდით, მის ფრენისას,
წაბრძანდით...

ქალი: კი, მაგამ, ჩენი ტანსაცმელი... შიშველი ხომ ვერ ჩავად პოდში?

ვიღო, (იხევე უბიძგებს კედლისებრსკენ) მოშორდი აქედან! წადი, წადი რა!

(კამათი კედლისებრსკენ უბიძგებს, ბიჭი კი ამ ანის ხელნაღა, თონის დაფი-
ფება თავის ჩემოდანზე)

ქალი: სად ანის ჩემი წინდები? ვიღო, წენ ხომ წინდებს დამბირდი?

ვიღო: არა მაქვს აქ წინდები!

ქალი: ორი კოლოფი ცხრა ნომერა გქონია ჩემთვის, კეთილი იმევე და მომეცი რაც შეეუთვნის!

ვიღო: ამა, თუ უმეტესი გწამს... ამა, წახვიდ ახლა?

ქალი, (შენიშნავს, ხედავს წინდების კოლოფი უჭირავს): ნეტა პოდში არა-
ვინ იყო. მაგამში მანვე გამომართლოს. (ბიჭს) უცხურაველი ხარ
თუ პეისბოლისტი?

ბიჭი: ფეხბურთელი.

ქალი, (გამბრუნებული, შეუნიშნავს): აი, მეც ფეხბურთის ბურთივით
მისროდეს. დამე მშვიდობისა. (თავის ტანსაცმელა ხელიდან გაიშო-
ვდეს ვიღის და გადის)

ვიღო, (პაუზის შემდეგ): ჯოპია გზას გაუდგეთ. დიღას პირველ რიგში
სკოლაში მიდის მოვასწრო მისგა. კარადიდან ჩემი კოსტიუმები გად-
მოიღე. ჩემოდანს ჩაგადაგემა. (ბიჭი არ იმბრევა) რა იყო? (ბიჭი
იხევე გაუნძრევლად ზის ჩემოდანზე, სახეზე ცრემლები ჩამოსდის)
მეწმარნა-მეთქი. სინდისის ფირმისთვის ყიდულობს ჩვენივე საქო-
ნებს. ამ საბრუნველზე ცხოვრობს. ჩემონტი აქვს. შენ კი არ იფიქრო...
(სიბრყვია უწევდება. პაუზის შემდეგ) მისმინე, ძმაკაც, გულებები, მუშ-
ტარია-მეთქი. საქონელი ნომერში მიგვაქვს ხოლმე იმასთან და უნ-

და, იქაურთა ყოველთვის წესბრეში იყო... (პაუზა). ამა, ვადმო-
ადავე კოსტიუმში. (ბიჭი არ იმბრევა) მორჩი ტინიღს და გააკეთე
რასაც გულებში. ვერ გაიგე? ბიჭ, მე მგონი რაღაც დაგავადე. შენ
რა, ასე ასრულებ ჩემს დაგალებებს? როდის აქვთია? ან რა გატირებმა?
როგორ ბედავ ტირიღს? (მხარზე გადახვევს ხელს ბიჭს). მომხედე,
ბიჭ, გაიშინებდი და თუაოთნ მიხედვები. არ უნდა... ამ უნდა გაახვი-
ლო ამოსთან: ამევიბი. დიღით, პირველ რიგში, ბირნმაუმს ვნახავ.

ბიჭი: არ ანის საჭირო.

ვიღო, (ბიჭის გვერდით ფეხება): არ ანის საჭირო? დედამისის შეიღია და
ის ქულები არ წავიმატა! ვნახავ ერთი, როგორ არ წავიმატებ.

ბიჭი: არც მოგსამყენს.

ვიღო: ისე მომიმინებს, წინე მალდა იქხება. მაც ქულების ჯარზე კორჯინი-
ის უნივერსიტეტს დაემშვიდობე.

ბიჭი: არ გამარჯბ არავითარ კორჯინის უნივერსიტეტში სწავდას.

ვიღო: რა? ნიშანი თუ ვერ გადავასწორებინე, რამინ ზაფხულში იმეცადი-
ნებ და გადაამარჯბ. მთელი ზაფხული ვაქვს...

ბიჭი, (ქვეთინი აუგარდება): რამა...

ვიღო, (მთელი არსებით შეძრული): კარგი, შეიღო, კარგი...

ბიჭი: მარა...

ვიღო: ვე ქალი ჩემთვის აწაფენი არ ანის, ბიჭ. არაფერი. უბრალოდ, მარ-
ტილ ვიყავი, საშინლად მარტილ.

ბიჭი: შენ... შენ იმას ღედას წინდები მიიცი! (სახეზე ღვარად ჩამოსდის
ცრემლი, ვგემა და წასვდას ამირებს)

ვიღო, (გაფთხრებული სტაცებს ხელს): მე მგონი, დაგავადე რაც...

ბიჭი: ხელი ვანიშვი, გამიშვი შე... მატყუარა!

ვიღო: რა თქვი? ასევე მოიწადე ბოღიში!

ბიჭი: ცრუბრედე! საცოდავი, ჰატარა ცრუბრედე! აფერიასტი! (მადგა-
წოდებული, სწრაფად ნეტრიადდება, ჩემოდანს დასწვდება და აქველი-
ნებული გადის. ვიღი მუხლებზე დარღილი მარტილ რჩება სტენაზე).

ვიღო: მე რა ვითხარნი! ბიჭ, დაბრუნდი ახლავე, თორემ განანებ! ამწუთას
მობრუნდი! ქაღით გვემი!

(მახვენლად აწაფი ნაბიჯით შემოდის სტენალო, ვიღი წინ დაუდგება.)

ვიღო, (სტენლის უხვირის): მე რა ვითხარი, რა დაგავადე?
სტენლი: მოღით, ერთად მოვუბნოთ რა დაგავადათ, მირატირ ღომენ. (ფეხ-
ზე წამოდგომამში ეხმარება ვიღის) თქვენი ბიჭები იმ ნაშენთან
ერთად წავიდნენ. სახლში შევადგებოთ, დაგბიარეს.

(მაი საუბარს მორაღმნ მუოხე სფეციალტი აფეხებს თავის).

ვილი: კი, მაგრამ, ერთად არ უნდა გვესაუბროს?

(სიმონ მუსიკა, ვილის თემა)

სტენლი: შეეძლოს სამი არა ხარი?

ვილი: რე, არა, არა. (უცებ შემფორმებული დაიხრება: ტანსაცმელი) წესიერად... როგორ გამოიყურება?

სტენლი: მშვენიერად, მშვენიერად, მისტიკ ღამენ. (წყობურტით ამორგებს სახელოდან მუსიკას)

ვილი: აი... დოღარი.

სტენლი: რას მზამნებთ, სტენლი ვაფის გადამიხდა. არაფერი არ არის საჭირო.

ვილი: (მაკლად ჩრის დოღარს): არა, აილე. კარგი მიჭი ხარ.

სტენლი: არა. მამდეილად არ არის საჭირო...

ვილი: ამა... აი, კიდევ, მე აღარ მჭირდება. (მცირე პაუზის შემდეგ) ერთი მითხარი... აქ ახლომანდო რამე მაღაზია თუა, თესებები რომ იყიდებოდეს.

სტენლი: თესებში? ა, მოსტანში დასათესად?

(კალი შეტრიალიება და სკანელი მამილვ რომო ჩაიკურებს ხელს პიჯაკს დაბნეში).

ვილი: ხო, სტაფილოსი, მუხუდოსი...

სტენლი: რა უფრო, მდექეზე აფენოჯზე ვთა სამეფრეო მაღაზია, მაგრამ, აღმათ, უკვე დაცვტილი იქნება, გვიანია.

ვილი: (მდეღვარებ): ხოო? მაშინ უნდა ვიჩქარო. აუცილებლად მჭირდება თესებები. (მანჯუნევი მიღის). მღესვე უნდა ვიყიდო რამენაირად. ჯერ არაფერი დამითესია. მიწაც არ დამინარია.

(ვლი სწრაფი ნაბიჯით გადის და შეტის ნელხელა იქნებს კლებს. სტენლი უკან ნიყება. მიაცილებს. მფორე იდელიანტი თვალს აკაკლებს კალი).

სტენლი: რა იყო, რას მიშტერებინებარ?

(თელიანტს სკამში გაქვს და ვილის მუხუ სტენლიც დასწვდება მათვას, თლებს და უკან მსდევს. აფენას ან მამილში შტეტი ტრება, სანგალელი პაუზა, რომლის შემდეგობაში ისმის მბოლოდ ფლეიტის ხმა. თანდათანობით უკვლავ შეფიქრად ცარხელს სანარყულად ხათდება, სახლის კართამ პეფი გამობხდება, უკან მიფი მოსვდება პედის ხელში ვრძელფრეობიანი ვახტების დიდი თაფელი ექირავს სანარყულაში შედის, თაფლურებს, ღინდის თქებს, ღინდას რომ ვერსად დაინახვს, ჯდ)

კრებთან შეყოვნებული მიფიკენ შებობიუნდება და ხელით ანიშნებს — რაფე ან ჩახსო ნერე სასტუმრო თათანი შეიხელება და ეთი აფილას ვაქვადება. თათნი, მფურცელიათვას უჩინარი ღინდა რომ კალთაში ვილის პიჯაკი ეთვეს. თხნადე რომ ედება თა მბინამდე უახლოდება პეფის, რომელიც შემინებული იქვს უკან უკან სტენლიში.

პეფი: რატომ არ წევება? (ღინდა არაფერს პაუზობს, თლონე მფურერებდაე, ჯიქურ მირევის მისკენ) მამა სად არის? (პეფი ისევ უკან იხევს, სასტუმრო თათანის კარებში უკვე მთედი ტანით ჩანს ღინდა) სძინავს?

ღინდა: სად იცავით?

პეფი: (ცდილობს ვეღაფერი ზღმობაში ჩაატაროს): ორი გოგო ვაფიქრანით, ორი საოცარი გოგო. აი, დედა, ყვავილები მთეტიანელ. (თავიღულს უწევს) შენს თათანში ვადე.

(ღინდა თაფელს იღობას აფეხახებს და ყვავილები იაკვს. მიფის ფეხბთან ციფა. მიფი უკვე სამზარეულოში შემოვიდა და უკანსტენ კარავ მობხრო. ღინდა უსწავ შეცდობას).

პეფი: კარგი ახდა, რატომ ქენი ეს? მეგონა, ვაფაარემ-მეთქი...

ღინდა: (სიტყვას აწყვეტილებს, ვაფთარებულო, მიფს მიმართავს): ფუნებზე გოგოა მოკვდება თუ დარჩება, არა?

პეფი: (კიბისკენ მიღის): წანო, ზევით აფიდეო, მიფ.

მიფი: (უუფარი ზიზლით, მუყის): თაფ ვამანებე! (ღინდას): მთიდა, რას ჩინავს მოკვდება თუ დარჩება? მე მგონო, ამ სახლში ჯერ სასიკვდილო არავის არაფერი უტყობა.

ღინდა: მომშორდი აქედან! არ დაგინახოს ჩემმა თვალმმა!

მიფი: თჯარის უფროსა სად არის? უნდა გნახო.

ღინდა: იმის ათანლოუეს ვაფდაც არ გაზიდე!

მიფი: სად არის? (სასტუმრო თათანი შედის, ღინდა უკან მოსვდება)

ღინდა: (მიფს მისმანის): საფილად დამატოფეთ. მთედი დღე უკვლავობდა... (მიფი მმომდების საპირეტეღში ვამომინდება, მითხვე-მბოხედავს და გადის): ... და მერე მარტი დავაფერ, უცხოს არ მოეშტელოდით ვბრე!

პეფი: კი, მაგრამ, რა მოხდა? რა იყო? მშვენიერი ვრო ვატარა ჩვენთან. მისმინე! მე თუ... (ღინდა ისევ სამზარეულოში მტუნდება) მე თუ რომისზე მამა მთეატოფო, მიჩრევენთ იმაც დღეს მოვადეო, იმავე დღეს!

ღინდა: ჩოშორვი აქედან!

პეფი: კარგი ახდა, მღდა...

ღინდა: მანქანაშია ჩემი ანაბედი და მას უნდა ვაძლავო ქაღალდი? ვერ უთხარი უარი შენს გათავსობრივ კანკარს?

(მხოლოდ ორი წუთის განმარტებით)

პეფი: ვეფიცები, მარტო მიწის ვართომა გვიწოდებ, იქნება ცოტა გულთ გაუაყოლობო! (მიწს) ვარე გულში მამაგული, მამაგული

ღინდა: მომხარებო აქედან, ორივე, დამანებოთ თავი! მოჩრჩი, საკვანისა რაც ტანჯუა, წაღოთ ეს ჩადაგეთ თქვენი მარტო-მარტოა: (მიწს); შეგიძლია დღეს შენი ძმის მიწაში გაათხოვ ღამე; (ყვავილებს აკანუ-ყვან იწყებებს იატაკიდან, ნაგრამი უცებვე ანებებს თავს) აკრიფეთ და მომამოხარეთ ეს ყვავილები, მე შეკო რაც გულისხმობოთ, აკრიფეთ-მეთქი, ვერ გაიგე? შენ გუშინები, მაწინადა!

(მეტი პროტესტი აჩვენებ შექვევს ზურგს, ზოგი მელა უკანაგულს, მისს დაბრუნდნის შემდეგ იტყობს და აკრებს იწყებს)

ღინდა: ცხოველები ხარო სრული! პირუტყვები! არაფერ, არცერთი სულიერ არ ჩაიფრება ამისთანა სიმორთობის: არა, როგორ წამოაგულიო და რა გულით დატოვებ მარტო რესტორანში?

ბიფი: (დუბას არ უყურებს): ეს თვითონ თუკა?

ღინდა: იმას რა უნდა ეთქვას? მაწინათ იყო კაცი ვასწორებელი, ძვირს შემოღობდასა სახლით.

პეფი: კი, ნაგრამი, დედა, გუშინები, გადასარევი დრო ვაკატარეთ-მეთქი და...

ბიფი: (გაყოფილებული აწყვილებს სიტყვას): მოკვდი!

(მეტი პროტესტი აქვს ზურგს)

ღინდა: შენ? შენ არც დაინტერესებულხარ, როგორ არის, რა წინას?

ბიფი: (ჯერაც მუხლშივე დვას ღინდას წინ, ხედავს ყვავილები უკონაყვს; შიშლით საკუთარი თავის მიმართ): არა, არ დაინტერესებულხარ, ფეხებზე დაგვიკიდებ, როგორ მოგწონს? ტუბაღებში დაგტოვებ ალუბლებში.

ღინდა: უსინდისო, მე...

ბიფი: აი, ძვირს, ძვირს წამოგვდა სიმართლე! (დუბა, ყვავილებს სანახევროში ყრის). როგორც იქნა! გათავსობრივი, უსინდისო, ნამუსგარეცხიდი კაცი დვას შენს წინაშე! ხო.

ღინდა: წადი აქედან.

ბიფი: ჯერ უნდა იხილოს უფროსს უნდა ვეღობარაკო, სად არის?

ღინდა: არც იფიქრო, აღარ დაგინახო ამ სახლში! ზიფი, (ჩიტყივად გადაწყვეტილებით, ურუტყვად): არა, ჯერ მატარა საუბარს გვეძინება იმას და მე.

ღინდა: სიტყვასაც არ უტყვი სანამ პირში სული მიღვას.

(მარჯხილად შექვევს თავისს ამ იმის, ბოლო ამ მთავრს ტანულად)

ღინდა: (უფროდ თხოვნაზე გადადის): გესვენები, თავი დაანებე. ზიფი: რას აკეთებს?

ღინდა: ბოსტიანი მუშაობს.

ბიფი: (ჩუმად): ამ მუშაობისას? ღმერთო წემო...

(მეტი სასიყვარლო გამოხატვა, ღინდა უნაშკვრელი შეუნი, მათ რომ ეკნობდა-ტრემა და ანდა მარტოობის შესაძლებლობის ანათებს, საუბრე ვიღო შემოხის, ეკნობს ფარტა, ბოლო ეს თქულთ სიყვარულში მარტოობაში, ანათებენივე მოწინააღმდეგობა, სიტყვით შექვევს თანხის ტანს, უფრო რომ მოხარდოს, ეს მეტი მარტოობა ნიშანს, ნაბი-ყვებოთ ზომავს მახშირს, ფარტით რაგრობოთ ანათებს მარტოებს, მოწინააღმდეგობის კოხბუ-კოხბს, ირველთ ღმრის წაუღობდა).

ვიფი: სტაფილო... ნახევარი-ნახევარი სანტიმეტრის დაშორებით. პიფები... რიგებს შორის ნახევარი მეტრი. (კადამომაღს მანქანას). ნახევარი მეტრი. (დუბა ერთ მარტს და აგრძელებს ზომვას). ჭარბადი. (მეორე მარტსაც უღებს და ისევ ზომავს მანძილს). მწუხარ საღათი. (წაწყვი-რას კოხბულობს მესამე მარტზე მეტი იმასაც უღებს). ნახევარი მეტრი. (მარჯვნიდან შენი გამოჩნდება, ნელა უახლოვდება ვიფის, ვიფი საქმეს თავს ანებებს). დიდი თავსატირია, დიდი. სამინდელია, მაგრამ რა გინდა ქნა?! ძალიან გაიტანჯა, შენი, და ამიტომ, გაიტანჯა ძალი. გესმის, რას გუშინები? ამქვეყნიდან ისე ვერ წახვად, რენ, როგორც მოხვედრე; ზღაპრ უნდა შექმნა, ზღაპრ დატოვო ამ შეიძლება, არ შეიძლება... (შენი უახლოვდება, თითქოს უნდა სიტყვა შეაწყვი-ტინოს). ვარჯად აწონ-დაწონე, უფრო ნე მიმასუხება. ვახსოვებს, ნაღ-დი ოცდაათასწლიანი საქმეა. მისმინე, ბენ, მოდო ერთად ვიფი-როთ, გაუკვირებოთ, ღინს თუ არა, სხვას ვის დაეღობარაკობი ამ-ზე? არაფა, ღინდაც ძალიან გაიტანჯა. გესმის, რას გუშინები?

ბენი: (უძრავად დვას, ფიქრობს): რა საღამო ეკეთი?
ვიფი: ოცი ათასი ლარი, ნაღდი, გარანტირებული, უძველესი ფული: რას ატყვი?

ბენი: თავი არ გაიხუდო. შეიძლება, დასაჯების თანხა არც გადაგხადო. **ვიფი:** თბი თავი აკვით? ჯერ ვამბუდავთ. მთელი ცხოვრება ვინივის წყურს ვიწვევდები და უფრო დროზე რომ შეიტანა, დღე არ გადაიხდებოდა და არც არ გადაიხდებოდა? შეუძლებელია!

შენი: მაგას სიღარივე პეტია, ყოლიამ.

ვილი: რატომ? ვითომ უფრო დიდი ვაყვავილობაა დაჩრდილდი ცხოვრება ყვე-
ერივით რაღაცას ვედოლო და მოღოს ხვიშტი დაძრეხს?

შენი, (ნებეყმა): შენს ნათქვამში სიმართლე ნამდვილად არის, ვიდიამ.
(ნამიჯს ვადადგამს, რაღაცას ფიქრობს, მერე შენობრივადღემა): თა-
ნაც, თუკი თანაი — მართლა ხედშესახებნი ამაყა, ნამდვილი, ცუდურო.

ვილი, (უკვე თავის თავში დაწმუნებული, მეტო გუდაჯერებით): ხო,
შენ, და ყველაზე უფრო მომხიბვლელიც ვეცა! აღმანივითაა, სიმინდე-
ში უდაქს — გვირვთ, მაგარი, შემიძლია მივიდე, ხელი მოგვოდო, ავი-
ლო. ამა უაზრო საქმიანი შეხვედრები ამოვიდა ყელში! მორჩა, წაგვი-
და მავლებლის ღრო, ბენ, აღარავის აღარ ვავასუდედებინებ თავს, ყვე-
დაფერი შეიყვლება. არარაობა ვგონივარ, გესმის? ამიტომაც მოე-
დაქს ფეხქვეშ. მაგრამ, ეო, დასაფლავება... (წიღში სწორდება): ბენ,
ეს დასაფლავება დიდხანს არ დავიწყებება ხაჯს. მერეიდან ჩამოყვენი,
მასაჩუქრისიდან, ვერმონტიდან, ნიუ ჯემსიციიდან! ყველა ვლტეიანი
შეიკრამება, გავიხემა აქაურობა უცხო ქადაქებია ნომიანი მანქა-
წინით — დააძრეს ბიჭი პირს, ამა რა იქნება? მაგას ანაბეროს არ
ივრდა, რომ შე, ცნობილი კაცო ვარ! როდ აიღენი, ნიუ ბორკო, ნიუ
ჯემსი — ყველგან მიცნობენ, მეც, ხოდა ვრთხედ და საშუდასოდ ისიც
თავისა თვალთა ნახავა და დაწმუნებება. ნახავს ვინა ვარ! აი, მა-
შინ კი დაალება პირს!

შენი, (ბაღისა კიდეს უახლოვდება): და დაჩრად ჩაკეთების!

ვილი, (უკერად შეშინებული): ანა, რას ამბობ, ეს საშინელება იქნება.

შენი: ანუა. დაჩრად და თან სუფედა.

ვილი: არა, არა, ეგ არ შეიძლება, მაგას კი ვეღარ ავიტან!

შენი: შეგიჯავრება, ვიდიამ.

ისმის ბიჭების მთავარი მელოდა!

ვილი: თხ, შენ, არ შეიძლება ნეტა, ძველი კარგი დრო დაძრეხვიმოდეს? რა
სიხატებით თუკი სახვე მაშინ ცხოვრება, რა შეგომრობა გეძონდა, ზამ-
თრობითა ვფიქრობდით სოღში, როგორ უწითდებოდა დოკუმი! სუდ
ანად-ანად კარგ ამბავს ვიკვამილთ, ყოველთვის რაღაც სასიხატულოს.
ყოლი შემოსული არ უცხადო, ჩემოდასნ სედიდან მტლავებდა, მანქანებს
როგორ უვლიდა! რას აძრიაღებდა! რატომ, რატომ არ შეიძლება. რამე
მივცე და არც ვეჯავრებოდე?

შენი: მაგას ასე უფრო ვერ გავიყვო, უნდა მთავიფიქრო. (სადაზე იხედება).
ყვენ ცოტა დრო ვიდეე მაქვს. ვაჯაწყვეტილება საქმიანია, თულონდ,
დაწმუნებული უნდა იყო, რომ არ ვავასუდედებხ.

(ბენი ხელს ნაბიჯით გაუთ. სუენიდან და თვალს უფარება. მარცხნიდან ბაღი
შემოდის)

ვილი, (უკვე ადრევეს მის შემოსვლას, ტრიალებს და შეაქვრის, მერე
დამნული იწყებს მარკების აკრუებას): ხად თხრობაში დიკარტა ის
მარკი? (ვამრახუნული): არაფერი არ ჩანს! მოგვამწყვედეს თანხვე
მხრიდანს.

ბილი: ან სახეწმეც ხადნი ცხოვრობს. მაგახე არ ფიქრობ?

ვილი: არ მცაღია. დაშანებე თავი.

ბილი. (ხუდიდან ართრებს თოსს): დასამწყვდომებულ მოყვლი, მამა. (ვი-
ლი უხმოვ შეატქვრის, განძრევის თავიც ანა აქვს). აღარ დაძრეხ-
დები.

ვილი: ხვად თვადერის ნახვას არ აბიბებ?

ბილი: არ დაუძმარებივარ.

ვილი: ვადაბებება, გუდში ჩავიკრა და არ დაუძმარებხარ?

ბილი: მამა, ვაიფე მოღოს და მოღოს! ყოველთვის, როცა სახედიდან მივლი-
ოლი, შენთან ვიკავი სოღში ნაჩუქარი. დღეს რაღაცას მივხედი სა-
კუთარ თავზე და ვეცადე შენთვისაც ამეხანა, თლონდ... თლონდ,
ეტიკობა, მადვენი ვკუა არ მყოფნის შენე აგინანა და მიგახვედრო.
ჯანდაბას, ვიო მნადია და საერთოდ ვეეთი სისუდედები. (ხედზე
პვიდებს ხელს ვრდის) მოლი, უძრადე ყვედაჯერი ვავიციყოთ, მან?
რას იტყვი? წამო, სახეში შევიდეთ, ყვეას ვუთხრათ. (ცდილობს
სუდაქვა ვილი მარცხნეც გაიყვანოს).

ვილი, (გაქვავებულა, უძრადე, დამნაშავეს ხმით): არა, არ მიინდა ანუა იმი-
სი ნახვა.

ბილი: კარგი, წამო! (თხვე ვეჩიქება ვილის, ვილი კი გათავისუფლებას ცდი-
ლობს)

ვილი, (უაღრესად განხრევილებული): არა, არა, არ მიინდა-მეთქი იმის ნახვა.

ბილი, (თვადებში უნდა ჩახედოს ვილის, თითქოს იქ აბიბებს მასუხის
პოუნას): რატომ არ ვინდა იმის ნახვა?

ვილი, (ანდა უკვე უხეშია): რაფი დამინებე, ვერ ვაიფე რა გითხარნი?

ბილი: ვერ ვაფიფე იმის ნახვა რატომ არ ვინდა. არ ვინდა დარჩი ვედა-
ხონ, არა? შენი ბნადი არაფერი არ არის; მე ვარ დამნაშავე, მე ვაფ-
ხელი მარწიდა. წამო დადა, შევიკეთ! (ვილი ცდილობს თავი დაიხანას)
არ გენმის რას ვეუბნები?

(ვილი ხელს გამოხედავს და სწრაფად ნაბიჯით შედის საღში. ბილი უნაწი ნიბეება)
ლინდა, (ვილის): დათარეე ყვედაჯერში, ძვირფასო?

ბილი, (კარებთან დვას, დინდას): მორჩა, მოვიდაპარაკეთ. შე მივდევარ
და წერიდსაფ აღარ მოვწყვიტო სოღში.

ღინდა, (სამზარეულოში გაჩეხებულ ვაღის უახლოვედ): მე შგონი, ასე აჯობებს, ძვირფასო. ძაღისძაღად არაფერი ან ვამოვა, ტყუილად გაიმწარებთ სიცოცხლეს.

ღინდა ახსნის ხელს

ზიფი: ხაღვი: თუ იკითხავს ჩემზე, სად არის, რას შვებიათ, თქვენ არაფერი ეცოდინებათ და აღარც არაფერზე ინაღვლებთ. დრო ყველაფრის ეკურნადაა, თანდათან მიიწვავით და დაწყობადაც. შევთანხმდით? მე შგონი, ვაირკვა ყველაფერი. (ვიღო ჩემივე ღვას, ვიფი უახლოვედა) ამა, ძველი, გზას არ ვამიღვავებ? (ხედავს უწყვილს) რა თქვი?

ღინდა: ვიღო, ჩამოასთვი ხედი.

ვიღი, (ცოლისკენ შეტრიალდება, შეურაცხყოფილი, მთელი ტანით უახგასხვებს): იმ ოხერი ვადმიბრის ხსენება აუღად ან არის აუცილებელი.

ზიფი, (აღერსიანად): ან დავუბარებოქარ, მამა.

ვიღი, (გააფთხებულად, უცებ აფეთქდება): ვადაგუჩვია...

ზიფი: მამა, შენ ეტყობა ვერასდროს ვერ ვაიგებ ვინა ვარ და რა ვარ, რაღა არის აქვს ვამათს? თუ შენმა ვამიღობა, თუღს ვამოვოქვამენი. ჯერჯერობათ კი, სავითოდ დათვიწყე ჩემი ანსებობა.

ვიღი, (ღინდას): ჩემი ჯიბრზე, ხედავ?

ზიფი: ჩამომართვი ხედი, მამა.

ვიღი: ღე! ეღირსებში.

ზიფი: იმედი მქონდა, ასე ან დაფიქრებოდათ ერთმანეთს.

ვიღი: რას იზამ, ასეა. კარგად იყავი.

(ზიფი ცოტა ხანს შესუქრის, მერე სწრაფად შეტრიალდება და კრბიან ნიღბს)

ვიღი, (ეძახის, შუა გზაში აჩერებს): ჯოჯოხეთის ცეცხლმა დაგწვია თუ ამ სახლიდან ღვინ გააღვა!

ზიფი, (შენობრუნდება): მთხე, რა ვინდა ჩემვან?

ვიღი: მიინდა რომ იცოდეს: მატარებელში იქნები, მთაში, ბარში, ყველგან — ჩემი ჯიბრზე გაიქცეულე თაფი და ჩემი ჯიბრზე გაიმწარე სიცოცხლე!

ზიფი: არა, არა.

ვიღი: ჯიბრმა, ჯიბრმა გაიყო რაც გქირს! და როცა მთად წახვად ხელიდან, გახსოვდეს, რამაც ჩაგაგლო მაც იღეში! გახსოვდეს, როცა საიღაც, ლობის ძიბში დაღებოთ ცოცხლად, და ჩემი რამეში დაღანაშაულება არ გაბედო!

ზიფი: მე შენ არც არაფერში ვადანაშაულებ!

ვიღი: მე მრადი ან მიმიძღვის, გუსმის?

(კრბზე ჰყვარ ჩამოღის, ქვედა საფეხურზე ჩერდება, მამას და მას შესუქრის)

ზიფი: მყე მავას ან გვეზნები?!

ვიღი, (ნოწყველით ჯიბეა სკამზე, საყვედურით): დანას მარტყამ ზურგ-ში... შენ გკონია ვერ ვებდები, რას მიწვრები?

ზიფი: კარგი, გვერდ ადგრისტობა! მთელი, მაშინ ადღად ვიღაპარავით. (ჯი-ზიდან რეზინია მიღს იღებს და მატყარზე ღერს)

პეფი: ვაგუფდი?..

ღინდა: მიფ! (ზავილისკენ ვადაღვამის ნაძიჯს, მიღი უნდა აიღოს, მავრამ აიფი ხედავ აფარებს).

ზიფი: თაფი ვაანზე! ან ახლო ხედი!

ვიღი, (მიღისკენ ან იქურება): ეუ რაღაა?

ზიფი: ძაღდან კარგად იღი რაღაა!

ვიღი, (მანქში ვაბმულად, თაგის მსარტეპას ეღიღობს): თვალით ან მიინახავს.

ზიფი: არა, ბიჭო, ან ვინახავს! თაგეებმა მოაქურცულეს სარდაუში! რი-თვის ვინღოდა მთხე, ვმირობას თამაშობ? აშით მაცოცება თაგს?

ვიღი: ან მქსმის, რას ღაპარაკობა...

ზიფი: ღერ მემცოვებ, გუსმის, ვერ შენაცოდებ თაგს!

ვიღი, (კრბდას): გუამის, ჯიბრ რას აღაპარავებს?

ზიფი: ჯიბრ არაფერ შუაშია, სიმარადე მადაპარაკებს, მოკლს და მიღლს ვაიგე სიპართლე — ან შენ ვინა ხარ და ან მქ!

ღინდა: გვეოფა!

ვიღი: ვიბრ! მოღმა!

პეფი, (კრბზე ჩამოღის და მმას უახლოვედა): მოკეტე ახლა, კარგი!

ზიფი, (პეფის): ამ კაცმა ან იცის ვინა ვარ! ან იცის და უნდა გაიგოს! (ვიღის): ამ სახელში სოტყდა ან იქმედა მართალი, ათი წუთი ან გვიღაპარავია სიმართლე.

პეფი: ყოველთვის სიმართლეს ვდაპარაკობდით.

ზიფი, (მისკენ შეტრიალდება): შენ რა, შე მეყვე, ვითომ ნენუჯერის მო-ადგილდ ხარ შენ მელაზიამი? მოადგილდ კი არა, ერთ-ერთი თანაშემ-წე ხარ, ხო სწორია?

პეფი: ხო, მავრამ აავა...

ზიფი: საყვა გააფრენ ამდენი ტყუილისგან და სიყვარლისგან! ყველანი გა-ვაფრენთ! მე პირდაღ მთმეზნრდა! საკმარისია! (ვიღის): გუსმის, ვი-ღი, აი, მე ესა ვარ, რაცა ვარ ესა ვარ!

ვიღი: ვიღი, ვიცნობ!

ზიფი: იცი, სამი თვე მისამართი რატომ ან მქონდა? კანზას სიტში კოს-ტიუში მოვიპარე და ციხეში ვიჯექი. (ღინდას, რომელიც უხმოდ იყურებოდა), კვერ ტირილი მოკედე, მორჩა, საკმარისია!

(ღინდა ზურგს შექცევს ახივებს, ხელები სახეზე აქვს აფარებული)

ვილი: ეტყობა, ეხვე რემი ბრადია!

ბიფი: სკოლა რაც დავამთავრე, ვერცერთ სამუშაოზე ვერ მოვიკიდე ფეხი, ყველგან გამომაგდეს ქურდობისთვის!

ვილი: მერე, ვისი ბრადია?

ბიფი: ვერაფერს ვერ მოვაღწიე ცხოვრებაში, იმიტომ რომ მაუშვილიდან მუშტოვით ვამბერე თბილი ჰაერით, ვინმეს ბრძანებას და შენიშვნას როგორ მოვითმენდი ყოველ დღეებს შორის შენა თქვენი, ვისი ბრადია?

ვილი: რაგები მესმის!

ლინდა: ან ვინდა, ბიფ!

ბიფი: ეს ყველაფერი დიდი ხნის წინ უნდა მოგესმინა! ვიღი კაცი უნდა გავმხდარიყავი, გამორჩენილი, უცემა, ორ კერძაში, მხამხარეულად, თითის გაუნძეველად, აბა რა! ამოვიდა ყველი, შორისა!

ვილი: მაშინ ადელი და თავი ჩამოიხრჩვე! ჯაბრზე! ჩამოიხრჩვე თავი.

ბიფი: არა! თავი ჩამოიხრჩობა არაღირს აპირებს, ვიღი! ეღუპა, ეს კადმის-ტარი რომ მოვიპარე, თვრთმეტი სართული ჩამოვირბინე ვაჟივით. და უცემ გავჩრდი, შუა გზაში, გესმის? შუა ოფისში, ამოღენა შენობაში. გაიგე, რას გუბნები? გავჩრდი და... ცა დავინახე. ყველაფერი ის დავინახე, რაც მიყვარს ცხოვრებაში, ჩემი სამუშაო, საჭმელი, ის დრო, როცა ვზივარ, ვისვენებ და ვეწევი ხოლმე. დავხედე იმ ონგს კადმისტარს და ვიემ თავს ვუთხარი — რაში მჭირდება, რას ჩამიბღუჯია-მეთქი ხედავ? რატომ ვცდილობ ის გაესხე, რაც არ მინდა, რომ ვიყო-მეთქი? რა შენაღმება იმ ოფისში, რატომ უნდა ვებრუნო ვიღა-ცა, თავი დავიშვირო, გავიშაიშუნო, როცა ყველაფერი რაც მიყვარს, იქაა, მელოდება, იმ წუთს ელოდება, როცა ვიტყვი, როცა ვაღიარებ, ვიყვი, ვიწვი ვარ-მეთქი! ხოდა, რატომ არ შემიძღეს ამის თქმა, ვიღი? (ცდილობს ვიღი აიძვლოს სახეში შეხვედოს, მაგრამ ვიღი დაუსხდებმა და გაეცდებმა).

ვილი: (სიძულვალით, მუქარით): მიბრძანდი, შენთვის ყველა კარი ფართო-დაა გაღებული!

ბიფი: მამა! მე ერთი ჩვეულებრივი, ხედმოცარული კაცი ვარ და, სხვათა შორის, შენც!

ვილი: (უკვე მოულოკავი მისხანებით შემოპრუნდება მისკენ): არაფერი შეგეშალოს! მე ვიღი ვომენი ვარ, შენ კი ბიფი ვომენი!

(ბიფი ვილსკენ გადადგამს ნახევს, ნახევს პეტი წინ გალაულებს; ვილი ვილსკენ ბიფი შეაღდა მამისის ეცეს)

ბიფი: მე არა ვარ დიდები, ვიღი, არა ვარ ხადრის წინამძღოდი, არც შენა ხარი! შენ პოელი ცხოვრება ერთი ვინივით მუშა, სხვისი საქონლის მოხეტიალე გამყიდველი იყავი და მოდოს გამოწურული დიმიონივით

სანავეზე მოგისროდეს! ჩემი ფასი კი, მუსტად საათში ერთი დო-ღარია! შეიდი შტატი მოვიარე და ამაზე მეტი არსად არავინ შემო-მაძღია. საათში დოღარი! გესმის, რისი თქმა მინდა? მე შინ აღარა-ვითარი პრინციპის მომტანი აღარა ვარ და შენც ვეყოფა დოღინი, ნუ-ღარ ედი ჩენგან ნურაფერს!

ვილი: (უხეზად მიახლის პირში): წადი, მე უღელურო ნამიჭვარო!

(ბიფი პეტის თავს ტრებს, შენიშნულად ვიღი კახზე აბიბა, ხავი ქრისან ჩა-აფრინდება)

ბიფი: (სიბრაზე უკვე უნდებდა): მამა, მე არარაობა ვარ! არარაობა ვარ, ვესმია? ველარ უნდა შეიგნო? არანაირი ჯიბრი და სიბრაზე აღარ მაღამარაკებს. უბრალოდ, რაცა ვარ, ესა ვარ.

(ბიფი სიბრაზე საბოლოოდ გაუარა, ქანცამოღეულს, ვიღიანი ავფარდება, თან ვილსა ნაფრინელი, რამელიც უმეოდ აფაქრებს ხელსა და ცდილობს ბი-ფის სახე იპოვოს).

ვილი: (გაოგნებული): რას წერები? რა მოვივიდა? (ლინდას): რა ატინებს?

ბიფი: (ატინებული, განადგურებული): ვამიშვი, ვამიშვი რა, თუ ღმერთი გწამს! დაანებე თავი ამ ტყუილ ოცნებებს, მიაფურთხე სანამ რაღაც მომხდარა. (ახვის შეკავებას ცდილობს, ვიღის ხელს უშვებს და კირი-ზე ადის) დიღით წავად. (ლინდას) დააწვინე. დააწვინე, დაისვე-ნოს. (თავის ოთახში ადის).

ვილი: (სანგრძლივი პაუზის შემდეგ, გაოგნებული, თან გახარებული): არა... არა, ნახეთ? ბიფი... ბიფს მე ვუყვარვარ!

ლინდა: ძალიან უყვარხარ, ვიღი!

პეტე: (აღვიწყობული): გოგონაოვინ უყვარვი, მამა.

ვილი: ჰო, ბიფ, ბიფ! (თვადი უშტებდება) იტიპა! ჩამტეხტა და იტირა, მოჭარბებული სიყვარული აღჩრობს და შინც მთელი ხმით ყვირის თავის „ჯადო სიტყვას“): ეს ბიფი... ეს ბიფი ქვეყანას ააღამარაკებს!

(სანგრძლივს უკან სინათლის სიფი პეტს განათებს)

ბენი: ხო, დიდი კაცი იქნება, მითუმეტეს, ოცი ათასიც თუ ედება ჯიბეში.

ლინდა: (ცრძნობს როგორ ვრცვა ვიღის აზრში, შეშინებული, ადერსით): წა-მო ახდა, დაწევი, ვიღი. უკვე ვაირკვა ყველაფერი.

ვილი: (თავს ძაღას ატანს, ვაჭირვებით ახერხებს შინიღარ გაფარდნის სურვილის ჩაყვანას): ხო, ახდა დავიძინებთ. წავიდეთ, დავიძინოთ, პეფ.

ბენი: მაგარი კაცი უნდა იყო, ჯუნგლებიდან უვნებლად რომ გამოხვედეს სსკანაირი.

(თბის ბენი, ადამიანი შეუძლია თქვას ასეა მასზე რაღაც შეზღუდვებზე-
დასა დასა)

პეტი, (დღისთვის სერი აქვს გადახვეული): ცოტა უბრალო, მამა, ხომ ვაჩ-
სოკა? სხვა ცხოველებს ვიწყებ. ერთი წელიც არ გაფა, უფრონად მოვ-
ჯდები. აი მანაც, ვედა. (ცინება კოცნის)

ბენი: ჯუნგლი მინდია, ვიღი, ოღონდ აღმასებითაა სასუფ.

(ცოცხლოვდება, მათს თან ბენს უბიძგს)

დინდა: ამა შენ იგი, პეტი, თქვენ ორივე კარგი მაჭენი ხართ, უბრალოდ,
უცადეთ წესიერად იცხოვროთ.

პეტი: ღამე მშვიდობისა, მამა. (შევიტ ადის)

დინდა, (ვიდის): წაგიღებ, საყვარელო.

ბენი, (მეტი გზნებით) თუ ჯუნგლებში არ შეხვედრი, აღმასს ვერ გამოიტან.

ვილი, (ნება მიუყვება სამხარეულთა კედელს კარბისკენ, დინდას): ცოტა
აზრზე მინდა მოვადე, დინდა. მარტო დაჯდები აქ ცოტა ხანს.

დინდა, (დამისაა ხნამადლა გამოთქვას თავისი შიში): მც მინდა, რომ ამო-
ხვიდე.

ვილი, (ხუდში იკრავს) ოპ წუთში ამოვად. ჯერ მაინც არ დაბეჭინებ. შენ
აღი, ძალიან დაღიდი სახე გაქვს. (კოცნის)

ბენი: ეს საქმიანი პაუზები არ გეგონოთ. აღნასი მაგარია, ხედს მოკიდებ,
იკანძობ.

ვილი: აღი. მეც აბადა ამოვად.

დინდა: მე მგონი, ეს უბრალოდ გამოსაყვადია, ვიღი.

ვილი: ამა რა, თან საუკეთესო!

ბენი: საუკეთესო.

ვილი: უბრალოდ გამოსაყვადი. ყვედაყვანი კარგად... წადი, ჩემო პატარა,
დაწყვი. ძალიან დაღიდი ხარ.

დინდა: შენც რე გარეულები დაეხანს.

ვილი: ორი წუთი.

(დინდა ახტუნით თანავე გადის, პეტი თავის სამხარეულ ობიექტს გამოიჩნდე-
ბა, ვილი სამხარეულადან გამოდის).

ვილი: ვუცხარვარ. (ჩაფიქრებული): ყოველთვის ვუცხარვარ. არა, არ ვაგრი-
დები? ბენი, ამ ამბის მერე, ხომ საერთოდ გამაღვირვებ?

ბენი, (დაბეჭდითებით, დამარწმუნებლად): იმ ბაბელა, მაგარად საყვად ადამ-
სებით იტარობა.

ვილი: ჯაბში ოცი ათასი დოლარი რომ ედებ, მერე რაღა დაუდებია წინ
შოფისწაირ კაცს!

დინდა, (უბახის): ვიღი! ამოღი ანდა!

ვილი: ხო! ხო, მოვდივარ! ეს ძალიან ზეგონური აზრია, ვენშია, საყვარე-
ლო? ბენიც ეს ანე ფიქრობს. მე უნდა წავიდე. მშვიდობით! კარგად
იყავი. (ბენისკენ მიდის, დამის ვუცხარვარ). წამოგადგინა? უბრალოდ
დაჭდეუკის ფული რომ მოუფა, იმ ბერნარდს ასეც ჯაბში ჩაისვანს.

ბენი: ყოველწინივე შესანიშნავი საქმეა.

ვილი: რახე, როგორ ტირიდა? ეპ, ერთი მეკოცნა მაინც, ბენ!

ბენი: დროა, ვიღამ, დროა!

ვილი: ყოველთვის მჯობობა, სუფ ვიცოდი, ასე თუ ისე ჩვეულებს მაინც მი-
ვაღწევთ-მეოქი! მე და ბილი.

ბენი, (საბაბზე იხედება): გემი ვადის. დაჯავჯვანდება. (ნელნელა შეამი-
ჯღებს წყვდადში).

ვილი, (მეოცნებე ხმით, სახდისკენ შებრუნებული): ნეტა ერთი ჯადოსნუ-
რი ჩვეულები მომცა და შენ რომ ბურთს დაარტყამ, მინდვრის სწორედ
იმ წერტილში გამოჩინა, სადაც ბურთი დაეცემა! იცოდე. როცა დაარ-
ტყამ, დამადი დაარტყი და მაგარი, მაგას დიდი მნიშვნელობა აქვს,
ჩემო ბილი. (აღგაღებ შეშოტრადდება და ახლა სახით მიყურებე-
თა დამაზნისკენ გასს).

ტრიბუნაზე უამრავი საჭირო ხადნი ზის და
თვადის დასამზამებას ვერ მოახწვებ... (უცებ გაიჭრება, რომ სრუ-
ლიად მარტოა სეგნაზე): ბენი ბენ, სად?... (თითქოს რაღაცას ძებნას
იწყებს). ბენ, როგორ უნდა?..

დინდა, (უბახის): ვიღი, აღარ მოდიხარ?

ვილი, (შეშინებულ სული ენუოტა, ადვილზე ტრიბუნა, თითქოს დინდას ჩა-
ხედავას ცდილობს): ჩუ! (ისევე შემოტრიადება, თითქოს გზას უბიძგს
და ვერ უბოვია; ებთმაშად აცხრება თავს უამრავი ხნა, სახე, სარჯრი
და ისიც იცხრებებს, იშორებს, ვერანის). ჩუ! ჩუ! (უცებად სუსტი და
შორიდან მომავადი მუსიკა ადვილზე აშეშებს. ნუსიკის ხმა თანდა-
თანობით ძლიერდება, უიუტად, და ბოლოს დანის: აუტარედ კვილიად
იჭყვია, ვილი თითქოსწვედრებზე დაბნის სახდის გარშემო). ჩუუუ!

დინდა: ვიღი?

ვილი, (შეშინებულ სული ენუოტა, ადვილზე ტრიბუნა, თითქოს დინდას ჩა-
ხედავას ცდილობს): ჩუ! (ისევე შემოტრიადება, თითქოს გზას უბიძგს
და ვერ უბოვია; ებთმაშად აცხრება თავს უამრავი ხნა, სახე, სარჯრი
და ისიც იცხრებებს, იშორებს, ვერანის). ჩუ! ჩუ! (უცებად სუსტი და
შორიდან მომავადი მუსიკა ადვილზე აშეშებს. ნუსიკის ხმა თანდა-
თანობით ძლიერდება, უიუტად, და ბოლოს დანის: აუტარედ კვილიად
იჭყვია, ვილი თითქოსწვედრებზე დაბნის სახდის გარშემო). ჩუუუ!

დინდა: ვიღი?

ვილი, (შეშინებულ სული ენუოტა, ადვილზე ტრიბუნა, თითქოს დინდას ჩა-
ხედავას ცდილობს): ჩუ! (ისევე შემოტრიადება, თითქოს გზას უბიძგს
და ვერ უბოვია; ებთმაშად აცხრება თავს უამრავი ხნა, სახე, სარჯრი
და ისიც იცხრებებს, იშორებს, ვერანის). ჩუ! ჩუ! (უცებად სუსტი და
შორიდან მომავადი მუსიკა ადვილზე აშეშებს. ნუსიკის ხმა თანდა-
თანობით ძლიერდება, უიუტად, და ბოლოს დანის: აუტარედ კვილიად
იჭყვია, ვილი თითქოსწვედრებზე დაბნის სახდის გარშემო). ჩუუუ!

დინდა: ვიღი?

ვილი, (შეშინებულ სული ენუოტა, ადვილზე ტრიბუნა, თითქოს დინდას ჩა-
ხედავას ცდილობს): ჩუ! (ისევე შემოტრიადება, თითქოს გზას უბიძგს
და ვერ უბოვია; ებთმაშად აცხრება თავს უამრავი ხნა, სახე, სარჯრი
და ისიც იცხრებებს, იშორებს, ვერანის). ჩუ! ჩუ! (უცებად სუსტი და
შორიდან მომავადი მუსიკა ადვილზე აშეშებს. ნუსიკის ხმა თანდა-
თანობით ძლიერდება, უიუტად, და ბოლოს დანის: აუტარედ კვილიად
იჭყვია, ვილი თითქოსწვედრებზე დაბნის სახდის გარშემო). ჩუუუ!

დინდა: (უცებ ვერანად შეშფოთებული): ვიღი, ხმა გამეცო! ვიღი!

(ამას მანდანს უძეკებს შა, მერე პანქანა დიდი სისწრაფით წყდება ადგილს).

ღინდა: არა!

ზიფი, (კისბისტეხით ჩამორბის კიბეზე): შამა!

მანქანა სწრაფად შორდება ახვებს, პანქანა ხმა მუსიკის არეული ხმებიც ერწყმის, რომლებიც თანდათან ვიღაცნაირად ერთადერთი სიმბოლოდ გადაიქცევა. შა და ზიფი უკანა სარკეში იხილებიან. შა და ზიფი ერთმანეთს იხილებიან. შა და ზიფი ერთმანეთს იხილებიან. შა და ზიფი ერთმანეთს იხილებიან.

ესევე დღეა სახლი სწრაფად უბრალოდ ახლს ტანსაცმელი გაპოწყობილი ჩარლი და ბერნარდი სცენაზე შემოდის და სანაპიველოს კარზე აყაქვებენ. ზიფი და ზეფი ხელს ჩამოდიან კიბეზე, ახლს უფროს ჩარლი და ბერნარდი შედიან. შამაზე ყველა შეშფობა. როცა ფარდის იქიდან სამზარეულოში ღიბდაც შემოვა, მაშინ ჩაბრუნდება პეღში ვარდების პატარა თიხაღლი ღებრებს ღიბდა ჩარლის მოუხლოვდება და ზეფს ჩაქვავება. მერე ზეფი და მუსიკანტებისთვის დაძრებამ სამზარეულოს წარმოსახვითი კედლის გაღობა პროსტრუნიტის კიდზე ღონდა ავადილებს ძირს აწყოფს. ნერვ მტრის მოიყრას და ასე ჩამოქალი შა. ყველაში სახლავს დასცქერაში.

ჩარლი: მწეღებო, ღინდა.

(ღინდა არ იძინებს, რამე თუ ვაიგონა სადღაც დასცქერს).

ზიფი: რა ვქნათ, დედა? არ გაიღალე? მადე ვიშკარსაც დაკეტავენ.

(ღინდა არ იბრუნება პეღზე).

პეფი, (ძალიან გაბრაზებული): არ მქონდა ამის უფლება, არც აუცილებელი იყო. მივებმარებოდი...

ჩარლი, (მუშღუხით): კმმმ...

ზიფი: წავიდეთ, დედა.

ღინდა: ნატომ არაგინ ნოვიდა?

ჩარლი: საკმაოდ იყო ხადნი.

ღინდა: იმის ნაცნობები? იქნება ადანაშაუდებენ.

ჩარლი: რას ამბობ! ეს ცხოვრება ძალიან მკაცრია, ღინდა. ეინ დაადანაშაუდებს!

ღინდა: არ მესმის არაღერი, თანაც ახლა. ოცდათხუთმეტ წერიწადში პირველად ამოკახუნაქეთ თაგისუფლად, ძვირს დავისვენეთ. ურთადერთი რაც ვირბენოდა, პატარა ხფიფასო იყო. კბიღების მკურნალობაც კი მოათავა.

ჩარლი: არ ახსებომას ქვეყნად ევროი ადამიანი, მარტო პატარა ხეღასი ვირბენოვებს.

ღინდა: არ მესმის.

ზიფი: ბეჭერი კარგი ვლუც გვექონია. როცა მოუხაურობიდან წინ მრუნდებოდა ხოლმე; ანდა კვირაობით: ხან ჩარლას ვლუწავდით, ხან სარდაუს ვლუწავდით, ხან ახად პარმალს ვამეწებდით, ხან ახად ამაზანას ვლუწავდით... იყო, რას გეტყვი, ჩარლი, იმ ჩარლას მეტი ატყვივა მამარეობა, ურავ ემსავე აღებუც კვედა იმის საეპრო გარბედას...

ჩარლი: ზო. ყველაზე ბედნიერი მაშინ იყო, როცა ცემენტს ზედა ხოლმე.

ღინდა: ყველაფერი გამოუდოდა ხედიდან, ოქროს ხეღები მქონდა.

ზიფი: და ჯეჭი ოცნებები, სუდ ტყუილი.

პეფი, (ღინდასა საწებრად ვაეტყვის შამას): ეგ მეორედ ადარ თქვა!

ზიფი: არასოდეს არ იცოდა თავის ფასი, რას წარმოადგენდა...

ჩარლი, (პეფის აწერებს, პასუხის ვაცემას არ აცდის; მიჰყვ): ამ კავის გამტყუნების უფლება არაგის არა აქვს. შენ არ გესმის: ვიღი კომივო-რიაჟერი იყო. კომივოლიაგებს კი ცხოვრებაში მტკიცედ დასაყრდენი არ გააჩნია. ის არც ჭანჭიკს უჭერს, არც კანონს განმარტავს, არც წამალს გინიწმნავს, ცას და მიწას შორის გამოკიდული კაცი, თავისი ღიმილით და ფეხსაცმელების მრწყინებით იკაფავს გზაა. და როცა ღიმილით ღიმილით არ პასუხობენ ხოლმე — ეს მისთვის მიწისებრია, მღეფის დაქვევა. მერე ფეხსაცმელებსაც ეგარგება უწინდელი პეფი, პეღზეც ერყი თნი დაქა ჩნდება და მორჩა, წასულია საჭიე. არაგის არა აქვს უფლება ეს კაცი გაამტყუნოს. კომივოლიაგებმა აუცილებლად უნდა იოცნებოს, სხვანაირად ცას და მიწას შორის რა გააჩერებს?!

ზიფი: თვითონ არ იცოდა, სინამდვილეში ვინ იყო, თავისი ფასი არ იცოდა.

პიფი, (დაცოფებული): ნუ ამბობ-მეთქი მადან!

ზეფი: ჩემთან ერთად ნატომ არ ნოღიხარ?

პეფი: მღ ეგრე იოდაც ვერაგინ გამტყავს. მე ამ ქადაქში ვჩნდები და ჩემსას ნაინც მივალწევ, ყნახავ ერყო, წინ კინ გაჯამელოპემა! (მიფს უყურებს, გამოიწვევად წამოუწევია წინ ნიკაპი). ძმებო ღომენქში!

ზიფი: მე ჩემი ფასი ვოცი.

პეფი: კარგი, ზატონო. მაშინ შენც და სხვებსაც დაჯობტკიცებთ, რომ ვადი ღომენი ტყუილად არ მომკვდარხ. სხვათა შორის, ოცნებაც ძალიან კარგი მქონდა. ერთადერთი, რაც შეგიძლება გქონდეს კაცს — ნომერი პირველი გახდეს. აქ იმბროდა საშავისოდ და მეც აქ ავუსრუდებ ნაოცნებანს.

ზიფი, (უბრუნდვ შესტყერის პეფის, მერე დედისკენ დაიხრება): წავიდეთ, დედა.

ღინდა: ამ წუთში დაგეწევით. წადით, ჩადი. (ჩადი უწყმანობს): ვთხოვ, ერთი წუთი დამტოვეთ, ხომ იცით, ვერც გამოვმშვიდობე...

(ჩადი მიდის. ჰედაც მოყვება: ბიფი შორიადლის ნერტება. ღინდა სახლად-თან ზის, თიქოს მახეობას იყრებს. სახლაც ახლოს ფლეკი, მწეებს. თიქოსა და ს. ნამ ღინდა ღაპარაკობს. სულ უკრავს).

ღინდა: მამატიე, საყვარელო. არ შემიძლია ტირილი. არ ვიცი რა მჭირს, მაგრამ ცრემლი არ ვადმომდია თვალიდან. ვერ მავიჯე ვერეფერი. რატომ გინი ეს? მომეხმარე, ვიდი, ტირილი არ შემიძლია. ახლ მგონია, ისევე სახლაც საქმეზე ხარ წასული. ისევე გელოდები. ვიდი, საყვარელო, არ შემიძლია ტირილი. რატომ ქენი ეს? ვფიქრობ, ვფიქრობ და ვერ ამიხანია. დღეს სახლის შიდა შესატანი შევიტანე. დღეს, საყვარელო. არადა, სახლი ძოდა დაყარიედა. (ღრმელი ეჩხიბება ყვიში). მოსჩა, აღარავის ვადი აღარ ნემართებს, გავთავისუფდით, (ტირილი აუვარდება, შეებას გრძნობს): გავთავისუფდით. (ბიფი ნედა მიუახლოვდება): გავთავისუფდით... გავთავისუფდით...

(ბიფი წამოაყვებს და ღინდას ხელით გაყავა მოყვნივ. ღინდა ზეზად ტირის. ზერე შათ ბერნარდი და ჩადიაც გაყვებობს. ყველაზე ბილოს ჰედი მიდის. თიქოს ნთლად ჩაბნელებულ სენაზე მოლოდ ლეიტის ხმად რჩება, ზერე ღომენებს. სახლის გარეშე მიდის შეხობების მკვეთრი კონტრები განიცდეთება და

ფ ა რ დ ა ი ე შ ე ე ბ ა)